

ZÁMEČEK

Čtvrtletník Cibule a Kebule pro dětské domovy

**TŘI KRÁLOVÉ
z LIPTÁLU**

105

Zima 2011

SPECIÁL s vánoční PŘÍLOHOU

Ahoj holky, ahoj kluci, tety i strejdové, máte v rukách poslední Zámeček pro rok 2011, který jak doufám přispěje svým obsahem k předvánoční atmosféře. V kuchýnkách už vám zase voní cukroví, v ulicích znějí koledy a po oknech se prohánějí nezbední Mrazíci. Teď už jen nazdobit stromček a čekat, co letos Ježíšek nadělí. Co-pak jste si přáli? Myslíte, že se vaše přání splní a že si svůj dárek opravdu zasloužíte? Určitě ano, vidíte!

I já má pro vás jeden takový malý dárek, o kterém vím, že si každý z vás zaslouží. Není to ani auto, nejsou to ani šperky, zájezdy či poukazy do salonů. Mám pro vás jedno malé - velké vysvětlení. Určitě jste v minulém čísle zaznamenali, že jsem v něm tak nějak chyběla. Nebylo to proto, že bych se Zámečku věnovat nechtěla, ale proto, že se snažím začít nový život. Ten dosavadní byl - řekněme - těžkým výcvikem do budoucna. V této souvislosti bych ráda poděkovala Flíkovi, Graciánovi, Frantovi i Milošovi za to, že se o předešlý Zámeček tak skvěle postarali a dovedli jej až přímo k vám. Věřte, že bez nich by to opravdu nešlo.

Také bych chtěla pochválit všechny ty, kteří se zapojili do projektu Hanky Kynychové. Byli jste úžasní!!! Děti i dospěláci... A kdo se finále neúčastnil, jistě ho potěší následující stránky, na kterých se dočte, jak to všechno probíhalo a dopadlo.

Závěrem bych Vám všem chtěla popřát pohodové prožití vánočních svátků, a aby ten vstup do nového roku byl pro nás všechny tím nejlepším začátkem další životní etapy.

Krásné Vánoce

Veronika

šéfredaktorka Zámečku

Albert Triatlon Tour 2012

Jít za svým snem dá zabrat, ale stojí to za to!

Albert Triatlon Tour (ATT) – jedinečný sportovní projekt, za nějž nepřestávám bojovat a pro který se snažím strhnout co nejvíce lidí a hlavně děti, jde do druhého ročníku. V nové sezoně se můžete těšit na ještě více zážitků. Vedle série 14 krajských závodů podpoří projekt ATT některé mítinky Českého poháru Xterra triatlonu, ale i další akce v triatlonovém duchu (Auto Enge triatlon v Hrádku nad Nisou, Mácháčský pohodář, Triatlon Mimoň aj.), do kterých se děti z domovů mohou taky zapojit. O nové kolo a další sportovní vybavení můžete bojovat také na pětidenční Dětské atletické lize, která bude mít v Praze 6 rovněž své pokračování.

Besedy

ATT 2012 se rozjíždí už touto dobou, kdy začínám šňůru asi 50 besed pro děti v dětských domovech a na základních školách. Během dvou měsíců procestuji téměř každý kout republiky, abych si s různými dětmi vyprávěl o tom, co pro mne znamená sport, ale také o svém dětství. Chci se s nimi co nejvíce podělit o to, co pro mne bylo v životě nejtěžší, aby ve mně mohly uvidět kus sebe a začaly věřit, že nic není opravdovou překážkou pro uskutečnění i hodně odvážných přání.

IRONMAN

Jako kluk jsem snil, že se zúčastním nejznámějšího a nejtěžšího triatlonového závodu vůbec – havajského Ironmana, který je vlastně mistrovstvím světa. Stálo mě to velké úsilí, ale tento svůj dětský sen jsem již jedenkrát dokázal proměnit ve skutečnost, ale pouze v XTERRA terénním triatlonu na ostrově Maui. Pro příští sezonu jsem si dal za cíl kvalifikovat se na oba tyto závody a zvládnout je co nejlépe. I kdybych přesto nedosáhl na své mety, nebudu zklamaný a své snažení jen tak nevzdám, stejně jako to nevzdávají děti při mých akcích, když s brekem a z posledních sil dokončují závod na posledních příchách.

Tomáš Slavata

Den s ministrem ŠKOLSTVÍ

V polovině listopadu se vydali kluci a holky z Dětského domova se školou Býchory na výlet do Prahy. Přijali jsme pozvání na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR.

Po příjezdu na místo nás přivítala mladá paní s pánem a řekli nám na úvod něco o budově MŠMT. Po schodech, které pokrýval červený koberec, jsme došli až do kanceláře pana ministra. Tam se konal kvíz o 17. listopadu a jeho významu.

Lukáš Pěkný jako ministr? To by šlo!.

Potom nás zavedli do Velkého zrcadlového sálu, kde se konají tiskové konference a předávají různé ceny. I my jsme měli tu možnost udělat menší tiskovou konferenci. Před příjezdem pana ministra Josefa Dobeše jsme shlédli krátký film o událostech 17. listopadu 1989. Po skončení filmu jsme šli do dalšího, ale Malého zrcadlového sálu, kde jsme si zahráli hru a napsali další test.

Po příjezdu pana ministra začala tisková konference, při které jsme sami pokládali různé otázky. Po tiskovce jsme nastoupili do aut, a dva vítězové kvízu měli možnost odjet s panem ministrem jeho vlastním autem na Národní třídu.

S ministrem školství Dobešem jsme si povídali o „Sametové revoluci“.

Tam jsme zapálili svíčky na vzpomínku studentské demonstrace, která zahájila Sametovou revoluci roku 1989. Po společné fotce s panem ministrem jsme se rozloučili a odjeli zpět do Býchor.

Celý den byl plný nevšedních zážitků a všem se nám velice líbil.

Jakub Pěkný

Společně zapalujeme svíčky u pomníku na Národní třídě.

reportáž měsíce

Co najdete v Zámečku ?

5-11

DD končí?

Budou se domovy opravdu rušit? Kolik let ještě zbývá tomu vašemu? Co s tebou bude pak? Názory z ministrů a dětí.

18-21

Web: Narozeniny

Internetové stránky Zámečku právě oslavily první výročí od svého vzniku. Jak si vedou a co nového se chystá?

22-23

DD Podivínov

To tady ještě nebylo: Zatímco domovy se mají rušit, my jsme v Česku objevili jeden úplně nový!

24-27

Táta svých synovců

Tomáš Slavata neměl jednoduché dětství, teď se ho snaží zpříjemnit vám. Navíc si vzal z děčáku své dva synovce.

32-34

DD CUP na kolech

Prevence proti nehodám – tak se jmenoval další díl DD CUPu, který rozhodl o celkovém letošním vítězi: DD Pyšely.

43-50

Vánoční příloha

Tento Zámeček sice jako vánoční moc nevypadá, ale uvnitř skrývá překvapení – osmistránkovou vánoční přílohu.

70-71

Budoucnost pro Samuela

Další příběh z projektu Budoucnost pro Samuela, který mění zvyky v našich domovech. Přemek je v domově a přitom žije samostatně.

76-77

Novinky z Open Gate

V gymnáziu a základní škole v Babicích pomalu chystají přijímací zkoušky. Přijďte se podívat na návěstivní den.

Téma příštího Zámečku:

Pasty a vložky

Jak to chodí v domovech s hygienou? Jaké máte pasty, deodoranty a vložky? A platí vám je domov nebo sami ze svého kapesného?

?

Konec dětských domovů?

téma

- Proč a jak se budou rušit domovy?
- Jaká je realita dnešních domovů?
- Jak vás připravuje DD na život „za zdí“?
- Co si o tom myslíte vy?

Čtěte na dalších stranách.

Zrušíme domovy,

Chceme, aby děti z dětských domovů šly zpátky do svých rodin. Nebojte se, pomůžeme vám!

Kdo chce zůstat v domově, může...

To říká v exkluzivním rozhovoru Míloslav Macela z Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Chystají se velké změny v dětských domovech, výchovných ústavech, diagnostických ústavech i kojeneckých ústavech. Jak přesně bude vše probíhat a co se změní?

V novinách proběhla zpráva, že stát chce uzavírat kojenecké ústavy a dětské domovy. Kdybychom měli začít u kojeneckých ústavů: Jak konkrétně chce stát uzavírat tyto instituce a kam děti půjdou?

My chceme vytvořit takový systém služeb, že se děti do kojeneckých ústavů vůbec nedostanou a nebudou potřeba. Jsme jediný stát v Evropě, který umísťuje děti do kojeneckých ústavů. S tímhle chceme něco udělat! Vždyť ty děti v kojeneckých ústavech jsou bez citové vazby, a to má vážné následky.

Jak chcete docílit toho, aby děti mohly zůstat v rodinách, které se o své děti neu-

mí starat nebo se k nim chovají třeba až tak, že je týrají?

Rodinám s dětmi je potřeba pomoc řešit jejich problémy. K tomu potřebujeme služby v terénu, které s rodinami pracují. Pro specializovanou pomoc, například zdravotnickou, je přitom možné využít těch lidí, kteří pracují v kojeneckých ústavech. Chceme, aby služby šly do těch rodin, ne aby musely děti za službou do pobytových zařízení. Zároveň vytvoříme takové možnosti, aby se mohly rodiny obrátit na odborníky, na poradny. Samozřejmě jsou rodiče, kteří potřebují pomoc od sociálních pracovníků. My těm rodinám tu pomoc dáme!

A v případě týrání dětí?

Takové děti samozřejmě doma zůstat nemohou. Řešením je pěstounská péče nebo adopce.

Do dětských domovů se nově nebudou moci dostávat děti kvůli tomu, že rodiče byli chudí. Takových dětí je v domovech hodně. Co bude nově s těmito dětmi? Samozřejmě budeme sledovat to, aby dítě mělo co jíst, nebylo podvyživené a podob-

ale ne všechny

ně. Stává se, že sociální pracovníci navrhnout odebrat dítě proto, že rodina má velmi nízký standard života nebo žije prostě jiným životním stylem než ostatní. Dítě přitom není ohroženo na životě nebo na zdraví. Tomu chceme předcházet. Můžeme hledat různé možnosti pro tu rodinu, abychom jim pomohli. Není to ale tak, že „zasypane“ rodinu dávkami. Spoustě rodičů chybí různé běžné dovednosti, třeba se skutečně neumí o děti starat, ale tomu se dá naučit. Dnes za chyby rodičů potrestáme dítě tím, že musí odejít ze svého domova.

Můžete mi velmi jasně říct: Vydá někdo nějaký rozkaz k tomu, aby se zavřely dětské domovy?

Ne. My chceme vytvořit takové možnosti pro rodinu, aby se do dětských domovů děti nemusely vůbec dostat. A když se děti nebudou do domovů dostávat, tak příslušným úřadům nezbude nic jiného, než dětské domovy pomalu slučovat a potom zavírat. Zároveň chceme lidem, kteří v domovech pracují, vytvářet možnosti, aby pracovali v jiných typech služeb. Aby nebyly pracovníky velkých ústavů, ale služeb, které pracují v terénu, mají také ambulance nebo malá pobytová zařízení. To je smysl takzvané transformace.

A myslíte si, že nebude ani jeden domov v republice?

Určitě některé zůstanou. Ale naše vize je taková, že ideálně chceme, aby odborníci z dětských domovů pracovali jako ti, kdo pomáhají rodině. Potřebujeme mnoho odborných terénních pracovníků, kteří by působili uvnitř domácností, tak aby dítě mohlo vyrůstat u svého táty a mámy. Věřte, že když se té rodině bude sociální nebo jiný odborný pracovník věnovat, ze začátku klidně každý den, tak k těm zásadním změnám dojde a není to jen o návštěvách sociálního pracovníka, ten může zprostředkovat různé typy a možnosti pro tu rodinu, tak aby se naučila svých kompetencí pro zvládnutí toho být dobrým tátou a mámou.

Co bude s klukem nebo holkou, když řekne, že nechce do pěstounské rodiny?

Tak nepůjde. My chceme dávat na názory a přání dětí. A pokud máme patnáctiletého kluka nebo holku, která už se dokáže rozhodnout, tak samozřejmě zůstane v dětském domově. Ale domovy také projdou změnami.

Jak budete mít jistotu, že sociální pracovník nebo pěstoun bude hledat možnosti, jak dítě vrátit zpět do rodiny?

Občanský zákoník nově říká, že dětský domov je na dobu určitou. Bude se pravidelně přezkoumávat, zda skutečně není jiná možnost řešení. My vyvíjíme tlak na všechny terénní pracovníky, aby prostě udělali všechno, aby se dítě dostalo zpět do rodinného prostředí.

Kdy tohle všechno začne fungovat?

Tohle není, že bychom se jednoho dne vzbudili a ono to začalo fungovat. Tohle prostě je dlouhodobý plán, vše se bude měnit postupně a bude to vyžadovat velké množství práce. Důležité je shodnout se, že směřujeme k tomu, aby děti nemusely zbytečně opouštět své rodiny. Každý dětský domov by měl mít také svůj plán, jak změnit své služby, co a kdy se stane s dětmi a také s jeho pracovníky.

Ale přece: musí se něco stát, musí to něco nastartovat, nemůžeme na druhou stranu jen čekat, jestli se něco stane, nemyslíte?

Ano, ten první krok je, že v příštím roce bude platit novela zákona o sociálně právní ochraně dětí, a ta se týká hlavně sociálních pracovníků a pěstounské péče. To jsou právě ty možnosti, které my chceme dát, aby se děti nedostávaly do dětských domovů, ale aby se rodina naučila fungovat.

Ještě mě teď napadá, zda nebude dítě putovat po různých pěstounských rodinách... V dětských domovech jsou i děti, které nejsou zrovna svatouškové.

Ano, je pravda, že pěstounství někdy končí předčasně. Ale proč? Protože si pěstoun na jednu neví rady s tím konkrétním klukem nebo holkou. A i pro pěstouny bude fungovat mnoho možných míst, na které se bude moci obrátit a požádat o pomoc nebo radu.

Poslední otázka. Co myslíte, že celou touhle změnou, celým tímhle kolotočem nastane? O co vám vlastně jde?

Jde nám o konkrétního kluka nebo holku. My nechceme děti odebírat do velkých baráků, kde by měly strávit celé své dětství, my chceme pomoci rodinám a chceme, aby děti vyrůstaly u svých rodičů. A pokud je někde zádrhel, tak prostě chceme aktivně nabídnout pomoc.

Gracián Svačina

Foto: Tomáš Lešňovský

Celý rozhovor si můžete přečíst na www.zamecek.net.

RUŠENÍ DD: JAK TO VIDÍM JÁ

Ráda bych se vyjádřila k významnému tématu „rušení dětských domovů“, které pro mě a mnohé děti hodně znamená. Hlavně tím myslím děti z dětských domovů, ústavů a jiných zařízení. Abych řekla pravdu, zavírání dětských domovů jsem očekávala, byla to otázka času. Stát nemá peníze, a tak to odnesou ti, kteří jsou v tom nevinně. Já jsem zastánce toho, že dětský domov je výborné zařízení pro děti, které neměly tolik štěstí jako ostatní.

Mají tu spoustu výhod a možností rozvíjet svoje nadání a talent a schopnosti vědního rozumu. Většina dětí je podporována různými nadacemi. Podporovaný jedinec tak má možnost nákupu různých pomůcek, které mu umožní provozovat své koníčky či zájmy a aktivity.

Rodina je nejlepší, ale...

Já osobně jsem podporována od nadace Plaváček. Jezdím jednou ročně do Prahy, kde se seje skupina šikovných malířů a společně kreslíme a malujeme obrázky. Trávíme tam celé dopoledne i odpoledne. Zkušená porota hodnotí průběh našeho vytváření, naše práce nakonec obhajujeme před ní. Porota během pár měsíců vyhodnotí, které děti budou podporovány nadačním fondem, které pak obdrží ve svůj prospěch na pomůcky částku, kterou si mohou utratit. Já většinou utrácím za kvalitní tužky, jelikož ráda kreslím. Malování ale není moje nejoblíbenější stránka výtvarné práce, většinou dopadne katastroficky.

Tím jsem chtěla poukázat, že máme neuvěřitelné možnosti a že jsme na tom opravdu dobře. Samozřejmě být v rodině je to nejlepší, co dítě může za život potkat. Je tam obklopeno láskou, kterou většinou tety nebo strejdové v dětském domově nemohou dětem poskytnout. V dětském domově je spousta dětí a každý by chtěl to samé, ale na to nejsou prostředky a ani dostatek vychovatelů.

Jak by to mělo fungovat?

Jestli jsem to pochopila dobře, tak až zruší dětské domovy, děti budou přiděleny do pěstounských rodin, kde náhradní rodina bude mít na starost více než jedno dítě z nějakého zařízení a navíc i své vlastní děti. Podle mě v rodině nastane jak z jedné strany, tak z druhé strany žárlivost dětí na sebe. Takhle jsme na jednom místě všichni pohromadě, kde nás spojuje společný nebo aspoň podobný osud a dokážeme se vžít do toho druhého. Stojíme při sobě, když jde do tuhého. Všichni hromadně bojujeme za naše práva a poznatky. Bude těžké jednou odejít z dětského domova a vědět, že se musím spolehnout jen sama na sebe, tak jak to bude i pro ostatní. Bude to velmi náročné a těžké pro nás starší, ale i pro mladší. Vydělat si na nájem, na jídlo či ošacení. Na to, abychom si mohli zajít na kafe nebo do kina.

Říkají mi: Díky děcáku jsi samostatnější!

Uvědomuji si, že většina z nás je velmi dobře připravena na etapu, kdy se budeme muset postavit na vlastní nohy. Máme zkušenosti s brigádami, se zařizováním různých dokumentů nebo dokladů (hlavně osmnáctileté děti z DD). Často slychám, že jsem samostatnější než většina mých kamarádů. A tomu vděčím právě Dětskému domovu v Sedloňově, který se nachází v Orlických horách.

Veronika Matoušková

PROJEKT REALITA pokračuje

Rád bych navázal na úvodní článek o projektu REALITA, který vyšel v minulém Zámečku. Dopustil jsem se v něm chyby. Rád bych vše vysvětlil a zároveň přinesl nové informace k projektu.

Po povídání s mojí paní vychovatelkou jsem si uvědomil, že jsem udělal chybu, a to hned v prvních větách mého předešlého článku, v části popisu důvodu vzniku celého projektu:

„Založit projekt mě napadlo téměř před rokem. Řekl jsem si, že i já můžu přispět k zlepšení nevyhovujícího stavu v dětských domovech. Přišlo mi divné, že všichni, kteří odešli z našeho dětského domova, byli nepřipraveni. Nikdo z nich neměl ukončený obor ani střední školu a neuměl si zařídit základní potřeby na úřadě či na poště.“

Je pravdou, že kdybych místo „**Nikdo**“ napsal „**Část**“, nemuselo to dojít k tomu, abych psal vysvětlení a následující omluvu. V rámci zapálení pro projekt jsem napsal, že „**Nikdo z nich**“, protože v poslední době u nás bylo hodně odchodů, a podle mého názoru, nejlépe ho zvládla pouze naše Monika, která odešla na 100% připravena. Mnoho úsilí ji věnovaly naše paní vychovatelky i paní ředitelka.

Vím, že jsme jeden z bytů, ve kterém tety připravují aktivity a plány, které nám pomůžou do reálného života. Návštěva banky a úřadů, hledání brigády, různé aktivity týkající se rozpočtu v domácnosti apod. Myslím si, že takové aktivity v DD jsou výborné a hodně užitečné. Jak mi řekla teta: „**Je to jenom o tom, jestli dítě chce nebo ne. My mu pomocnou ruku podáváme, ale je to jen o tom, jestli ji přijme.**“ To je přesně věc, která mě nenechá bez otázek. Kolik dětí v DD vidí svoji šanci v reálném životě? Kolik dětí chce ukázat, že být v DD nemusí znamenat vůbec nic a naopak ukázat, že vše bylo velkým přínosem? Myslím si, že takhle to většina dětí nebere a je zde v ČR většina skutečně těch, co odchází nepřipraveni.

Chtěl bych se tedy upřímně omluvit za to, že jsem takhle prezentoval snahu našich některých vychovatelů v úvodu celého předešlého článku, bez které by některé děti z našeho domova nebyly rozhodně tam, kde právě jsou.

To, že není vše v DD v pořádku, si nemyslím jenom já. Myslí si to např. i někteří vychovatelé a děti. Uvedu vám tedy některé komentáře, které jsou dostupné na webu projektu REALITA.

Dobrý den, odchod dětí z dětských domovů - pro mne nejtěžší a nejdůležitější krok v životě těchto mladých lidí. Není mi jedno, co po opuštění DD „naše“ děti dělají a jak se jim daří - spíše tedy ne-daří, bohužel. Snažím se otevřeně mluvit o tom, jaký život v realitě skutečně je - ale to nestačí. Ani výše finanční částky není nejdůležitější. Podle mě je nejdůležitější, aby každý mladý člověk přijal za své, že musí pracovat - svou práci si udržet a pak už se ten život dá zvládnout. Samozřejmě radím všem, že ve dvou se to lépe táhne. Bohužel si myslím, že většina vychovatelů nemá o děti zájem a je jim jedno, co s nimi po odchodu z DD bude. Pokud se toto nezmění - výsledky budou pořád stejné. Přejí hodně štěstí, projekt REALITA se mi moc líbí a uvědomuji si jeho důležitost.

Šorf Tomáš - vychovatel DD Krupka

Ahoj, jmenuji se Lukáš Orság, je mi 17 let, v DD Černá voda jsem od 11 let a budu zde nejspíš ještě 3 roky z důvodu dodělání školy, studuji na hotelové škole v Jeseníku. Chtěl bych říct něco ohledně připravenosti dětí, které opouští DD. Já osobně si myslím, že většina z nich není ani z daleka tak dobře vybavena jak by měla. Ve většině případů je to způsobeno tím, že jsou děti zvyklé, že za ně vše zařídí teta, vidí jako samozřejmost to, že každý den dostávají jídlo a že mají kde přespat. Ale ani malá část z nich nepřemýšlí nad tím, co bude, až budou muset opustit domov. Vychovatelé by si s nimi měli více povídat o tom, co je čeká a měli by je psychicky podporovat. Já sám pomalu začínám plánovat.

Odpověď od Tomáše Šorfa:

Ano naprostý souhlas - v DD jsou děti jako ve skleníku, vše za ně dělá teta či strýc, ale ony potřebují samostatnost a odpovědnost za svůj život. Měly by si co nejvíce věcí zařizovat samy, aby získávaly zkušenosti, které jsou do života důležité. Jedna prožitá zkušenost je lepší než měsíce povídání o zkušenosti. Dítě si musí vše zažít, „osahat“, spálit se, prostě klidně udělat chybu, ale poučit se a jít dál. Dopřejme Vám více samostatnosti a budete více připraveni.

Přidejte i vy své názory na webu www.projektrealita.mypage.cz – Fórum. Můžete mně také napsat na lkotlar@seznam.cz Lukáš Kotlár – zakladatel projektu REALITA

ZÁKONY "STUDENÉHO CHOVU" V DĚTSKÝCH DOMOVECH? JAK JE TO?

V minulém Zámečku jsme zveřejnili článek redaktora Hospodářských novin o potřebě zavřít dětské domovy, ve kterém například píše:

„Důvodem k odebrání dítěte nemůže být bída rodiny, holobyt, vlekoucí se nezaměstnanost, dokonce ani notorické gamblerství otce nebo alkoholismus matky. To všechno dítě přechká v blízkosti rodičů s menší citovou újmou, než mezi neprostupnými stěnami ústavu, v němž vládou zákony studeného chovu.“

Zámeček připravil na toto téma anketu mezi dětmi v DD Mikulov. Zeptali jsme se jich na tři otázky:

1. Souhlasíš s tím, že z domova odejdeš citově poškozený/á a neschopný/á navázat normální vztahy?
2. Jak by to s tebou dopadlo, kdybys nešel do domova? Myslíš si, že bys na tom byl dnes lépe nebo hůře?
3. Myslíš, že jsme v domově jako rodina, nebo tady vládou „zákony studeného chovu“?

Petr Ondrák, 14 let (7 let v DD)

1. Myslím si, že neodejdu citově poškozený. Umím navázat normální vztahy.
2. Tak asi hůře, asi bych nechodil pravidelně do školy a nenaučil bych se různé sporty. V DD tu mám možnost rozvíjet svůj talent.
3. Když jedu k sestrám, tak tam cítím tu rodinnou lásku. V domově je to jiné.

Jiří Sedlák, 17 let (2,5 roku v DD)

1. Tak s tímto názorem nesouhlasím. Vychovatelé se nás snaží vychovat tak, abychom mohli vstoupit do normálního života bez jakýchkoliv problémů. I když se to některým dětem nezdá.
2. Já si myslím, že hůře. Protože mí rodiče skončili ve vězení. Poté jsme šli s bratry k babičce, jenže ta už má jednu generaci dětí za sebou a také má svoje problémy, které řeší prážsky, po kterých se nechová zrovna nejlépe. Proto jsem požádal o přestup do DD. Dnes už vím, že jsem udělal dobře. Je tu o mě dobře postaráno a můžu si plnit plány do budoucnosti. K rodině jezdím, takže jsem spokojen.
3. V každém domově je to jinak, to všichni víme, ale aspoň v našem domově je to někdy jako v rodině.

Patrik Miker, 13 let (10 let v DD)

1. Myslím si, že neodejdu citově poškozený. Určitě dokážu navázat normální vztahy.

Děti z DD vycházejí podle Jiřího Leschtiny citově poškozené a neschopné navázat normální vztahy. Opravdu nemáte kamarády a místo slova láska se vám vybaví jen sex?

2. Kdybych nebyl v domově, tak by to dopadlo se mnou špatně, protože bych asi chodil za školu a asi bych v dospělosti skončil na ulici. Jsem rád, že jsem v DD, protože kdybych nebyl, tak bych se nedostal na takovou úroveň, na jaké právě jsem.

3. Myslím si, že nefungujeme jako rodina, protože v rodině máme hodně společného, ale v DD je každý jiný, a to pro mě není moc dobré. Raději bych byl s někým, kdo mi je bližší, aspoň např. svými zálibami.

Zdeněk Lomnančík, 20 let (17 let v DD)

1. Necítím se citově poškozený. Nemám problém navázat vztahy s kamarády a přáteli. Po odchodu z domova bych se rád vrátil k rodině. Kdyby mě rodina odmítla, byl bych rád se svými přáteli.

2. Myslím, že bych určitě dopadl hůř. Asi bych se nevyučil. Moji rodiče by se o mě nedokázali postarat.

3. Já si myslím, že v DD se všichni chováme jako v rodině. Tety se o nás dobře starají, máme se rádi. Jsem tady dlouho a jsou to pro mě nejbližší osoby.

Marie Mikerová, 11 let (8 let v DD)

1. Můj názor je takový, že ten, kdo odejde z DD, tak spíš má s lidmi lepší vztah, než ten, kdo je doma a nefunguje to u nich.

2. Neumím si představit, kdybych neměla být v DD.

3. Myslím si, že jsme všichni jako nějaká velika parta, protože jsme každý v DD za něco.

Lukáš Kováč, 13 let (5 let v DD)

1. Mám pocit, že neodejdu citově poškozený. Dokážu bez problémů navázat nové vztahy.

2. Myslím, že je to lepší, že jsem skončil v DD. Víc se naučím a můžu se vyučit a mám na to veškeré potřeby, které potřebuji.

3. Ne, nejsme v DD jako rodina, v rodině je to prostě jiné.

Když to jde, je vždy lepší být s mámou a tátou. Ale když ne, dětský domov není k zahoezení. Lepší než skončit na ulici, v ideálním případě jako pouliční muzikant...

Iveta Hronová, 19 let (16 let v DD)

1. Myslím, že z DD citově poškozená neodejdu, po celou dobu pobytu se o nás tety starají. I přes to, že jsem z DD, tak mám spoustu kamarádů, se kterými vycházím skvěle. Takže si myslím, že rozhodně nebudu mít problémy jak s navázáním vztahů, tak i se seznámením s jinými lidmi.

2. Dnes už je mi skoro 20 let a uvědomuji si, že DD je pro mě srdeční záležitost.

Autor komentáře v HN asi ještě v žádném DD nebyl. Možná si myslí, že vypadají pořád ještě takhle...

Díky DD jsem měla možnost vzdělávat se a navštěvovat různé zájmové kroužky, které bych u rodičů rozhodně nemohla. Kdybych se nedostala do DD, tak bych byla možná nějaká šmudla, která nechodila nikdy do školy.

3. Myslím si, že jo, snažíme se všichni mezi sebou vycházet a vyhýbat se hádkám. Když máme problém, sedneme si s tetou a hledáme řešení. Při nemoci s námi teta navštěvuje doktory. Takže máme péči se vším všudy.

František Miker, 18 let (10 let v DD) - šéfredaktor dětské redakce Zámečku za Moravu

1. Nesouhlasím, myslím si, že dokážu s lidmi, např. v práci či ve vztahu, vycházet jednoduše a bez nějakých problémů.

2. Dopadl bych hůř. Momentálně bych nebyl na střední škole, nenavštívil bych různé kouty světa, nepoznal bych tolik známých osobností a skvělých lidí, určitě bych neměl svůj pokoj, 5x denně stravu atd.

3. „Zákon studeného chovu“? To rozhodně ne! Pořád se nám někdo věnuje, pomáhá, radí a dokáže nám připravit skvělý program. Jako rodina sice doslova nejsme, protože to, co se někdy v DD děje, jak mezi dospělými a dětmi, tak i mezi dětmi samotnými, to se v normální rodině neděje. Ale náš domov má někdy k rodině blízko.

Anketu připravil:
František Miker
šéfredaktor dětské redakce
Zámečku za Moravu

PÁTÉ FINÁLE HEJBACÍHO PROJEKTU: VYHRÁLO zase ÚSTÍ, ZVÍTĚZILI VŠICHNI

v pohybu

dětské domovy v pohybu

HEJBEJTE SE a zpívejte
s HANKOU a NOVOU

V pražském Kongresovém centru proběhlo v sobotu 19. 11. 2011 finále projektu s názvem Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou. Tohoto v pořadí již pátého finálového kola se zúčastnilo čtyřiaadvacet dětských domovů ze všech koutů České republiky. Patrony soutěživých se tradičně staly osobnosti televize Nova, nechyběla ani veřejnost, odborná porota a plno médií. Program zpestřila vystoupení známých zpěváků a hudebních skupin. „Jsem tu poprvé. Musím říct, že tato akce má obrovský význam, je velkou motivací pro ty děti,“ řekl Zámečku jeden z porotců Karel Vágner, slavný zpěvák, textař a hudební producent. „Můj syn, zpěvák Josef Vágner, tady vystupoval už loni, letos znovu. Před chvílí mě dcera Anička přihlásila i na příští ročník, takže zde nejsem naposledy,“ dodal.

na chodbě a dokonce i venku před budovou. Ve druhé části pátečního dne porota (jiná než ta sobotní) rozdělila účinkující do dvou kategorií – finále a superfinále. „Není to jednoduché. Děti předvádí skvělé výkony. Je těžké rozhodnout, koho kam pošleme,“ shodli se členové poroty. Ale nikdo zatím nemusel být smutný či naopak jásat. Obě kategorie byly na vysoké úrovni a děti se musely připravit na boj o vítěznou příčku. „Mám trému, ale těším se,“ vyjádřila své pocity šestnáctiletá Tereza z Čeladné. Mladý tanečník z Jemnice tvrdil: „Zkusíme vyhrát, budeme bojovat. Tanec nás baví.“

Dětský domov Štítý poznal, jak striktní jsou daná pravidla. Za použití jiné barvy kalhot, než původně nahlásil, byl diskvalifikován. Naštěstí jim soupeři z DD Kašperské Hory zapůjčili své kalhoty a Štítý se tak mohly do soutěže vrátit. Velice sportovní a přátelské gesto ze strany Kašperské si vyžádalo potlesk všech přítomných. Páteční noc většina domovů přespala v nedaleké základní škole, kde na ně ráno čekala i snídaně.

Sobota

Od ranních sobotních hodin se sál plnil lidmi. Tváře z Novy poskytovaly rozhovory a rozdávaly nejen úsměvy, ale také autogramy. Narazit jste mohli například na Adélu Gondíkovou, Karla Voříška, Tomáše Krejčíře, Patricii Solářkovou, Jiřího Babicu či Ljubu Krbovou. Celou akci moderoval Petr Vágner, známý jako záchránář v seriálu Ordinace v růžové zahradě 2. Vstupné bylo nakonec dobrovolné, i když původně měla vstupenka pro veřejnost stát 250 Kč. Lidé, kteří finále navštívili, se mohli seznámit s časopisem Zámeček, zacvičit si přímo s Hankou Kynychovou a jejím týmem nebo ochutnat zdravou stravu, a to vše zadarmo.

Tradiční vítěz: DD Ústí nad Labem – Severní Terasa

Pátek

I když to nejdůležitější vypuklo v sobotu, organizátoři i děti se svými vychovateli měli plné ruce práce už v pátek. Od brzkého rána až do noci nacvičovali své sestavy, ladili hlasivky, připravovali osvětlení a zvuk atd. Domováci trénovali opravdu všude – na pódiu, v sále, v šatnách,

Celodenní program odstartoval jak jinak než tancem. Písničky Michala Davida v podání hvězd muzikálu Děti ráje roztleskaly obecenstvo a dostaly ho, jak se říká, „do varu“. Potom už přišly na řadu dětské domovy a jejich představení. „Holky to dokážou, mají na to,“ držela palce svým svěřeným feditelka DD Pyšely. Více než stovka soutěžících se vystřídala v šesti kategoriích – Zumba, MTV Dance, Hip Hop, Aerobik, Muzikál a Volná disciplína. Děti s pomocí svých patronů předváděly neuvěřitelné výkony. Vyřazení ze soutěže v jednu chvíli stejně jako Štítům hrozilo i Mikulovu, protože kluci nebyli včas připravení na své číslo, ale také to dopadlo dobře a dětský domov Mikulov mohl nadále pokračovat v boji o medaile. Svou návštěvou a krásným zpěvem zpříjemnil finálové dopoledne i Zbyněk Drda. „Je to tu velmi příjemný, líbí se mi to,“ svěřila se v rozhovoru pro Zámeček česká Superstar. Děti z humpoleckého děcáku se po jeho vystoupení na něj doslova vrhly a přesvědčily ho, aby si s nimi v jedné kategorii zatancoval. Zbyněk souhlasil, čímž se stal druhým patronem DD Humpolec. A na pódiu to potom rozjel ve velkém stylu. „Děti jsou nejvděčnější publikum. Jsou odvázané a baví je to,“ pochvaloval si Drda.

Skokan roku – jihomoravský DD Tišnov. Loni 8., letos druhý.

Mezi nejoblíbenější patrony dětí z DD se řadil Tomáš Krejčíř. „Dnes jsem patronem dvou dětských domovů. Finále společné-

ho projektu Kynychové a televize Nova se účastním pravidelně od samého začátku, letos jsem tu tedy už popáté,“ prozradila časopisu Zámeček tato televizní hvězda. Na otázku, zda vnímá nějaké rozdíly oproti minulým ročníkům a zda se děti lepší, odpověděl takto: „Děti se mění, každý rok přijíždí spousta nových jedinců. Všichni jsou šikovní, je vidět, že na sobě makají. Navíc se tu aspoň vyblbnou. Je to hezký projekt.“

Tanec a zpěv; zpěv a tanec

Během dne se na pódiu vystřídalo ještě mnoho zpěváků a skupin. Lidi v sále potěšili například David Deyl, Martin France, Martina Pártlová či dívčí skupina 5Angels. Zazpíval i sám porotce Karel Vágner. V rytmu hip hopu s romskými texty roztančil téměř všechny zpěvák skupiny Gipsy.cz Radoslav Banga. „Vystoupení si hodně vybíráme a na akcích DD moc často nehrajeme,“ přiznal se pro Zámeček nejspěšnější romský zpěvák naší republiky. „Tady jsem už podruhé. Moc se mi líbí, jak jsou děti šikovné. Když bude nabídka, rád svou přítomností podpořím i další ročník,“ uvedl na závěr Radek Banga.

Dětský domov Domino z Plzně zaujal porotu svou cedulí.

Čas ubíhal, jedno vystoupení střídalo druhé, finále se přehouplo do superfinále a den se pomalu chýlil ke svému závěru. Po ukončení každé kategorie moderátor společně s Hankou Kynychovou a svými hosty vyhlásil vítěze dané části. Jedni se radovali z medailí a různých dárečků, jiní byli zklamání z neúspěchu. Smutek však netrval dlouho, vždyť za celou tou celoroční dřinou byl už jen postup do finále důvodem k radosti. Výítěžek ze vstupného za absolutní vítězství celého letošního finále putoval do DD Ústí nad Labem. Dětský domov Domino Plzeň zaujal porotu svou cedulí. Holky z Dětského domova Kroměříž si mimo medailí za úspěchy v mnoha kategoriích vysloužily obdiv nejen poroty za svou krásu. Kilo čokolády v po-

době zajíce si za nejmladšího účastníka finále odvezl tým z Uherského Ostrohu. Na závěr si všichni soutěžící na jednom pódiu společně zapěli píseň od Michala Davida s názvem Děti ráje. Tím se rozloučili a pátý ročník „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“ definitivně skončil.

Poděkování

Za celý Zámeček děkuji za skvělou akci, na které jsem měl tu čest být a napsat tuto reportáž. Setkal jsem se a vyfotil se známými lidmi, shlédl jsem plno nádherných tanečních kreačí a seznámil se s novými kamarády. Poděkování patří především

Katce Fingralové a Hance Kynychové, které mi zařídily vše potřebné včetně ubytování, dále Martinu Ivaneckému a Igorovi Šustrovi za bezva pokec ve fitku. V neposlední řadě bych rád poděkoval Dětskému domovu v Uherském Ostrohu, jehož ředitelka a vychovatelky mi dovolily připojit se na dvě noci k jejich partě. Děkuji!!!

František Berger
DD Olomouc & Open Gate

Celkové pořadí

1.	Ústí n.L. - Severní Terasa
2.	Tišnov
3.	Staňkov
4.	Lipová u Šluknova
5.	Kroměříž
6.	Kašperské Hory
7.	Ústí n.L. - Střekov
8.	Jemnice
9.	Nový Jičín
10.	Plzeň DOMINO
11.	Uherský Ostroh
12.	Humpolec
13.	Frýdek - Místek
14.	Pyšely
15.	Zlín
16.	Čeladná
17.	Štítý
18.	Mikulov
19.	Volyně
20.	Duchcov
21.	Litoměřice
22.	Krásná Lípa

Zumba

1. Kroměříž
2. Tišnov
3. Domino Plzeň

Hip-hop

1. Tišnov
2. Ústí – S. Terasa
3. Lipová u Šluknova

MTV-DANCE

1. Tišnov
2. Ústí – S. Terasa
3. Mikulov

Muzikál

1. Tišnov
2. Ústí – S. Terasa
3. Kroměříž

Aerobic – mini

1. Ústí – S. Terasa
2. Staňkov
3. Lipová u Šluknova

Saxana

1. Ústí – S. Terasa
2. Staňkov
3. Nový Jičín

Aerobic – junior

1. Kroměříž
2. Staňkov
3. Pyšely

Volná disciplína

1. Tišnov
2. Kašperské Hory
3. Lipová u Šluknova

CELKOVÝ DOJEM TAK PŮL NA PŮL...

Když jsem loni dělal rozhovor s organizátory „Hejbejte se“, zajímalo mě, zda se něco na letošním finále změní. Zda budou mít domovy alespoň důstojné občerstvení, které navíc nebudou muset platit. Nestalo se však. Polévku a párek v rohlíku k obědu i večeri zajišťovalo Zátíší Group – ovšem jak jinak než za peníze. Polévka stála 20 korun, párek o pětikorunu víc.

Sál v kongresovém centru stojí jistě mnoho peněz. Pak se ovšem nabízí otázka, jak poznal můj kolega, proč to musí být v kongresovém centru a proč v Praze. Vždyť by bylo tolik vděčných míst v republice, kde by případný sál mohl být zdarma nebo za drobný peníz, a přilákalo by to mnohem víc veřejnosti. Pražáky „Hejbejte se“ prostě netáhne. Mají svých akcí dost. Nehledě na to, že domovy ještě platí v kongresáku hřištné parkovné. Řada z nich spí po celodenním vyčerpání ve spacáku na karimatce a další den už musí být nastoupeny v sedm hodin ráno.

Přitom pro tak našlapanou akci mají děti a vychovatelé pochopení. Akce „Hejbejte se s Hankou a Novou“ pro ně znamená celoroční úsilí. Děti to doslova prožívají. Není nejmenší pochyb o tom, že je to baví.

My novináři na to však pohlížíme i z jiného úhlu, zohledňujeme řadu věcí, nejen bezprostřední zážitek. Zajímá nás, kolik tato akce domovy stojí a proč by některé věci nemohly být jinak. Nelze se lišácky „vymlouvat“, že domovy jsou v projektu dobrovolně a kdykoli mohou odejít. To by nebylo vůči nim fér.

Přál bych si, aby čerstvě založený Nadační fond Hanky Kynychové domovům nenabídl jen pěkný finálový zážitek, ale také jim ulehčil finanční náklady a pozvedl zázemí akce. Neboť to všechno ovlivňuje výslednou prestiž.

Miloš Nguyen
milos.nguyen@zamecek.net

Některé věci byly v Kongresovém centru postavené na hlavu.

Kroměříž BODOVALA VE FINÁLE HEJBACÍHO PROJEKTU

plínách, takže jsme získali tu správnou bojovou náladu do dalšího dne.

V sobotu 19. listopadu od brzkého rána probíhaly velké přípravy na závody. Za moderátorské podpory Petra Vágnera proběhl nástup všech domovů a jejich patronů – my jsme již potřetí získali za patronku Kristýnku Janáčkovou, která nás po celý den podporovala. Dopoledne jsme fandili ostatním závodníkům, kteří bojovali o finálové ceny. Taky jsme se zúčastnili doprovodného cvičení s lektory týmu Hanky Kynychové.

Přehouplo se poledne, kdy se pomalu schylovalo k našim vystoupením. Měli jsme jich před sebou čtyři, a každé navazovalo

co chvíli na druhé, takže jsme se rozhodně nenudili a přípravy probíhaly celkem hekticky, ale to k tomu patří. Panovala báječná nálada, trochu stresu a ten správný adrenalin nás vybudil k maximálnímu výkonu, který nakonec ocenila i odborná porota, skládající se například z Karla Wágnera, Markéty Mayerové nebo Heleny Jarkovské – zakladatelky aerobiku v ČR.

V pátek 18. listopadu jsme se vydali do Prahy, kde pro nás Hanka Kynychová a její tým lektorů připravili jedinečný workshop plný cvičení, tance a doprovodného programu. Dopoledne probíhaly prostorové a zvukové zkoušky na pódiu v Kongresovém centru v Praze. Odpoledne proběhlo semifinále o postup dětí do finále a superfinále. My jsme si svůj postup vybojovali ve všech disci-

Jak jsme letos dopadli?

1. místo – kategorie Aerobik junior

1. místo – kategorie Zumba

3. místo – kategorie MTV Dance

3. místo – kategorie muzikál

+ ocenění za vítěznou nejlepší ceduli a ocenění za aktivní tety

To, co jsme si ve skrytu duše moc přáli, se stalo skutečností, která nakonec byla ještě lepší než v našich představách. Naše děvčata ze sebe dostala opravdu maximum a podala takový výkon, za který by se nemusel stydět ani profesionál. V 5. ročníku z 320 dětí jsme se my, z Kroměříže, probojovali až na přední příčky a ze všech kategorií, kterých jsme se zúčastnili, jsme si odvezli medaile a jiné ceny, kdy nás snad nejvíce potěšila výhra hodinové jízdy limuzínou po Praze. Závěrem bych ráda poděkovala i sponzorům, kteří nám pomohli celou akci finančně podpořit - a to firmě ROSS Holding a.s. Havlíčkův Brod a firmě HOPA CZ, s.r.o. Slavičín. Děkuje.

Denisa Mikulová

MUZIKÁL UŽ VÍCKRÁT NE!

Jsem moc rád, že jsem mohl jet na letní soustředění s Hankou a Novou, moc jsem tam chtěl jet, protože mi kluci říkali: „Je to tam úplně super, skvělá atmosféra, skvělí lektoři...“ Říkal jsem si, když mně daly tety šanci tam jet, tak proč ne.

Hned od samého začátku, co jsme do Zlenice přijeli, jsme začali tancovat. Super, super, super. V tu chvíli jsem si říkal: „Kluci nelhali.“ Se-stavy byly skvělé, program byl skvělý a plný le-grace a seznámil jsem se s ostatními kamarády z DD z různých koutů ČR. Vůbec se mi nechtělo domů.

Tanec ve vlaku i v obchodech

Když jsme jeli domů, tak jsme tancovali všude. Ve vlaku, na nástupišti, v obchodě, až si lidé mysleli, že to v hlavě nemáme v pořádku. Náš DD se zúčastnil těchto kategorií: MTV, hip-hop a muzikál. MTV a hip-hop, k tomu není co dodat, myslíme si, že nám to jde. S muzikálem je to horší, a proto také píší tenhle článek.

Rozhodující soustředění

V září jsme jeli na víkendové soustředění, tam se rozhodovalo, jestli máme na finálový večer, který se poté konal v Kongresovém centru v Praze. Při první ukázkě právě zmiňovaného muzikálu jsme hned věděli, že to bylo velmi špatné, ale lektorky nám řekly: „Není to špatný, ale víc trénujte.“ Pár z nás pochopilo, že nás chtěly podpořit, i když samy věděly, že je to strašné. Celou sestavu s námi projely něko-

likrát úplně od začátku, aniž by musely, bylo vidět, že s námi chtějí něco dělat. Jenže následující den na tréninku muzikálu bylo vše jinak.

Lektorky na nás byly hnusné, křičely na nás a my si připadali, jako bychom měli být nějakí profesionální tanečníci, kteří vystupují každý den na speciální akci. Vůbec nedokázaly pochopit, že muzikál je pro nás všechny úplně nová kategorie, čtyři roky jsme tančili jen hip-hop, tento rok jsme se přihlásili i do muzikálu, protože jsme nechtěli mít jen hip-hop a taky nás tanec baví, a jelikož polovina našeho tanečního týmu chodila do herectví, tak jsme si mysleli, že to zvládneme. Bohužel, nezvládli.

„Náš auták“ narazil

Všichni lektoři „Náš auták“ (název našeho muzikálu) viděli. Všichni si v duchu řekli „je to strašné“, ale stejně nás nechali pokračovat do finálového boje. Vůbec jsme to nepochopili. Ano, trénink je hodně důležitý, ale u nás to prostě tak bude, i kdybychom trénovali 24 hodin denně. Když jsme si všichni sedli a trochu jsme si o tom pokecali, dospěli jsme k jedinému názoru. Muzikál už víckrát ne!

Chtěl bych moc poděkovat Kátě, Hance a všem lektorům za skvělé soustředění, jak letní, tak i víkendové.

Jiří Sedlák

SFOUKLI JSME PRVNÍ SVÍČKU

WWW.ZAMECEK.NET

Fanfáry, mejdan, obrovský dort ve tvaru zámku, svíčka v podobě nápisu „Cyber-Fox“ a na ní zlatým písmem napsány jména členů naší redakce. Popravdě řečeno, měla by tam být zlatě vepsaná jména vás všech, kteří s námi spolupracujete. No uznejte sami, nezní to hezky? Bohužel žádná oslava takového rázu se nekonala. To ovšem neznamená, že jsme na našeho oslavence zapomněli. A kdože to vlastně slavil?

No přeče web Zámečku! 21. října byl tomu přesně rok, co vznikla nová verze zámečkovských webových stránek. Za těch dvanáct měsíců se internetový Zámeček stále vyvíjel. Našel si nové kamarády, vložil do svého alba fotky z různých akcí, psal si s dětmi i dospělými, řešil s ostatními mnoho problémů, mapoval akce a soutěže dětských domovů... Na nováčka skvělý výkon! Ne vždy se to obešlo bez chyb, ale těmi se přece učíme. A co někoho nezabije, to ho posílí. Náš web přežil a je zase o něco silnější.

Monitor místo papíru

Možná někoho z vás zarmoutilo, že tištěný Zámeček už nevychází měsíčně, jak jste byli zvyklí, ale jednou za tři měsíce. Doufám a pevně věřím, že internetová náhrada časopisu nezklamala. Jen jsme vyměnili papír za monitor. Stačí do vyhledavače zadat www.zamecek.net a jste v obraze. Výhodou webu je, že se na něj vejde více článků. Časopis naneštěstí není nafukovací a řada z vás v něm svou práci neobjeví. To se na webu stát nemůže, všechny pří-

spěvky jsou k nahlédnutí. „Web Zámečku je super, ale stejně bych byla raději, kdyby tištěný Zámeček vycházel měsíčně,“ napsala Marie Bednářová z DD Moravská Třebová. „Dá se jím jen tak listovat třeba když venku prší nebo když nefunguje počítač,“ dodala. Pokud to vyjde, časem se vrátíme k měsíčníku, zatím si však musíme vystačit s čtvrtletníkem.

Co dělá webmaster

I já slavil roční výročí. Společně se vznikem webu Zámečku jsem přijal funkci webmastera. Již rok se snažím uspokojit všechny návštěvníky tohoto webu. Několikrát denně web aktualizovat, vkládat nové příchozí příspěvky, doplnit fotky, měnit otázky, na které můžete reagovat, odpovídat na maily od vás a přemýšlet, jak být stále atraktivní. Možná ne vždy se to povede, ale snažím se a baví mě to, což je důležité. „Děkuju mnohokrát za informaci a příjemnou spolupráci. Mile mne překvapuje Vaše pohotovost a vstřícnost,“ přišla mi nedávno odpověď z jednoho dětského domova. Pouhé dvě věty, které však dokáží potěšit a povzbudit. Radost a spokojenost druhých je pro zámečkovskou redakci prioritou.

Co takhle jméno?

Co takhle dát našemu webu nějaké jméno? Třeba Zamík nebo Webzam či Webík... Něco, co by nahradilo nudné a obyčejné spojení „zámečkovský web“. Byl by to skvělý dárek k prvnímu narozeninám internetové verze Zámečku, nemyslíte? Pokud vás napadne nějaké jméno/přezdívka, zašlete svůj návrh na frantisek.berger@zamecek.net nebo redakce@zamecek.net. Jako „otec webu“ potom vyberu ten nejlepší návrh a pokřtím svého „synka“, o kterého se denně starám.

V zámečkovském archivu si můžete přečíst Zámeček, který vyšel třeba před pěti lety.

Budoucnost našeho webu

A co pro vás chystáme do příštího roku? Osobně bych rád „oživil“ všechny rubriky, aby se veškeré dění na webu netočilo jen okolo Kurýru, kam se vkládají články, nebo Sálu písárů, kde najdete básničky vašich kamarádů. Chystám se doplňovat do Galerie každou chvíli nové fotky z různých akcí DD. Koncertní sál měl původně sloužit písničkám a skladbám z vaší vlastní tvorby. Tento nápad se očividně neuchytil, a tak jsem se rozhodl, že do této rubriky dám písničky, které máte rádi, abyste měli možnost poslechnout si během pobytu na internetovém Zámečku svou oblíbenou hitovku. Postup je stejný jako v předchozím odstavci týkajícím se pojmenování webu – stačí mi mailem poslat název skladby a interpreta. Nebo v lepším případě mi rovnou poslat danou píseň, a to

ve formátu mp3 nebo wma. Také se pokusím zavést rubriku, kde budou videa z vámi oblíbených akcí, jako je například DD Cup. Změn chystáme mnohem více, ale o tom zase příště. Nechte se překvapit!

Můj milý internetový Zámečku, všechno nejlepší, hodně úspěchů do dalších let a hlavně plno čtenářů a redaktorů, kteří si tě budou denně prohlížet, navštěvovat tě a s oblibou se k tobě vracet!!!

Franta Berger, webmaster

Tajné chodby aneb diskuse na aktuální témata.

Web Zámečku po roce: Jak se vám LÍBÍ?

Otázky:

1. Jste na webu zaregistrovaní? Jak dlouho?
2. Kdy a kde jste se o internetovém Zámečku dozvěděli?
3. Jak často stránky navštěvujete?
4. Ve které rubrice se zdržujete nejvíce a ve které naopak nejméně?
5. Jak jste s webem spokojeni? Co vám tam chybí, co byste vylepšili či změnili?
6. Využíváte i stránku Zámečku na facebooku - Zámeček (official)?

Galerie s fotkami, které se všechny do Zámečku jednoduše nevejdou.

Patrik Procházka, Gymnázium Open Gate

1. Ne.
2. Před rokem ve škole.
3. Týdně.
4. To je těžké říci. Ale nejvíc si čtu články, takže v Kurýru.
5. Jsem velmi spokojen! Nemám připomínek.
6. Zatím ne.

Kateřina Fingralová, manažerka DD v pohybu

1. Ne, nejsem zaregistrovaná. Články posílám administrátorovi a ten je tam ochotně vkládá. Ale po dopsání odpovědí tento nedostatek napravím a půjdu se zaregistrovat.
2. Hned při jeho vzniku, z tištěného Zámečku.
3. Pokaždé, když se na Facebooku objeví informace o novém článku.
4. Nejvíce určitě kurýr a nejméně, nebo spíše vůbec, tam, kam jako neregistrovaná nemám přístup.
5. Web se mi moc líbí - jak grafika, tak rubriky

i nápad a obsah (články apod.). Neměnila bych asi vůbec nic - nápadité, zajímavé, ale zároveň jednoduché a hlavně vždy aktuální!!!

6. Jak jsem se již zmínila v odpovědi na třetí otázku, ano, využívám. Díky FB sleduji novinky na webu.

Nika Marková, DD Budišov nad Budišovkou

1. Nejsem zaregistrovaná.
2. Od Fajdy (František Berger - webmaster, pozn. redakce) ve škole.
3. Byla jsem na nich zatím jen dvakrát.
4. V rubrice Kurýr.
5. Líbí se mi originální názvy rubrik. Nemám si na ně stěžovat, nic mi tam nechybí.
6. Nevyužívám, protože jsem o ní zatím neslyšela.

František Míker, DD Mikulov

1. Jsem. Hned od založení webu.
2. Na březnovém srazu dětské redakce Zámečku v Praze
3. Několikrát denně.
4. Nejvíce navštěvuji Kurýr, nejméně Sál písařů.
5. Jsem spokojený, vede to dobrý kluk. Chtělo by to nějakou zámečkovskou soutěž.
6. Samozřejmě.

Angelika Navrátilová, DD Litovel

1. Ano, asi půl roku.
2. Od Franty Bergera.
3. Skoro vůbec.
4. Všechny jen tak proletím.
5. Je to moc pěkné.
6. Ne.

Kristián Kralovič, dříve DD Radkov

1. Ne.
2. Ve svém dětském domově.
3. Jak kdy...
4. Hlavní stránku.
5. Super!
6. Nevyužívám.

Lukáš Kotlár, DD Uherský Ostroh

1. Ano, na webu jsem zaregistrován už od úplného začátku nového webu. Tedy přes jeden rok. Už od začátku jsem aktivním redaktorem a psaní zpráv, reportáží a rozhovorů miluji.
2. O webu jsem se dozvěděl na srazu redakce ještě před tím, než vznikl. Dlouho jsem sledoval ten starý a vůbec se mi nelíbil. Nevypadal jako web pro děti a nebyl aktualizovaný. Proto jsem rád, že přišla nová verze webových stránek Zámečku
3. Navštěvuji jej pravidelně a dokonce i několikrát denně.
4. Nejvíce svůj čas věnuji Kurýru. Zde se dozvím vše nové a hlavně se dozvím, co se děje v domovech po České republice. Nejméně času věnuji rubrikám, jako jsou Katovna, Předsálí Duhy nebo Čajovna.
5. S novým webem jsem maximálně spokojen. Líbí se mi, že je neustále aktualizovaný. Má skvělý design. Opravdu to vypadá, že je to pro děti. Návštěvnost skvělá a celkově se mi web Zámečku líbí. Oceňuji především práci webmastera Františka Bergera, který webu

Zámečku věnuje i několik hodin denně. Nechybí mi vůbec nic.

6. Ano, na facebooku je vždy mnoho odkazů na nové články a také se tam dozvím veškeré aktuality. Vždy se rád připojím k nějaké diskuzi apod.

Kristýna Mikulová, DD Kroměříž

1. Nevím, jestli jsem zaregistrovaná.
2. Na pražském srazu redakce.
3. Občas, jen někdy.
4. Nevím.
5. Dobrý web. Nic bych neměnila.
6. Zámeček (official) využívám častěji. Co se dětských domovů týče, s touto stránkou na facebooku jsem stále v obraze.

Estera Judová, DD Jemnice

1. Ano, jsem. Je to už nějaký ten pátek.
2. V časopise Zámeček, cca před rokem.
3. Asi jednou týdně.
4. Procházím to tak nastejno, nijak ty rubriky nerozlišuji, prohlížím je všechny.
5. Jsem naprosto spokojená, stránky Zámečku jsou skvěle udělané.
6. Zatím jsem tam nebyla, ale už se tamuju mrknout.

Anketu připravil:

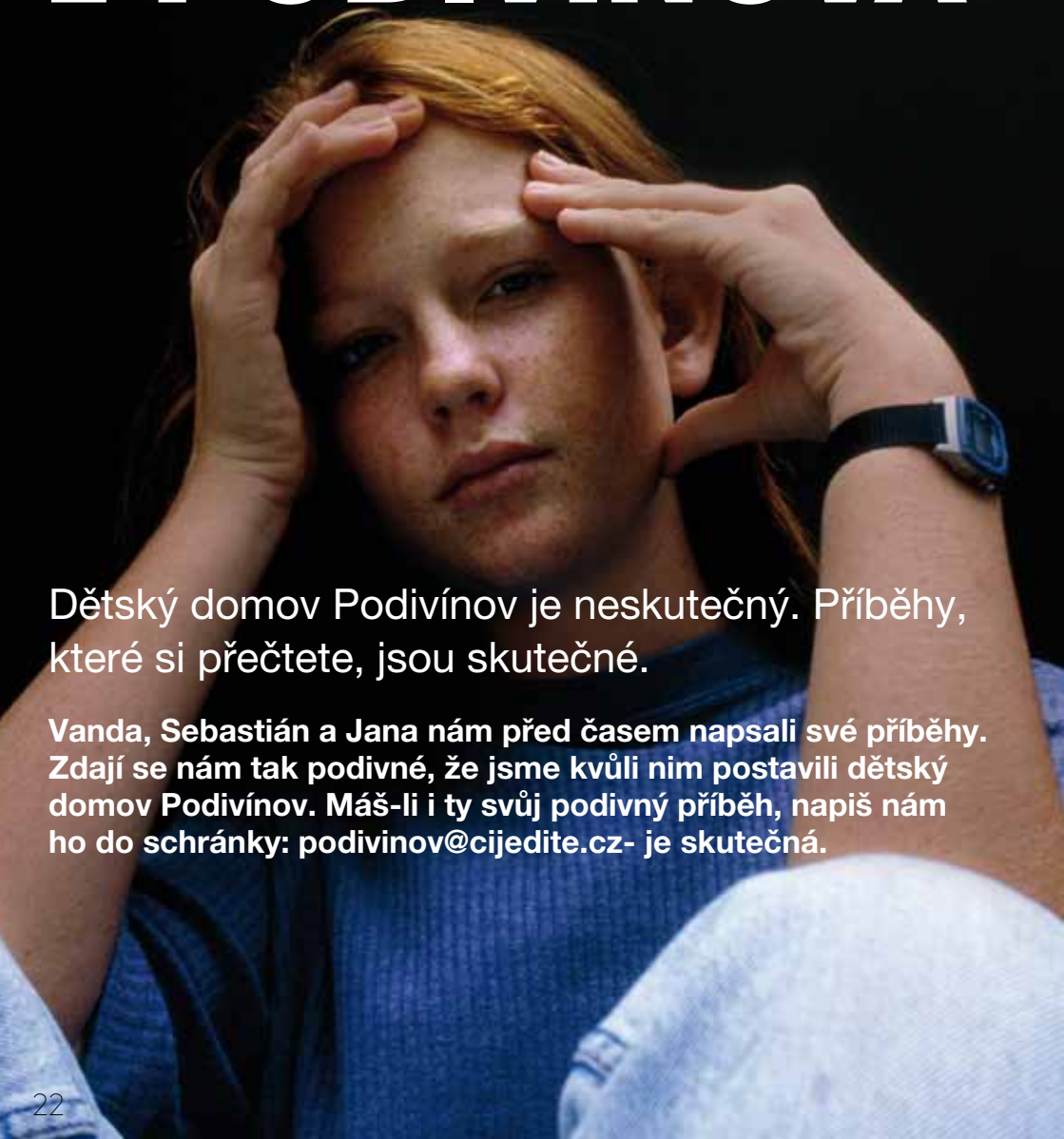
František Berger, webmaster

Máte chuť se vyjádřit k našemu webu? Své postřehy, návrhy a připomínky můžete zveřejňovat na našem webu www.zamecek.net v rubrice Tajné chodby.

Zámeček má taky svou stránku na Facebooku. Už jsi nám dal „like“?

Podivné příběhy z **PODIVÍNOVA**

Dětský domov Podivínov je neskutečný. Příběhy, které si přečtete, jsou skutečné.

Vanda, Sebastián a Jana nám před časem napsali své příběhy. Zdají se nám tak podivné, že jsme kvůli nim postavili dětský domov Podivínov. Máš-li i ty svůj podivný příběh, napiš nám ho do schránky: podivinov@cijedite.cz- je skutečná.

Příběh 01

Moje první podprda

Když mi bylo 12 let, moje tělo se začalo měnit. Nikdo to se mnou sice neprobíral, ale poznala jsem, že mi začala růst prsa. Hurá, říkala jsem si. Konečně budu moc! Nosit podprsenku a mít se o čem bavit s holkama. Šla jsem za vychovatelkou, že potřebuji koupit podprsenku. Vychovatelka přistoupila ke mně blíž a podívala se pod tričko. Po chvíli říká: „Podprsenku ještě nepotřebuješ. Až jí budeš opravdu potřebovat, teprve pak ti ji koupím,“ a odešla pryč. A já tam stala jak opařená, jak to že to nevidí, vždyť jí přeci potřebuji! Byla jsem hodně naštvaná a cítila se ponížená. Říkala jsem si, jak je to fakt nefér. Přeci mi nějaká vychovatelka nebude říkat, zda už mám prsa na to, abych mohla nosit podprsenku. Šla jsem do pokoje a brečela. Přišla ke mně starší holka a ptala se, co se mi stalo. Tak jsem jí to celý vyprávěla. Chvilí mlčela a pak jen řekla, že se mrkne do skříňky, že by tam mohla nějakou mít. A tak jsem svojí první podprsenku zdědila po kamarádce. **Vanda**

Příběh 02

Poprvé jsem spala s Lukášem

Bylo mi šestnáct. A nervózně jsem přešlapovala kousek od vchodu, kde bylo napsáno „DISKO- LIŠÁK“ Přišla jsem skvěle oblečená, líčila jsem se asi dvě hodiny. U dižejského pultíku jsem viděla, že to nebylo marný. Byl tam velký, svalnatý kluk s blondatými vlasy a okolo krku měl překrásnej řetěz. Přišla jsem blíž. Všiml si mě. Kámošovi u pultíku řekl: „Počkej!“ Blížil se ke mně. Dívala jsem se mezi tancující a dělala jsem, že někoho hledám. „Ahoj, tebe jsem tady ještě neviděl.“ „Jsem tady nová,“ odpověděla jsem a cítila jsem se moc trapně. Určitě jsem byla červená... Jemu to ale nevadilo. Tancovali jsme spolu, dokonce jsme si dali i nějaký drink a on, Lukáš mě bavil téma nejtypnějšíma historkami, který jsem kdy slyšela.

Můžu jít s tebou do chatky?

Podívala jsem se na hodinky, bylo deset. „Luky, musím jít, promiň.“ „Kde bydlíš? Doprovodím tě, nechci, abys šla sama.“ Odcházelí jsme a já se cítila v bezpečí. Lukáš mi pořád vyprávěl o jeho zážitcích ve škole a já jsem v jednu chvíli poslouchala doznívající tóny diskotéky a temný hlas Lukáše, svítili mu očenka, to bylo něco, co neumím vysvětlit. Nesmála jsem se, jen poslouchala. Vyrušila mě jeho věta: „Tak jsme tady, Jani!“ „Jasně, jasně. Jo jsme tady.“ Cítila jsem se trapně. Díval se na mě a já ho v duchu prosila, aby mě políbil. On to udělal jako by mě slyšel. „Můžu jít s tebou do chatky?“ šeptl mi do uší. To, co bylo dál, je tajný. Nechám si to pro sebe. Ráno když se vstávalo, otevřela teta Maruška

dveře. Lukáš byl ještě se mnou v posteli. „To si snad děláš srandu?! JANO,“ zařvala na mě teta. „Okamžitě vypadni!“ zařvala a ukázala ukazováčkem na Lukáše. Oba jsme mlčeli. Vychovatelka nás přísně pozorovala. Lukáš odcházel s rozvázanými tkaničkami. Dívala jsem se na něj, jak mizí po silnici, kterou jsme včera večer přišli...

Zákaz antikoncepce!

„Tak Jano, nikam odtud nepůjdeš! A ještě něco, ty bereš antikoncepci?“ „Ano,“ odpověděla jsem. „Dones mi ty prášky“ řekla vychovatelka. Teta Maruška krabičku od prášků přede mnou roztrhala a pilulky vyhodila do záchodu a spláchla. „Tak milá Janičko, nebudeš brát pilule a nebudeš s nikým spát! Krávo jedna!“ Od toho dne teda neberu prášky. Ale copak si myslíte, že s Lukášem už nespím? **Jana**

Příběh 03

Dávají mi prášky..., ale proč vlastně?

V domově bydlím už pět let. Zajímavostí jsou pro mě prášky, které mi dávají. Dodnes nevím, proč je vlastně denně užívám. Připadám si po nich jako úplně v jiném světě. Tak nějak zodpovanej. Motá se mi hlava a chce se mi neustále spát. Pospávám ve škole i v domově. Učitelky si pořád stěžují, že jenom spím a přitom nevím proč. Možná to dělají ty prášky. Ale co dělat, když je musím třikrát za den brát. Tety vychovatelky mi říkají, že mi prášky uleví. Hlavně, abych nepodváděl a povitě užíval tablety a prej, že budu spokojený. Nedává mi to ale smysl. Předtím, než mi začali dávat „pulečky“, mi bylo rozhodně líp. Ale nikdo se o tom se mnou nechce bavit. Psychiatr, ke kterému jezdím, mi tvrdí, že není jiná možnost, než prášky předepisovat. Vychovatelky se pak u něj střídají jedna za druhou a něco mu za mými zády povídají. Pořád mi nikdo nechce pravdivě odpovědět na otázku, proč ty prášky dostávám. Je to jak zlej sen. Všichni si myslí, že jsem po práškách klidnější a že nikoho neprovokuju. Mají mě teď daleko radši. Jedna teta mi taky řekla, že kdyby „pulečky“ nezabraly, tak mě čeká výchovná. A abych prej poděkoval panu psychiatrovi za ty předepsané prášky. Střejda ředitel je na mě taky hodnější. Všichni jsou na mě najednou milí, ale já si připadám jako pátý kolo u vozu. Přestávám být veselý a vnímat své okolí. Je to, jako když nežijete život, ale jen přežíváte. Třeba moje prášky uspokojují svět kolem mě, ale co já jako bytost? Můžu říct, že ty prášky nechci brát? Můžu se rozhodnout je nebrat? A co když se vychovatelé s psychiatrem semknou a budou říkat, že jedině prášky jsou moje vysvobození. Kdo mi pak pomůže? **Sebastian**

Další podivné příběhy najdeš na
www.cjedit.cz – Vzkazy v láhvi.

Tomáš Slavata: VYTVÁŘÍM SI SVOBODNÝ SVĚT

rozhovor

Tomáš navštívil každý rok desítky dětských domovů.

Tomáše Slavatu znáte, často navštěvuje domovy a pořádá pro vás Albert Triathlon Tour. Víte ale o jeho těžkém dětství a o tom, že jako mladý kluk vchoval své dva synovce, které si vzal z dětského domova?

Sportovec Tomáš Slavata je profesionálním triatlonistou. V 31 letech je už zdatným otcem dvou dospělých mladých mužů a veškerý volný čas i peníze obětuje dětem, které jsou z dětských domovů a sociálně slabších rodin. Že vám to nesedí? I já si původně myslela, že rozhovor bude z těch, které se píšou lehce. Jenže když slyšíte Tomášův životní příběh, donutí vás to přemýšlet. O tom, jak se v životě dospělého muže, který ostatním dává naději, odrazí dětství, které „bolelo“, nebo spíš vůbec neexistovalo.

Tvoje první dětská fotka, kterou máš, je až z doby okolo 5 let...

To máš pravdu, nevím proč, ale je málo fotek, které by mapovaly mé dětství. Dá se shrnout do několika slov: máma měla problémy s alkoholem a kdo je můj táta nevím. Sestry mám dvě, z toho jen jediná vede běžný rodinný život. Nejvíce se stýkám s šestnáctiletým bratrem.

Jak jste jako děti „fungovali“?

O nějaké výchově nemůže být moc řeč, vychovávali jsme se sami. Nejvíce zodpovědnosti spadlo na nejstarší sestru, která se o mne a druhou sestru nejvíce starala. Možná i díky tomu, že musela brzo dospět, pak nedokázala přijmout tolik zodpovědností za sebe, a propadla do temnějšího světa. V dětství jsem se hodně naučil, jak se mám sám o sebe postarat, a i přesto, že jsem měl velké problémy s řečí, jsem si dokázal vždy obstarat to, co jsem si přál. Hodně hraček a věcí jsem si vyráběl sám. Jako dítě jsem si neuvědomoval, že by naše rodina byla jiná, to až v pozdějším věku.

Když tě člověk poslouchá, neví, jestli tě má obejmout, utěšit, litovat...jsem na rozpacích...

Je řada lidí, kteří mně litují, je jim smutno z toho, co říkám, nevědí, jak se tvářit, jak reagovat. Ale paradoxně mně tato „jinakost“ pomohla dokázat to, co dělám a cítit svět takový, jaký doopravdy dokáže být. Od malička jsem byl ten, komu se říká „sigr“. Ve škole jsem musel mít poslední slovo, byl jsem hyperaktivní a dost nevladatelné dítě. Pak mně jedna osvěcená paní učitelka přihlásila na sportovní závody a já najednou poznal, že se ve sportu docela dobře krotí moje kázeňské problémy. V 16 letech jsem odešel z domu. Za dva roky poté jsem si rozdrtil při úrazu zádové obratle a absolvoval poměrně těžkou operaci. A tehdy se „to“ všechno nějak zlomilo.

Albert Triathlon Tour dobře znáte ze Záměcku. Závody, které Tomáš Slavata vymyslel, budou také v roce 2012.

Začal ses sportu věnovat profesionálně a o dva roky později ses stal adoptivním otcem svých synovců.

Moje starší sestra se o ně nestarala. Postupně jí je tak sociální pracovnice odebraly a umístily do dětského domova. Tomášovi byl tehdy jeden rok a Mirkovi 3. Víš, když vyrůstáš v rodině, která vlastně žádnou rodinou není, buď se budeš ke svým potomkům chovat stejně špatně, jak se chovali k Tobě, protože vlastně ani nevíš, jak by to správně mělo fungovat. Nebo máš touhu nedopustit, aby se jim stalo to, co tobě. Začal jsem kluky navštěvovat a zažádal o svěření do péče.

Jenže žít a šatit dva kluky asi není pro „skoro“ kluka žádná legrace. Jak to fungovalo?

V tomto případě mi hodně pomohl stát, dostal jsem ve 20 letech dvoupokojový byt a měl jsem si kam vzít kluky a dotáhnout společný sen dokonce. Co se týče peněz, měl jsem svou výplatu a přídatky od státu. To bohatě postačilo,

Tomáš má respekt mezi triatlonisty z celého světa. Musí ale vždy makat naplno.

abych mohl klukům zaplatit školy a doma nestrádali. Často si říkám, že kdyby stejná podpora od státu přišla mému švagrovi, tak by kluci mohli mít svého otce a pracovalo by se s tím, aby nemuseli skončit v domově. Doma to fungovalo jako v běžné rodině. Vařil jsem, žehlil jsem a snažil se postupem času zvládat veškeré domácí práce a zároveň být pro kluky dobrým vzorem. Bojoval jsem o svůj sen, a tím jsem dokázal udělat kluky šťastnými, nehledě na to zlé, co nás potkalo. Každá rodina má občas problémy jak finanční, tak mezi lidské, ale to vše nás posouvá. Jsem šťastný otec a člověk, který se nevzdává i přesto, že už na startu to může vypadat jinak.

Ted' jsou kluci velcí, jeden odešel svou cestou, druhý stále bydlí s Tebou, a Ty mluvíš rád o tom, že bys měl rád velkou rodinu...ale na tu, jak říkáš, nemáš čas. Všechno dáváš dětem z dětských domovů a dětem ze slabších rodin.

Moc rád bych dál někoho pocít, že existují jen pro něj, ale neumím to. Na jednu stranu strašně

Mirek a Tomáš. Synovci Tomáše Slavy, který si je jako 21letý získal své příbuzné z dětského domova do pěstounské péče.

chci být šťastný a mít svoje děti, ale přijal jsem zodpovědnost za své projekty. Uvědomuju si, že se tím možná ospravedlňuju a před tím vztahem utíkám. Já se snažím svět dělat v určitém smyslu šťastnější a tím ubližuju někomu, kdo je vedle mě. Už mi na tom pár vztahů ztroskotalo. Vlastně se chovám jako sobec.

Ale to spousta mužů vůbec neřeší, řada žen má zaměstnané muže, musí vést domácnost, tak z čeho máš výčitky?

No, že tomu člověku nemůžu dát, co potřebuje. Chtěl bych mu dávat mnohem víc.

To zní sice hezky, ale popiš mi tedy „jednorozce“ – tak bych nazvala ženu, která to vydrží.

Musí to být hlavně dost tolerantní a trpělivý člověk. Když se zamiluješ, chceš sdílet všechno, a to se mnou nejde, když jsem často pryč. V mém srdci si svého jednorozce nesu, ale bohužel si myslím, že se tady odráží i to, že já si kvůli dětství zvykl, že lidi, které jsem měl rád, mi v životě často prostě odešli. Hodně se u nás střídalo mužských element, protože máma byla vícekrát vdaná.

Jak se díváš na to, že muži si hledají vzor podle své mámy?

Mezi námi se stalo hodně zlého. Ale já jsem v určitém věku pochopil její bolest a proč to všechno je. Snažil jsem se dlouho pomáhat a udržet rodinu, ve které alkohol hrál velkou roli a u starší sestry i drogy a prostituce. Když byl nějaký problém, máma to řešila tak, že nás vyhazovala. Na druhou stranu jsem ji pochopil, a dá se říct, že jsem rád za to, že nás do života hodila takhle s tím vším trápením. Myslím, že díky tomu jsem si vybojoval své místo.

Nesu si v sobě vědomě hodně bolavého. Ale to mně posouvá dál. Je to tak, že žena vedle mě mi bude muset dávat mnohem víc, než dám já jí.

Říkáš, že chceš mít nejmíň 5 dětí, co když na to tvá budoucí partnerka nepřistoupí?

To nevadí, takový je život, pokud se budeme mít rádi a budeme mít jen jedno dítě, budu stejně šťastný jako by jich bylo pět.

Často v souvislosti s tvou prací s dětmi používáš slovo „útěk do jejich světa“. Před čím utíkáš? Máš to v sobě vyřešené?

Minulost vyřešenou úplně nemám. Já se naučil brát sílu ze zlých věcí, který mně potkaly. V tom trápení se prakticky vědomě udržuju a neuzavírám to v sobě. Proto pak ten dětský svět dovedu pochopit. Kdybych to v sobě potlačil, bojím se, že bych s těmi dětskými problémy ztra-

til kontakt. Nedávno v Mariánských lázních, kam jsem jel besedovat s dětmi, za mnou přišel kluk, který měl problémy s řečí jako já /Tomaš zadržává a trpí od dětství koktavostí/. V tu chvíli jsem se dokázal v mysli vrátit do svého dětství a otevřít ty všechny věci, které mně kvůli koktání bolely. Najednou jsem tam stál jako ten malý kluk a dokázal jsem tomu chlapci poradit a cítit jeho svět. Cítit jeho trápení jako by bylo moje. Já jim prostě dávám kus sebe a chci je naučit, že i když náš určité věci mohou trápit celý život, tak je důležité si to umět přeměnit na pozitivní energii.

Co ti nejvíc schází, co jsi v dětství neměl?

Dodneška mi schází objetí. Odmala si něco kompenzuju přes sport a tak i teď v 31 letech na sebe chci v podstatě upozornit tak, že dětem věnuju všechno a snažím se tu myšlenku propagovat. Pořád se obklopuji novými lidmi, mám rád nové situace...

Ale to v manželství nebývá...

No právě, toho se trochu bojím. Na druhou stranu vím, že i mně žene vpřed určitá stereotypní myšlenka. Vytvářím si svět, který je pro mě svobodný.

Raději nebudeš mít žádnou rodinu, než nefunkční?

Ano, jsem si vědom toho, že klasickou oddanost ode mě asi žena neucítí. Připouštím, že kvůli tomu zůstanu sám. A neberu to jako obět.

Ty dětem obětuješ veškerý volný čas, navíc trénuješ profi-terénní triatlon, do akci vkládáš veškeré své finanční prostředky, a to není jistě snadné.

Většinou panuje názor, že sportovec si dobře žije z peněz, které mu dají sponzoři. Tak to není. Stalo se mi, že jsem tak moc chtěl uspořádat závody pro děti a různé akce, že jsem raději půl roku neplatil nájem, abych splnil slib, který jsem dal nejen jim, ale i sobě. Často se zadlužím, abych dokázal sny těch druhých naplnit. Mám pocit, že jejich životy jsou důležitější než ten můj. Snažím se jim dát hrdinu, který to vše vybojoval, nevzdává se a dokáže myslet na ty druhé. Ale přesvědčit dnes někoho, aby věnoval peníze na projekt podpory problémových rodin, je velmi složité. V dnešní době se málo pracuje s prevencí a je paradoxní, že se vynaloží velké úsilí a finanční prostředky až ve chvíli, kdy problém nastane. Proč se tedy nepodporí rodina, která má finanční problémy, díky kterým je často dítě odebráno? Je jasné, že i toto může být zneužito, ale je to v každém z nás a v jeho svědomí.

Tomaš Slavata jako malý prcek. Tehdy ještě netušil, jaký život ho čeká. Náročný a krásný.

V současné době se u nás rozvádí každé druhé manželství. Jak se na to díváš ty, který jsi nikdy nepoznal fungující rodinu?

Je málo lidí, kteří jsou ochotni přijmout zodpovědnost. Podle mě si člověk, který pochází z fungující rodiny, nemůže plně uvědomit dopředu následky rozvodu. V mém případě se nefungující rodina podepsala tak, že často neumím racionálně řešit problémy ve vztahu. Stáhnou se do sebe, a když vidím, že se člověk vedle mě trápí, třeba kvůli tomu, že s ním nejsem tak často, jak by on chtěl, snažím se to ukončit. Rozvrácená rodina mě, bohužel, naučila někdy před problémy utíkat. Pro mě samotného je jednoduše přijmout zodpovědnost za dítě a postarat se o něj, než přijmout zodpovědnost za člověka, který mě miluje.

Jak by se tedy měli rodiče v případě rozvodu chovat?

Dospělí si často myslí, že děti jsou malé, že nic nechápu, ale tak to není. Dospělí by se neměli rozhodovat tak, jak je to pro ně pohodlné. Je těžké říct, co by měl dospělý udělat, ale můžu potvrdit, že dítě si to ponese jakékoli takové trauma s sebou celý život. Na druhou stranu, pokud rodič není šťastný, nemůže udělat šťastným své dítě.

Jaký je tvůj cíl?

Sportovní? Chci se dostat na Hawaiského Ironmana – nejtěžší a nejprestižnější závod v hladkém triatlonu, který není mou doménou. A jinak? Chci, aby lidé, kteří podporují finančně závody pro děti, pochopili moji myšlenku. Že dětem se musí dát možnost změnit život. Přijí si, abych je nemusel dlouze přesvědčovat o tom, že to opravdu může mít životní smysl a „zachránit“ dítěti život. Tak jako tomu bylo před lety v mém případě.

Gabriela Lefendy

„Tančím, abych žil“

nejen o romské hudbě

Dětský domov v Býchorech pokračoval v tančícím projektu s příznačným názvem „Tančím, abych žil“. Pravidelná setkávání ve Zbraslavicích na Kutnohorsku se vžila do paměti dětí z devíti středočeských domovů. Projekt s podporou Evropské unie má za cíl rozvíjet talenty dětí v oblasti tance, výtvarného umění, dramatické tvorby a loutkoherectví.

Hudba spojuje děti...

Přibližně 80 účastníků z domovů se koncem října setkala ve středočeských Zbraslavicích, aby

se zapojili do speciálních dílen, které si pro ně připravili odborní lektoři. Projekt Tančím, abych žil započal v roce 2010, a má trvat přesně dva roky. Doposud se ve Zbraslavicích vystřídal nespočet dětí.

Hlavní myšlenkou je rozvíjet schopnosti dětí tam, kde to pro ně bude zajímavé a užitečné. Tedy v tanci, zpěvu a dramatických tvorbách. Zvláště pak o zpěv v kombinaci s romskými písněmi bývá ohromný zájem. „Dílna zpěvu má v dětech povzbudit cit pro hudbu a orientaci v ní. Pod rukama mi prošlo hodně dětí. Některé

to zajímá víc nebo míň, ale jinak platí, že hudba spojuje lidi, tím spíš děti,“ hodnotí býchorský projekt lektorka Zuzana Janiššová. A jak dodává, raději bývá s dětmi s větším zájmem spolupracovat. „Líbí se mi, že mohu pomáhat opuštěným dětem, které v hudbě našly zalíbení,“ zmínila.

Ředitel býchorského domova Aleš Bureš nastínil, že projekt Tančím, abych žil má mnoho cílů. „Upřímně vnímám obrovskou potřebu našeho projektu. Tančím, abych žil poskytuje dětem možnost tancovat a žít plno-

hodnotný život, splnit si svůj sen a prostě uspět v životě," upřesnil ředitel Bureš. Děti a vychovatelé z DD Býchory se po celou dobu s velkým úsilím podílejí na organizaci Tančím, abych žil.

Loutky, co umí mluvit

Rekreační areál ve Zbraslavicích nabízí kromě ubytování také přilehlý rybník pro letní koupání, mnoho sportovních aktivit od beach volejbalu až po lukostřelbu nebo paintball. Především je pak místem, na kterém mohou děti propojit své zkušenosti a vzájemně se doplňovat. Nejde jen o hudbu a tanec, ale třeba i hraní si s loutkami.

Lektor Petr Pištěk má s dětmi mnoho zkušeností. „Jezdím sem od počátku projektu, kdy se snažím pomáhat rozvíjet herecký talent v podobě loutkového divadla, což spočívá ve schopnosti vžít se do role jednotlivých loutek, jež mají různou podobu – ať už se jedná o čerta nebo princeznu,“ popsal Pištěk. V této dílně loutky jaksi ožívají. Zde se totiž mohou projevit opravdové herecké schopnosti. „Je to tady úžasné, hlavně když se můžu potkávat s dětmi z ostatních domovů. Mám ráda romské tance s lektorkou Monikou Balogovou a taky romskou hudbu, při které je mi fakt dobře,“ prozradila Natálie Kalejová ze Zruče nad Sázavou.

Poslední víkendové setkání v projektu „Tančím, abych žil“ probíhalo plynuleji než kdy jindy – tentokrát dorazily děti ze všech zúčastněných

zařízení, což nebývá vždycky. „Jsme rádi, že můžeme pohostit všechny domovy. Koneckonců jsme tady pro ně, přičemž si ceníme vzájemné spolupráce,“ řekla spokojeně Kristýna Čápková, šéfka vychovatelů v Býchorech.

Africké bubny s učitelem z Peru

Další neméně zajímavou dílnou se ukázaly africké bubny. Vzhledem k tomu, že bubnování je oblíbené v řadě domovů, Zbraslavice nemohly být pozadu. Účastníci této sekce měli jezděčnou šanci být doprovázeni učitelem Camilem Callerem, jež má kořeny až v dalekém Peru, a tudíž – řeklo by se – tématu bubnování bude dobře rozumět. „Znamenité jsou bubny, jejich rytmus se mi strašně líbí. Děkuji panu Camillovi, protože díky němu jsem se mohl seznámit s tím, jak správně bubnovat po africku,“ chválil lekce Jarka Vondrovský z Býchor.

Jarda Hliněný z Nymburka se přidává a hodnotí svůj zážitek: „Mně se nejvíc líbila výtvarná dílna s Evou Bělinovou. Na výtvarce se taky můžeme projevit a ukázat, co v nás je. Není to tak jednoduché, aby to mohl zvládnout každý. Vyžaduje to speciální přístup,“ dodal Jaroslav Sebejšť.

Pro paní Bělinovou je zkušenost s dětmi z domovů sice nová, ale jak říká, je za to ráda. „Děti jsou moje radost, běžně pracuji v mateřské škole, takže zkušenost z projektu Tančím, abych žil je pro mě jednoznačným obohacením. Vskutku jsem za práci s dětmi vděčná.“

Všechny děti zapojené do Tančím, abych žil spojuje ještě něco dalšího, a to účinkování na nejnovější divadelní hře s názvem Garfield. Býchorský domov úspěšně uvedl premiéru Garfielda již začátkem května v domácím Kolíně. „Využili jsme talent dětí z jiných domovů a dali jim možnost zlepšit své dovednosti na prknech skutečného divadla,“ informovali organizátoři. Hra Garfield bude mít představení také v Národním divadle v Praze a postupně v dalších městech.

Miloš Nguyen
zpravodaj Zámečku

www.domov-bychory.org

Zúčastněné domovy:

Býchory, Sázava, Pyšely, Nymburk, Krnsko, Zruč nad Sázavou, Nové Strašecí, Lety, Mladá Boleslav

Sedmý BRANNBALLOVÝ TURNAJ ZVLÁDLA nejlépe Kroměříž

Letos již sedmým rokem náš dětský domov pořádal tradiční turnaj v brannballu. Tato pálková hra švédského původu se stala oblíbenou a její přibuznost s baseballem ji dělá atraktivní. Možná i proto se v této podzimní neděli vydaly čtyři dětské domovy poměřit své síly s dětmi našeho zařízení, a tím se navršil počet zúčastněných týmů na pět, což v systému „každý s každým“ znamená odehrát 10 zápasů.

I když krásně prosluněná neděle vybízela spíše k venkovním hrám, přesně v 10 hodin stály nastoupené týmy Zašové, Uherského Hradiště, Uherského Ostrohu, Zlína a Kroměříže v zástupech v pronajaté prostorné štěchovické hale. Týmy čekaly na zahájení a úvodní hvízd, který přišel brzy, neboť jsme před sebou měli opravdový soutěžní maraton.

Po takřka nepřetržitém řetězci jednotlivých zápasů složených ze dvou půlí, ve kterých děti předváděly své umění odpalů míčků, rychlého přemístění z mety na metu, obratného chytání, přesných nahrávek s dosažením cíle ukořistit bod k ostatním bodům, se tabulka těchto výsledků zaplňovala a po více než třech hodinách se rýsovalo konečné pořadí.

Letošní ročník ukázal, že se všechny týmy stále zlepšují a jejich vzájemné výkony byly srovnatelné. Ale i tak je matematika neúprosná a naznačila vítěze a poražené.

V tomto ročníku se podařilo najít sponzora – přerovskou vodo-instalatéřskou firmu Baiva s.r.o., která zabezpečila poháry a medaile.

Výsledky

1. DD Kroměříž
2. DD Zlín
3. DD Zašová
4. DD Uherské Hradiště
5. DD Uherský Ostroh

Nejlepší pálkař: Marek Trnčák, DD Zlín

Nejlepší polář: Roman Simon, DD Kroměříž

Nejlepší branner: Karel Mentlík, DD Zašová

Miss turnaje: Kateřina Pagáčová, DD Uherský Ostroh

Nejlepší kouč: Marián Beňo, DD Kroměříž

Cena Fair play: DD Uherské Hradiště

Denisa Mikulová

DD CUP 2011: CYKLISTIKU VYHRÁL Horní Slavkov, absolutní vítěz „zlaté“ Pyšely

V Dolních Počernicích skončil poslední cyklistický díl soutěže, který přinesl zajímavé výsledky do celkového skóre. DD CUP obhájily děti z Pyšel, kterým tak putovní pohár další rok zůstane v domově. Dále na stupních vítězů stanul „miláček“ DD CUPu Mikulov a na třetím místě se umístil severočeský domov z Dlažkovic. Prevence proti nehodám, jak se turnaj v cyklistice odborně nazývá, se zúčastnilo více než 30 domovů.

Pyšely celkově první, Ústí čtvrté....

Oblíbený Dětský domov Cup je v závěru - soutěžní díl cyklistika právě skončil a organizátoři se již připravují na slavnostní vyhlášení koncem prosince. V tuto chvíli nic nebrání absolutním výhercům z Pyšel, aby oslavovali triumfální vítězství, a to za celý letošní rok. Připomeňme, že pyšelský výběr opětovně vyhrál, i když v žádném z jednotlivých dílů neskončil na prvním místě. To jen dokazuje, že ani vítězství ve dvou etapách nemusí být konečnou výhrou. Kluci a holky z Ústí - Severní Terasy bodovali ve stolním tenise a později v beach přehazované, přesto si však z letošních turnajů odnášejí čtvrté místo. Ústečtí reprezentanti mohou být i tak spoko-

jení. Dobré výsledky je neopouští už dlouhou dobu, čímž se rozumí několik let. „Zatím se nám vždycky dařilo, takže jsme za výkon rádi. Uvidíme, jak to bude vypadat v dalších letech, ale jinak platí, že chceme vyhrát DD CUP. To je pro nás pořad ta nejvyšší meta,“ nechal se slyšet Marek Vytlačil z Ústí nad Labem.

Podle šéfa DD CUPu Martina Lněničky se letošní ročník opět vydal. „Naše soutěž se neustále vyvíjí jak organizačně, tak i výkonnostně, protože u nás vyrostli dobří sportovci. Jsem za organizátory rád, že si DD CUP našel mnoho nadšenců a že k nám řada domovů jezdí pravidelně. Pro některé je to dokonce srdeční záležitost,“ řekl s obdivem ředitel z Dolních Počernic.

Slavný Slavkov jako jeden z nejlepších...

Ostatní domovy na rozhodující cyklistice bojovaly se stejným vypětím. Atmosféra se dala doslova krájet, jelikož proti sobě stála nejsilnější pětka v podobě Pyšel, Ústí nad Labem, Mikulova, Dlažkovic a Horního Slavkova. Děti z Horního Slavkova znamenitě vyhrály část „Prevence proti nehodám“ a potvrdily svou pozici na špici DD CUPu. Děti ze Slavkova jsou disciplinované, možná i kvůli „horlivosti“ jejich strejdy coby trenéra. V rámci

celoroční soutěže se slakovští hráči umístili na šesté příčce, hned za Novou Vsí u Choťboře. Druhé místo za Horním Slavkovem obsadil Jeseník a cyklistickou trojku uzavřel domov z Čeladné.

Pro leckteré týmy je DD CUP hlavně vrcholovým sportem. Podle toho pak vypadají jednotlivé turnaje. „Pro nás jsou zápasů zajímavé asi proto, že si na nich užijeme srandu a sportovní vyžití. A taky se nám líbí kemp v Dolních Počernicích, tam bychom mohli být častěji,“ říkají shodně Standa a Ríša z Klánovic.

Klání v cyklistice probíhalo v několika částech – nejprve děti skládají zkoušku na improvizované postavené křižovatce za dohledu strážníků městské policie. Dále účastníci čekala jízda zručnosti, zde cyklisté museli zvládnout slalom mezi kužely, převést kelímek s vodou z jednoho stolu na druhý a závěrem projet bez problémů kladkou a dojet v nejkratším možném čase do cíle.

Písemně výborně, v praxi o něco slabší...

Nakonec děti absolvovaly test, který napověděl, jak ovládají dopravní značky a jestli se vyznají na křižovatce. „Cyklistika se mi líbí, docela nám to šlo, ale pak jsme zkazili značky. Oproti tomu písemnej test byla hračka,“ svěčila se Kristýna Varišová z Maštova.

Organizátoři dbají na znalosti dopravního značení a chování v silničním provozu velkou pozorností, protože nejen dospělí, ale i děti se stávají oběťmi dopravních nehod.

Podle pražské městské policie si „studenti“ vedli převážně dobře, v některých oblastech ale pokulhávali. „Jsme parta strážníků, která do Počernic jezdí pravidelně. Během těch zkušeností jsem dospěl k zá-

věru, že děti jsou čím dál víc obezřetnější a vědí, jak je silniční provoz nebezpečný. Myslím, že to přesně prokázala jejich pozornost při sledování policejního videa, jak a kdy se vyvarovat nebezpečí na silnici,“ zmínil dlouholetý strážník.

V čem si účastníci vysloveně nevěděli rady, byla praktická zkouška na křižovatce. Podivuhodně se přitom stalo, že až v písemném testu leckteří uspěli, v praxi tomu bylo právě naopak. Na křižovatce někteří chybovali – přehlédli příkaz k odbočení nebo nedali přednost. Několik dětí k tomu poznamenalo, že se ke znalostním testům a prověrce v praktické zkoušce dostalo až v Dolních Počernicích.

„Když to zhodnotím, tak Nymburk na cyklistice uspěl. Nebyli jsme sice nejlepší, ale ani nejhorší. V takové konkurenci je navíc těžké porazit tolik týmů. Soutěžíme naplno a bez strachu z prohry. To je náš dlouhodobý cíl,“ doplnil Jarda Hliněný.

Miloš Nguyen
zpravodaj Zámečku na DD CUPu

www.ddcup.cz
www.dddp.vyjimecny.cz

Poděkování patří všem důležitým partnerům, kteří pomohli:

Městská Policie Praha, Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy, Hlavní město Praha, České dráhy, Crocodile, Darty Imant, Klan, Darty Domu, K Markt, Stratosfilms, Unit Sofa a Dětský domov Dolní Počernice

Celkové pořadí DD CUP 2011

Pořadí	Domov	Body
1.	Pyšely	235
2.	Mikulov	230
3.	Dlažkovice	224
4.	Ústí n. L.-ST	193
5.	Nová Ves u Chot.	173
6.	Horní Slavkov	163,5
7.	Čeladná	143,5
8.	Jemnice	132,5
9.	Hora Sv. Kateřiny	119
10.	Česká Lípa	114
11.	Klánovice	113
12.	Kašperské hory	103
13.	Mašťov	100
14.	Jeseník	96,5
15.	Pardubice	90
16.	Česká Kamenice	82,5
17.	Ledce	82,5
18.	DDŠ Býchory	81
19.	Sedlec	80
20.	Nymburk	78,5
21.	Nepomuk	75,5
22.	Tuchlov	69,5
23.	Písek	68
24.	Tachov	68
25.	Dolní Počernice	67
26.	Potštejn	66
27.	Karviná	65
28.	Ostrava-Hrabová	59,5
29.	Opava	53
30.	Dolní Láňov	51,5
31.	Plzeň	43
32.	Žichovec	40,5
33.	Nové Strašecí	39
34.	Lipová u Šluknova	36
35.	Volyně	35,5
36.	Vysoká Pec	34,5

OSLAVY v KašPERKÁCH: PŘIJELY PRVNÍ DĚTI Z ROKU 1956

Náš DD oslavil letos v září 55. výročí svého vzniku. Oslavy začaly už ve čtvrtek 8. září, kdy se v Kašperských Horách setkali vojáci z VU Strakonice s dětmi z místních i okolních škol, aby jim předvedli vojenskou techniku. Děti zároveň vyzkoušely některé dovednosti z vojenského života.

V pátek večer se uskutečnil na místní radnici komorní koncert mladých umělců s názvem Od klasiky k jazzu.

Hlavní část oslav pak proběhla v sobotu - dopoledne se v místním kině představili bývalí i současní klienti dětského domova, následovaly návštěvy v rodinných skupinách a odpoledne pokračoval program na kašperskohorském náměstí. V něm vystoupili účastníci z dopoledního bloku a spousta umělců. Po setmění zazářil nad náměstím ohňostroj.

Na oslavy se sjeli bývalí klienti s rodinami, bývalí zaměstnanci a mnoho milých hostů. Přálo nám i počasí, vše proběhlo bez jediného mráčku. Největší radost jsme měli

z návštěvy našich bývalých „dětí“, přijeli i úplně první klienti dětského domova, kteří přišli na Kašperské Hory 1. září 1956 jako šestileté děti, i ti, kteří odešli nedávno. Pro „tety“ a „strejdy“ to byla velká odměna za jejich náročnou práci a zároveň ujištění, že ji nedělají nadarmo.

Svíťa (kamarád dětí z DD)

ZÁŽITKY DĚTÍ:

• Zpíval jsem písničku se svojí „rodinkou“. Nejvíc se mi líbila zpěvačka Bára Zemanová se skupinou - hezky zpívala, tancovala a mám její podpis. Večer byl ohňostroj. Oslavy se mi moc líbily. **Dan F.**

• Před oslavami jsme museli hodně trénovat a všechno připravovat. Myslím, že se povedly a všem se líbily. Nejlepší bylo, jak se k nám přijeli podívat bývalí chovanci. Všichni jsme si společně zatancovali.

Nikola A.

• Oslavy se hodně povedly. Sice jsem musel vstávat už v 7 ráno, protože bylo třeba na náměstí postavit stany a všechno připravit. Potom jsem si vzal sváteční košili a šel do kina, kde už bylo hodně hostů. Měli jsme připravená různá vystoupení – hip-hop, zpěv písní, básničky, tanečky, pohádku... Paní ředitelka měla hezký proslov. Po výběrném obědě jsme prováděli hosty po našem DD a ukazovali jim, jak to tu máme hezké a útulné. Odpoledne program pokračoval na náměstí na pódiu. Taky jsme tancovali country tance s profesionály, kteří nás to učili už na táboře. Přijela Bára Zemanová se svojí skupinou. Moc pěkně zpí-

vala, potom rozdávala podpisy se svojí fotkou. Celý den byl moc pěkný. **Tokýno**

• Během oslav jsem měl důležitou roli. Oblékl jsem se do společenských kalhot, saka a staral se o významné hosty. **Tom K.**

• Nejdřív jsme trénovali a všechno připravovali, aby to bylo hezké. V sobotu dopoledne jsme vystupovali v kině, kde každý předvedl to, co umí a co si natrénoval. Po obědě jsme prováděli hosty po našem DD a ukazovali jim všechny skupiny. Někdo se ptal, jak to tu u nás funguje a zajímalo ho, jak se máme a co nejradší děláme. Potom byl program na náměstí, kde mohl vystupovat, kdo chtěl. Nejlepší byla zpěvačka Bára Zemanová, která se svojí kapelou hrála a zpívala dlouho. Všichni tancovali. Mám od ní podpis a fotku. Večer byl hezký ohňostroj. Celé oslavy se povedly a přijelo se podívat hodně lidí. **Markéta M.**

ZLATÝ PUK PRO VIZOVICE

Na začátku listopadu jsme se zúčastnili turnaje „Hra o zlatý puk“, který se konal v PSG aréně ve Zlíně. Proti sobě nastoupily děti z DD Vizovice, DD Zlín, DD Uherský Ostroh, DD Kroměříž, DD Bojkovice, DD Uherské Hradiště a my.

Všechny domovy měly šestičlenná družstva. Museli jsme zdolat jak rychlou jízdu na bruslích, tak obratnost a taktiku. Zaslouženě vyhrálo družstvo z Vizovic a my jsme získali krásné druhé místo. Během akce se nám představila děvčata z krasobruslařského klubu Zlín. Po soutěžích jsme si pak mohli volně bruslit, což nás velmi bavilo.

Akci pořádal Dětský domov Zlín Lazy, kterému patří velké díky.

**Soňa, Zdenek, Štefan, Honza, Luke
a teta Pavla**

SMOLINSKÉ DRÁTKOVÁNÍ v Hostětíně

dý z nás si mohl „vymoštovat“ svůj hrníček šťávy z jablíčka. Hodně pěkných věcí jsme viděli i při prohlídce stánků s ukázkami řemesel a rukodělné činnosti.

I když jsme na této slavnosti byli poprvé, myslím si, že je tato slavnost perfektní (kamarád Ruda říká: „Absolutně perfektní!“), takže jsem ráda, že jsme dostali pozvání i na příští rok.

**Zdenka Suchánková
a teta Marta**

V neděli 25. září jsme byli pozváni na 10. ročník Jablečné slavnosti do Hostětína, kde jsme mohli naše drátkované výrobky (motýlky, stroměčky, andělíčky i pavoučky) nejen prodávat, ale ostatní děti si u nás v dílničce mohly vlastnoručně vyrobit korálkového motýlka nebo odrátovat kamínek.

Při vši té práci jsme si však užívali čas i na plnění úkolů ve hře s tematikou jablečného sadu, za které jsme dostali odměny. A protože milujeme jablečný mošt, kaž-

Trénoval nás Jan Koller!

Přes prázdniny se nám podařilo navázat kontakt s televizí Barrandov s jedním speciálním přáním. Jelikož je to přání tajné, prozradíme dnes jen jeho první střípek.

Ve čtvrtek 29. září v jednu hodinu odpoledne vyběhli na fotbalové hřiště v Nové Vsi v Horách žáci ZŠ Hora Svaté Kateřiny proti týmu našeho dětského domova. To by ještě tak kuriózní nebylo. V první půli se na hřišti objevil štáb TV Barrandov a pustil se do vítání a rozhovoru s naším strejdou Honzou. Proč ale přijeli? Kvůli strejdovi to určitě nebylo. Odpověď přinesl moderátor, který si v poločase zavolal našeho hráče Radka. Společně si zazavodili na sto metrů bez boty, Radek statečně odpověděl na otázky a pokračoval v zápase, ve kterém mimochodem dokázal dvakrát skórovat.

Obrovským překvapením pro zúčastněné se stal příjezd bývalého českého reprezentanta Jana Kollera. Ten převzal post trenéra našeho domova a po zápase si s dětmi zatrénoval. Při focení s Radkem mu věnoval originálně podepsaný dres a nabídl účast na fotbalovém utkání reprezentace proti Španělsku. Sám se rozhodl zbytek odpoledne strávit s dětmi přímo u nás v domově, kde si zahrál fotbal a minigolf. Jeho návštěva se pro nás stala velkou událostí. Myslíte, že to bylo celé naše přání? Jaký bude mít tento příběh pokračování?

Radek: Koller? Nemohl jsem usnout!

„V úterý jsem se dozvěděl, že si zahrajeme fotbal proti škole na Nové Vsi. Těšil jsem se, že je porazíme. Zápas začal ve čtvrtek v jednu hodinu odpoledne. Najednou v první půli jsem viděl televizní štáb, jak dělal rozhovor se strejdou Honzou. Když skončila první půle, strejda řekl, že se mnou chce někdo mluvit. Zavolali mě a ptali se, jestli je pravda, že jsem běhal jen s jednou botou na běžecském závodě. Pak jsme si dali závod a já jen s jednou botou vyhrál. Ptali se mě na hodně otázek. Pak už začala druhá půlka a já slyšel mého kamaráda Láďu, jak říká: Kluci, tam je Koller! Tak jsem rychle přihrál míč a koukal na všechny strany, protože jsem byl opravdu zmatený.“

Dvanáctka střídá. Proč já?

Slyšel jsem, jak Jan Koller řve, že dvanáctka střídá. Utíkal jsem tedy na střídačku. Podal mi hned ruku a já netušil, proč zrovna mě. Něco mi říkal, ale já jen koukal. Po zápase se se všemi fotil a trénoval s námi. Když přišla řada na mě, tak mi daroval svůj vlastní dres. Je na něm napsáno: „Radkovi věnuje Honza Koller.“ A ještě se mě zeptal, jestli nechci jet na fotbalový zápas české reprezentace proti Španělsku. To jsem samozřejmě nemohl odmítnout. Uplně bezvadný bylo, že s námi jel ještě k nám do dětského domova a zahrál si s námi minigolf a fotbal. Večer jsem z toho nemohl usnout a stále jsem na to všechno myslel.“

Strejda Jan Ptáček a fotbalista Radek Badi

KRÁLÍCI na STOPĚ JÁRY Cimrmana

27. října se naše skupinka chlapců, kteří na prázdniny zůstali v domově, od vychovatelů po snídani dozvěděla, že je v plánu celodenní výlet vlakem do Letohradu. Teple jsme se oblékli, zabalili si jídlo a pití na celý den a v 10:30 jsme pomalu vyrazili na místní vlakové nádraží, odkud nám jel přímý vlak do Letohradu. Cesta trvala necelou hodinu.

V Letohradě jsme nejprve vyrazili do Muzea řemesel. Bylo zajímavé, ale nedalo se tam fotit. Po prohlídce jsme si prošli podzemní náměstíčko města a došli jsme k místnímu zámku, kde se nachází další muzeum, a to Jára Cimrmana. Hlavní

místností je Cimrmanova světnička, pozůstalost získaná od géniových rodičů. Jen město nemělo dost peněz, proto je zde pouze polovina postele, stůl, židle a boty. V dalších místnostech jsme si prohlédli staré obrazy a dozvěděli jsme se zajímavosti ze života tohoto mistra. Nejvíce nás zaujalo, že byl Cimrman kojen do třinácti let, a to šestnácti ženami. Venku před zámkem je také umístěna socha Jára Cimrmana, která je dle informací z muzea jediná na světě. Pan vychovatel nás před touto sochou vyfotil.

Návštěvu muzea náš výlet nekončil. Pokračovali jsme do zámeckého parku, kde bylo k vidění několik vzácných papoušků, a ke Strašidelné jeskyni, kterou údajně obývá drak Kyšperák. Pak jsme ještě došli k zajímavé kapli a nakonec na Supí horu, kde je zřícenina Kyšperského radu.

Ačkoliv nikdo z nás dobrovolně do muzea nechodí, byli jsme všichni vychovatelům vděční za uskutečněný výlet, jelikož jsme alespoň mohli na chvíli zapomenout, že jsme se na podzimní prázdniny nedostali za rodinou domů.

René Těthal
a **Rajko Balog**

PODZIMNÍ POHÁDKA V TEPLICÍCH

Na konci října jsme se vydali do Teplic na podzimní festival hudby a tance. Jezdíme tam pravidelně už asi čtyři roky, takže jsme spíše očekávali, že nás to už tolik nebude bavit, ale opak byl pravdou. Vystupovaly tu děti z Ukrajiny, Gruzie, Německa a Arménie, ale i z České republiky.

Nejvíce rozproudily atmosféru děti z Gruzie se svým energickým a temperamentním národním tancem. Arménie ale nezustala pozadu a také se předvedla. Za Česko vystoupily romské děti s dynamickým a rytmickým čardášem, který se publiku velice líbil. Tento rok se vystoupení velice povedla. Být v roli porotců bych si nepřál, protože vše bylo skvěle nacvičené. Už se těšíme na další pohádku, která se bude konat v zimě.

Jan Dzurko

Dvacet svíček pro Pepíka

Pepík vyrůstal v našem domově od svých dvou a půl let. Před více jak rokem dokončil své vzdělání a odešel od nás do samostatného života. Téměř po celou dobu se aktivně zabýval atletikou, v níž dosahoval velmi dobrých výsledků. Jelikož jsme s Pepíkem v kontaktu stále, dohodli jsme se, že společně oslavíme jeho životní jubileum – dvacáté narozeniny.

Přišel i údržbář

Linda sama upekla krásný a dobrý dort, všichni jsme si připravili nějaké ty dárečky a v neděli 23. října jsme vyrazili na oslavu do jeho bytčku. Oslavenec se nenechal zahanbit a společně se svou přítelkyní nám připravil pohoštění – stůl plný dobrot. Oslavy se zúčastnil i jeho o rok starší bratr Lukáš a velkým překvapením pro nás bylo, že dorazil i náš strejda Ivan, který býval naším údržbářem, ale nyní je již v důchodu. Ten přišel i se svou ženou, což bylo milé.

Pepík je náš vzor

Z Pepíka máme všichni radost. Řádně chodí do práce, pracuje ve svém oboru. Také svůj bytček si udržuje v čistotě a včas platí nájemné. Atletice se věnuje i nadále, navíc začal aktivně pracovat s dobrovolnými hasiči v Jaroslavicích. V současné době dokončuje autoškolu. A aby toho nebylo málo, od letošního září začal chodit do školy, v níž chce formou dálkového studia dosáhnout maturity. Zkrátka, zvládá toho hodně.

Nedělní odpoledne nám při společném vzpomínání uběhlo, byli jsme moc rádi, že jsme se tak všichni sešli. Pepíkovi přejeme,

aby byl stále tak hodný a ctizádostivý, aby se mu i nadále dařilo v práci a hlavně mu přejeme hodně úspěchů ve škole, aby ji zdárně dokončil.

Štefan Lakatoš

zprávy z domovů

Teenageři z UHERSKOOSTROŽSKÉHO DOMOVA POMÁHALI POSTIŽENÝM DĚTEM

Tým pořadatelů z DD Uherský Ostroh

Jako parta kamarádů, ve správném věku, s dobrým nápadem a s nadšením a chutí pomáhat jsme se zapojili do projektu Bav se a pomáhej s Oriflame. Díky tomu jsme mohli zrealizovat náš projekt pro děti s mentálním postižením z dětského domova při Speciální škole ve Vřesovicích.

Naším přáním bylo uspořádat zábavné odpoledne plné her a soutěží a zpestřit tak život dětem v dětském domově. V březnu 2011 jsme poprvé s tetou Krysovou jeli na návštěvu do dětského domova ve Vřesovicích. Teta nám o tomto dětském domově, kde dříve pracovala, hodně vyprávěla. Povídání o dětech nás zaujalo a uvědomili jsme si, že nechceme jenom brát, ale i dávat a pomáhat lidem, kteří to potřebují.

Proto tedy vzniká náš projekt s názvem Zábavné odpoledne plné her a soutěží. Soutěže a hry byly vhodné pro děti s mentálním postižením tak, abychom zábavnou formou pomohli rozvíjet svět her, dovedností a fantazie těchto dětí. Celá akce se konala přímo v areálu jejich domova. Náš tým, který se podílel na realizaci pro-

jektu, tvoří děti 1. rodinné skupiny DD Uherský Ostroh. Pod „dozorem“ naší tety jsme začali vše plánovat a připravovat, zábavné odpoledne se tak mohlo v sobotu uskutečnit.

S radostí v očích běžely děti ze schodů

Šli jsme přímo do bytů děti pozvat ven, na hřiště, kde vše mělo uskutečnit. „Chcete si námi zasoutěžit? Tak pojďte,“ zval děti zástupce hlavního rozhodčího Mirek Lukáš. S viditelnou radostí v očích běžely děti ze schodů ven - v tomhle okamžiku začala panovat atmosféra, která se jen těžce popisuje.

Nic jsme neprotahovali a vrhli jsme se přímo k zahájení celé akce. „Milé děti, jsme rádi, že s vámi můžeme být ve Vřesovicích,“ uvedl hlavní rozhodčí Pavel Lukáš. Přítomná byla projektová manažerka projektu Bav se a pomáhej s Oriflame i ředitelka DD v Uherském Ostrohu, která dojela akci podpořit.

Poskládat obrázek? Žádný problém!

Disciplíny byly poměrně snadné. Začalo se jízdou na koloběžce. Pro děti byla tahle jízda největším zážitkem. S koloběžkou většinou vyjeli mimo slalom a řádili na ní po celém hřišti. Druhá disciplí-

na bylo házení míčků skrz díru do šaška. „Jedna holka si mě spletla s šaškem a trefila mě přímo do hlavy,“ svěřil se nejmladší rozhodčí Petr Šmíd. Třetí disciplínou bylo skládání velkých, jednoduchých a dřevěných obrázků. Pro nejbystřejší byl připraven obrázek, který byl opravdu náročný a s poskládáním měli problém i samotní organizátoři. O to větší bylo překvapení, že většina soutěžících ho dokázala poskládat hravě. Poslední disciplína byla motání provázků na dřívko. Úkolem bylo navázat provázek s беруškou dříve než ostatní kamarádi. „Makej! Makej! Dělej!“ povzbuzovala děti vedlejší zástupce projektu Kateřina Němečková.

Jednou z částí našeho odpoledne bylo i občerstvení, které připravili holky a kluci s tetou v našem domově. „Jídlo padalo do dětí jako by neznaly konec,“ poznamenala rozhodčí Pavla Svobodová. Poté už dostalo hlavní roli vyhodnocování. Každý soutěžící dostal diplom a dárčky. „Za vaše výkony vám gratulujeme,“ ukončila vychovatelka našeho domova Dobra Krysová.

Byl to skvělý pocit, vidět na dětech jejich nehranou radost a ukončit den s tím, že jsme někomu alespoň trochu pomohli a zpříjemnili jeden z dnů v dětském domově. Usměvy dětí byly pro náš celý realizační tým největší odměnou.

Tato akce je podpořena z projektu Bav se a pomáhej s ORIFLAME realizovaného spolu dětem ve spolupráci s Nadací Terezy Maxové dětem a společností ORIFLAME.

Lukáš Kotlár (15)

Soutěžící a organizátoři

Jak to asi bude?

Chce to přesnou mušku!

zpráva z domovů

Ježíšek v Říjnu: zázraky se dějí!

teplého podzimního dne a po sněhu ani památky. Hurá do lesa. Přinesli jsme dva koše hub. Ano, zázraky se dějí.

Děti z 3. skupiny

Měli jsme v plánu navštívit Boží dar a jeho Ježíškovu cestu. V sobotu ráno bylo všude bílo, asi sedm centimetrů sněhu. Krajina nádherná, ale hrozný vítr a zima. Opravdu jsme se vydali na strastiplnou cestu.

Plnili jsme úkoly, odpovědi zapisovali do záznamníku. Kochali se krajinou a obdivovali v lese dřevorezbařské výtvary. Velmi rádi jsme večer strávili na chatě a v teple u krbu. Ráno jsme se probudili do

Housenky z listí

V rámci letošní Stromkové slavnosti jsme jednoho podzimního dne, když bylo už spadané listí, vyráběli zvláštní housenky. Na připravené dráty jsme napichovali listy a po dokončení těla housenky jsme jí potom udělali krásný originální obličej.

Naše „listové housenky“ ohodnotil strýc Laďa s tetou Janou. Nejvíce se povedla dětem z 2. rodinné skupinky. Všichni jsme jim zatleskali a pogratulovali.

Zdenka Suchánková

Vítězná housenka

Vesele Vánoce!

Co tě napadá, když vidíš tuto fotku? Napiš hlášku, která se k ní hodí.

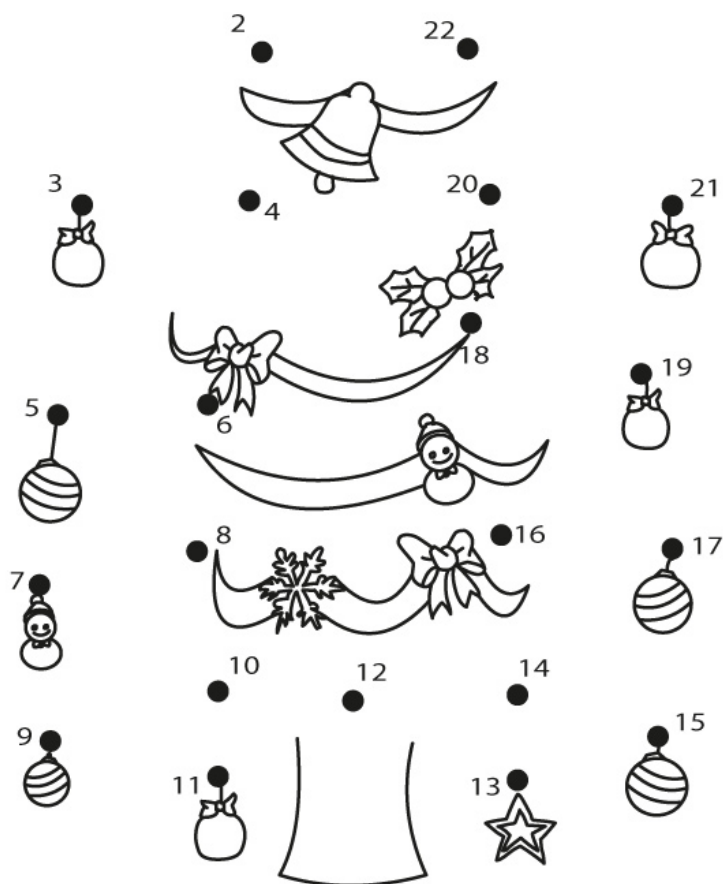
Milá Zámečata,
připravili jsme pro vás velkou vánoční přílohu. Když vás omrzí televizní pohádky, třeba se bude hodit.

Pokud se pustíte do luštění a malování, můžete se zapojit do malé vánoční soutěže. Vyplněné úkoly vystříhnete a pošlete do 10. 1. 2012 na adresu redakce. (Pokud vás chce soutěžit více, můžete si jednotlivé stránky nakopírovat.)

Vylosovaným soutěžícím pošleme v lednu malé novoroční překvapení!

redakce

Vánoční stromeček

*Spoj postupně čarou čísla. Pokud víš, jak jdou čísla za sebou, uvidíš vánoční stromeček.
Ten pak ještě můžeš hezky vyzdobit.*

Zámeček baví, smích LÉČÍ

Baví se tři ženy, co daly manželům k Vánocům.

„Koupila jsem manželovi věc, co udělá stovku za 10 sekund - je to Honda.”

„Já mu koupila věc, co udělá stovku za 5 sekund - je to Porsche!”

Třetí je trumfuje: „Já mu koupila věc, co udělá 200 za sekundu - je to osobní váha!”

Před jedním americkým supermarketem vlezlo malé děčko Santa Clausovi na klín a on se ho zeptal, jako všech dětí: „Tak co bys chtěl k Vánocům, maličký?”

Dítě vyvalilo oči, poklesla mu brada a po pěti vteřinách povídá:

„Cože?! Tys nečetl můj e-mail?!”

„Franto, co dostaneš k Vánocům?”

„Člověče, asi chlapa. Viděl jsem ho u manželky ve skříni.”

Jenda píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, mám malé kapesné, a proto mi přines pod stromeček bubínek, trumpetku a pistoli na vodu. Dědeček mi dá peníze, abych nebubnoval, starší sestra, abych netroubil, a náš Mourek, abych ho nepoléval vodou.”

„Představte si, poprvé se u nás sešel na štědrovečerní večeři sudý počet lidí!”

„Jak to, vždyť jste byli tři!”

„Jo, ale potom přijelo sedmnáct hasičů!”

Malý chlapeček napsal do dopisu Ježíškovi: „Pošli mi bratříčka.”

Za několik dní došla odpověď:

„Pošli mi maminku.”

Říká policajt o Vánocích kolegům: „To jsem zvědavěj, kolik zítra Pán Bůh hodí.”

„Prosím tě, co by měl jako Pán Bůh házet?” diví se oni.

„To nevím, ale zítra bude Boží hod.”

Soutěžní úkol

Napiš (nebo nakresli) nám do redakce nějakou veselou vánoční příhodu!

Vánoční dárek

Napiš nám (nebo nakresli), který dárek tě letos nejvíce potěšil. A proč?

Ježíšek nebo Santa Claus?

Spoj čarou postavy a země, ve kterých roznáší dárky:

Česká republika

USA

Finsko

Itálie

Francie

Švédsko

Španělsko

Čarodějnice Befana

Papa Noël

Jultomten

Ježíšek

Tři králové

Velký Ukko

Santa Claus

VÍŠ TO?

1. Vyjmenuj Tři krále, kteří donesli dary Ježíškovi:
2. Kolik svíček se nachází na adventním věnci:
3. Typické vánoční jídlo v Čechách a na Moravě:
4. Kdo slaví svátek na Štědrý den:
5. Kolik dní má prosinec:
6. Která rostlina nám přinese štěstí, když se pod ní políbíme:
7. Co slavíme posledního prosince:
8. Vyjmenuj alespoň 5 vánočních zvyků a tradic:
 -
 -
 -
 -
 -
9. Proč na Štědrý den držíme půst a až do východu první hvězdy nejíme:
10. Kdy se má odstrojit vánoční stromeček:

Přesmyčky

Poskládej písmena tak, aby vznikla slova spojená s Vánocemi a Silvestrem

ýmrorabobv áatsl:

kkaarpvs:

ykdool:

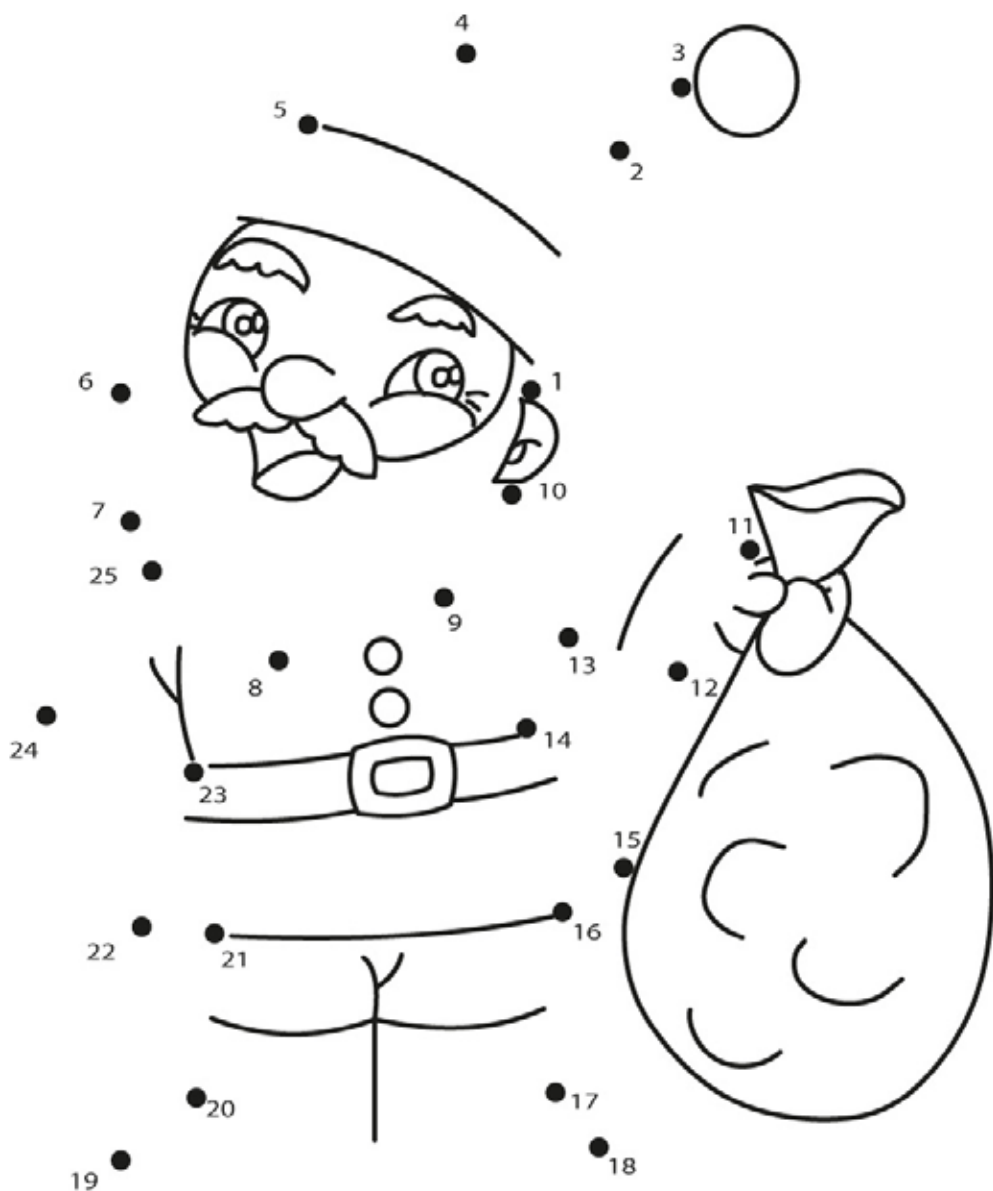
atdnve:

áěshkul:

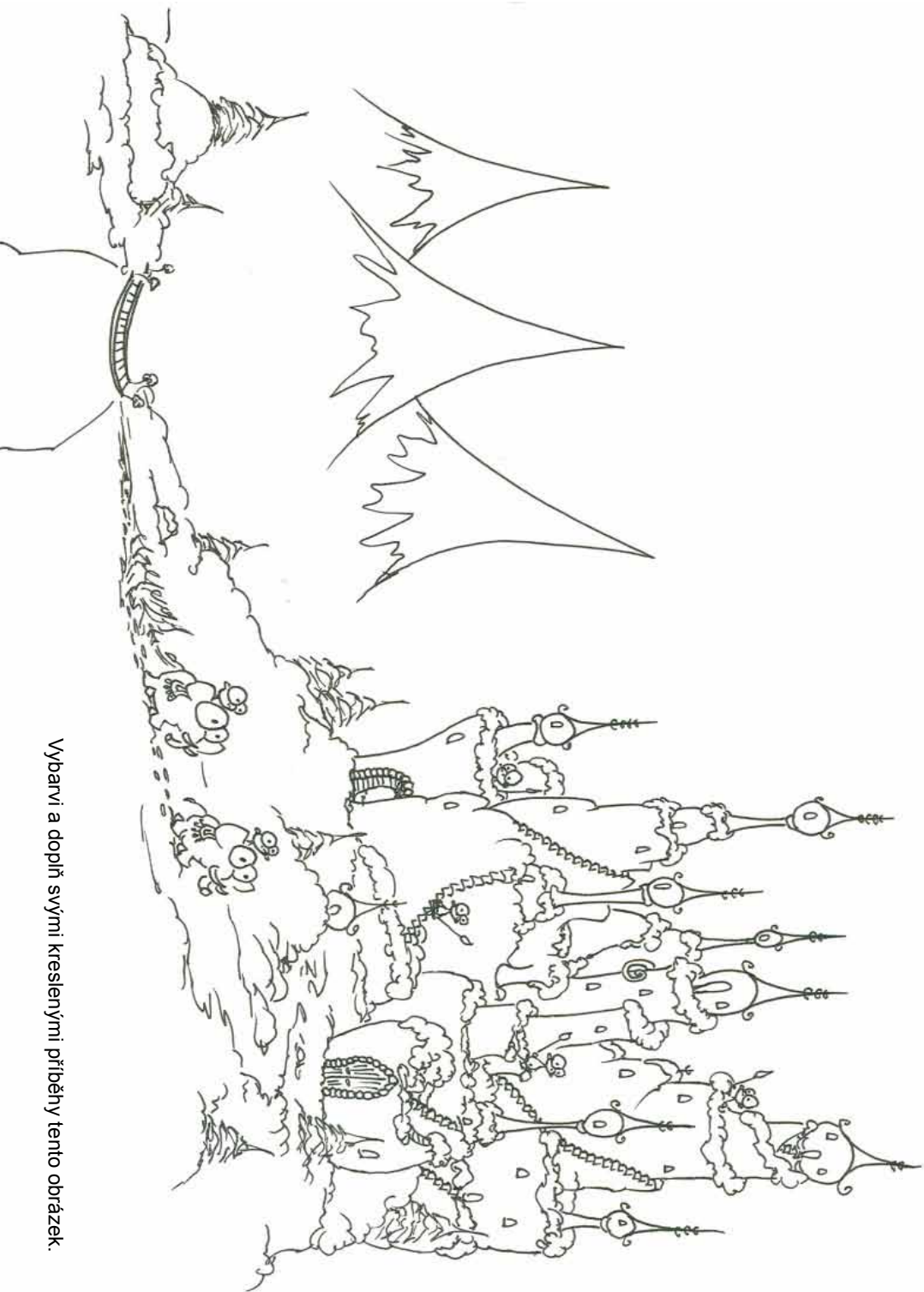
jeratchel:

DÁRKY V PYTLI

Spoj postupně čarou čísla. Pokud víš, jak zvládneš číselnou řadu, objeví se Ti hodný pán, kterého možná uvidíš 24. prosince. Můžeš ho pak ještě hezky vyzdobit.

Vybarvi a dopiř svými kreslenými příběhy tento obrázek.

PRÁCE, HRY I BAHNO V UŠÍCH

Letní prázdniny jsme si užívali, jak jen to šlo. Jako obvykle jsme odjeli společně s Tetou Aní a Tetou Janou na čtrnáctidenní pobyt do Lesního domova do Dobrníc. Pobyt pro nás pořádala humanitární asociace Tária. Zapojili jsme se do projektu Lesní domov dětem.

Společně s našimi kamarády strejdou Míšou, tetou Bárou a Betynkou jsme si užívali krásné letní počasí při různých zájmových i pracovních činnostech. Hráli jsme různé hry, pracovali na zahradě i v lese. Chodili jsme se koupat do nedalekého rybníka

a také jsme navštívili hrad v Ledči nad Sázavou. Nejvíce se nám líbilo stavění lesního domečku, noční hra a bahenní válka v rybníce.

Odvezli jsme si domů spoustu zážitků a někteří z nás také bahno v uších. Celý pobyt byl fajn a už se zase moc těšíme na další spolupráci. Chtěli bychom moc poděkovat všem lidem z Tária za krásné pobyty na Lesním domově. Vždy se nám u Vás moc líbilo.

Enki, Gába, Soňa

zprávy z domovů

ZÁCHRANA aneb KDYŽ NÁS OVLÁDNE CHLAST, TRÁVA a DEPRESE

vaše příběhy

Ilustrační foto

Chtěla bych začít asi tím, že mám kolem sebe hodně lidíček, kterým na mně záleží a kteří mají o mě strach, a to hlavně tehdy, když nepřemýšlím u toho, co dělám, a to je vlastně pokazdē, když spadnu do situace, kdy si nevím rady. A tak to bylo i tentokrát.

My, děti, jsme byly na pobytu s Pestalozzim, kde nám dospělí hodně pomáhají, ale v tu dobu jsem byla v kontaktu s mámou a všechno se zase zvrátilo. Ten večer mi po telefonu vyčítala, že mi dala život. Už byl večer a já to nechtěla řešit, nechtělo se mi dělat vůbec nic, a tak jsem se v neděli, když jsem měla v Chrudimi čekat na autobus na zastávce, kterou jsem měla přesně určenou, dala dohromady s nějakou partou a už to jelo... Krádež v obchodě, chlast a také samozřejmě tráva... Už jsem nemohla a vůbec jsem nevěděla, co dělám. Bylo mi všechno jedno a navíc mi byla velká zima, a aby toho nebylo málo, tak na mě přicházely nehorázné deprese a měla jsem strašnou chuť si něco udělat. Ještě jsem dokázala poslat SMS jednomu človíčku, kterého mám moc ráda a u kterého jsem věděla, že mi dokáže hodně pomoci. Tobě, Šárko!

Jak jsem předpokládala, hned jsi zavolala a jakmile jsi zjistila, co jsem provedla, tak jsi urychleně zasáhla a jela pro mě. Byla jsi se mnou celou dobu, dokud pro mě nepřišely tety z dětského domova, a tak toto píšu jako velké poděkování. Jako dík, že si toho moc vážím, a taky bych chtěla poděkovat tetám a strejdovi z dětského domova z Moravské Třebové, protože nevím, jak bych tu noc dopadla. A také bych to chtěla uvést ostatním dětem jako špatný příklad řešení problémů. To, abychom my, neploletí, konečně víc začali poslouchat, co nám říkají dospělí. Mají o nás strach, protože nás mají rádi, i když nejsme jejich vlastní děti. Myslí to s námi dobře. Vědí, co je pro nás správné a co nám může hodně ublížit.

Nikdy nezapomenu na to, co vše pro mě děláte. Děkuji!

**S láskou,
vaše Marie Bednářová**

Jak si zvykám v Děčáku

Můj příběh začíná v době, kdy jsem byl malinký. Když se mí rodiče rozvedli - nerozuměli si, často se hádali, a tak šli od sebe. Byl jsem svěřen mamce. Tam jsem si mohl dělat cokoliv. Zlobil jsem, nechodil do školy a začal se potulovat s partičkou. Nakonec mě mamka nezvládala, a tak mě dala k tatkovu.

Myslela si, že tam budu hodný, ale to byl omyl. U tatky jsem si nerozuměl se svou starší sestrou, se kterou jsem se i pral a hašteřil. Tatka mě vždycky zbil, ale nepomohlo to. Začal jsem pít alkohol a taky užívat omamné látky, např. marihuanu. Nakonec jsem skončil v diagnostickém ústavu v Bohumíně. Tam jsem taky zlobil a nemohl jsem si zvyknout na prostředí a na děti. Z Bohumína mě převedli do Velkých Heraltic, kde jsem doteď.

Tady se mi líbí. Mám svůj malý pokojíček spolu s kámošem, se kterým si rozumím. Už tak moc nezlobím a pomáhám všem, co to potřebují. Nedávno jsem se dozvěděl, že se tatka oběsil. Často na něj myslím, a když je mi smutno, tak zalezu do svého pokojíčku, kde se vybrečím, pak mi je fajn. Mám skvělé tety, které mě mají rády i přes to, že někdy zlobím.

Vždy můžu jít za nimi a světit se jim se svým problémem, který mě trápí. Rodina mi sice chybí, ale zvládám to tady. Všem moc děkuji, že se o mě tak starají, i když to se mnou není lehké.

Libor (17)

Kamarádi?

Myslím si, že kamarádi jsou potřeba, protože se s nimi dobře pobavíte a také popláčete. Někdy vás třeba i ten nejlepší kamarád zradí, podvede, zesměšní před dalšími kamarády nebo vaším idolem (tajnou láskou). Já osobně mám přátel hodně, ale těch nejlepších, kteří podrží ve všem, zajímají se o mě, těch je opravdu málo. Řekněte, kolik jich máte vy? Nebo kolik lidí vám už pomohlo? Mně pomohlo pár, ale i to se cení. Nemusí jich být moc, stačí jeden pravý přítel. Přátelé mají negativní, ale i pozitivní vlastnosti, tak si jich pár povíme.

Nejdříve ale ty pozitivní. Jsou někteří hodní, milí, dobrosrdeční. Také občas hezčí, chápaví, chytří, pomůžou vám, když je třeba. Jsou laskaví, mají například smysl pro humor anebo jsou příjemní, upřímní, zajímaví. To je asi tak vše kolem jejich pozitivních vlastností. Tak a teď ty negativní. Někteří jsou zlí, nepřijemní, nechápaví, namyšlení. Také vám občas lžou, kradou, bez vašeho dovolení si půjčí třeba tužku. Jsou hnusní, zákešní, mívají smysl pro černý humor. To jsou ty negativní, čili špatné

vlastnosti. Tak a teď to shrneme. Hledejte si opravdové přátele, kteří se vám budou líbit, jak vzhledem, tak „vnitřkem“. To znamená, že by měl mít dobré vlastnosti, jaké si pro kamarády představujete. Konečná věta zní: Opravdový přítel s vámi chce prožít celý svůj život, každou chvíli strávit s vámi a dokázal by pro vás umřít.

Veronika Hrubá (15)

MŮJ PRVNÍ TÝDEN NA INTRU

Ilustrační foto

ním momentu, co jsem vešla do dveří, jsem si řekla, že se mi tu bude líbit. I děti se začaly se mnou samy bavít.

Zvykla jsem si rychle i na nový „režim“. Vždy, když nám skončí škola, se musíme vrátit na domov mládeže. Po společné svačině a učení máme volnou vycházku, která trvá do šesti do večera. To většinou chodím za tátou do Chomutova nebo za kamarádkami. Jsem ráda, že mám domov mládeže blízko rodiny, takže je mohu častěji navštěvovat. Po návratu z vycházky mě čeká večere a osobní volno v areálu DM do 21:30. Na internátě se mi líbí, nic mi tam nechybí a doufám, že tam zažiju plno nových zážitků.

Nad'a Bledá

DD Hora Sváté Kateřiny

Moje VÝBUCHY

Popiši vám svoje výbuchy, protože mě tento problém docela trápí, a nejen mě, ale i celé mé okolí.

Vše začalo asi na naší rodinné dovolené, kdy jsem neměla svůj den a jeden kluk mě pořádně štval a nakonec tomu dal tečku, když na mě vystřílel paintballové kuličky a já na sobě měla své oblíbené triko. Tak jsem vysoptila a snažila se ho bouchnout, jenže on začal nadávat na moji rodinu, a tak jsem mu také řekla pár štiplavých poznámek. Ale on pořád „rýpal“! A proto jsem po něm chtěla hodit kladce. Naštěstí mě ale někdo chytil a já se naštvala a odešla to rozdýchat do lesa.

Druhý výbuch v poslední době byl kvůli jedné holce, kterou moc nemusím. Jednomu klukovi jsem něco vytýkala – málemu – a ona na mě: „Nemůžeš to říct normálně?“ Já se jí jen zeptala: „Proč?“ Jen jsem něco řekla, ve smyslu, ať toho nechá,

a ona odpověděla: „Protože!“ Tvářila se ale u toho jako pitomec, a tak jsem jí dala pohavek, aby se probrala, což ale nezabralo. Najednou jsme se rvaly a po chvíli jsme toho nechaly. Já šla dál a ona, jak tam stála ve dveřích, mě ještě bouchla. To jsem si nedala líbit a kopl ji. Skončilo to tím, že ona praštila dveřmi tak, že se rozbily a obě jsme měly krvavé šrámy. V děcáku na mě pak byli, podle mého, nespravedliví, protože jsem dostala větší trest než ona.

Moje výbuchy mě štvou, a tak jsem se rozhodla o tom napsat do Zámečku. Třeba má někdo z vás taky takovou povahu, ale umí s tím pracovat a může mi poradit, co s tím... Jak se naučit tyto náladu ovládat?

Hana Marčíková (14)

Ilustrační foto

DD Zlín - Lazy

Zábavný víkend s Baťovci

Už po několikáté jsme za odměnu jeli na prodloužený víkend, který si pro nás přichystali zaměstnanci firmy Baťa. Odjeli jsme natěšení a plní očekávání na jižní Moravu.

První den našeho společného víkendu jsme navštívili propast Macochu a Punkevní jeskyně v srdci Moravského krasu. Nejvíce se nám z této části výletu líbila projížďka loďkou v Punkevních jeskyních. Další bezva program pro nás byl přichystán v Jungle Parku (Lanové centrum) v brněnských Pisárkách. Spouště z nás se při pohledu na vysoké lanové překážky tajil dech. Nakonec jsme ale všichni překonali strach a také sami sebe. Byla to paráda, největším zážitkem byl asi přejezd přes řeku. Na večer prvního dne jsme se ubytovali v malém rodinném penzionu v Dolních Dunajovicích.

Další den jsme šli na túru přes nádhernou krajinu Pálavy. Cesta nám zpříjemnilo několik zřícenin a nádherných výhledů do okolí. Procházka to byla ale náročná. Přesto všechno jsme se posilnili dobrým obědem a pokračovali v náročném programu. Navštívili jsme Lednický zámek a okolní zahradu s Minaretem. Poslední den našeho výletu jsme se po cestě zpět do Liptálu stavili ještě ve výzkovské zoo a v Dinoparku. Velmi se nám

líbili dinosauři i domácí zvířata v nádherné místní zoo.

Celý výlet byl super. Mockrát děkujeme našim přátelům z firmy Baťa.

Evča a Lucka

zprávy z domovů

Na kolech ke svaté Trojici

V sobotu 1. října bylo už od rána pěkné počasí, a tak se celá skupina rozhodla, že si uděláme dlouhý cyklovýlet. Hned po obědě jsme si připravili kola a poprosili paní kuchařku, aby nám připravila dobrou svačinu a pití na cestu. Pak jsme vyrazili.

Na Králícku jsou cyklostezky docela náročné, ale vedou krásnou přírodou. Začátek vedl stále do kopce kolem vrchu Jestřáb. Je to docela makačka, ale cesta dolů stojí za to. Lesem jsme dojeli do cíle našeho výletu, na místo sv. Trojice. Je to

krásné místo, kde se nachází kamenný kostelík uprostřed hlubokého lesa. Tam jsme si dali svačinu a věděli jsme, že druhá část výletu bude stát za to, protože pojedeme z kopce.

Pan vychovatel slíbil, že druhá část bude vést náročnou lesní cestou, kde musíme dávat velký pozor. Byla to fakt náročná jízda, kterou jsme si všichni dobře užili. Po cestě jsme ještě navštívili rozhlednu Val na Hedeči.

Pokud někdo z vás čtenářů přijde do Králík a bude hledat pěkný výlet, tuto cestu doporučujeme. Dá se jít i pěšky, délka je 20 km.

René (Kamil) Těthal a Rajko Balog

Jak jsme viděli vlka s parohy

Podzimní prázdniny jsme prožili v malebném prostředí valašských kopců na útulné Horské chatě Soláň. V tomto „dušičkovém čase“ bývá většinou sychravé počasí, které zažene všechny do tepla domova. Tentokrát tomu však bylo jinak, venku bylo příjemně a hřejivě sluneční paprsky nás lákaly k vycházkám.

Co jsme všechno stihli prožít a vidět? Prošli jsme naučnou stezkou „Galerie v přírodě“

lemovanou obřímí dřevěnými sochami. V Rožnově pod Radhoštěm jsme si dali závody na motokárách, v Gibon parku jsme si protáhli naše těla na trampolíně, skluzavce a lanové dráze. Návštěvu Rožnova ukončila jízda Rožnovláčkem kolem historického centra. Další den jsme vyrazili pěšky do Velkých Karlovic, cestou obdivovali valašské dřevěnice i pobíhající ovečky a po dlouhé cestě jsme si zahráli bowling.

Když jsme se vraceli na Soláň, začalo se pomalu stmívat. Zpáteční cesta byla zároveň i stezkou odvahy. To bylo legrace, když naši z nejmenších zahlédli „vlka s parohy“. Ani jsme se nenadáli a byla neděle. Našledanou, Valašsko!

Denisa Mikulová

Barevný podzim: Maruška na Bizonu

Dne 17. 9. se konala pro děti v Horním Jiřetíně akce Barevný podzim, kterou uspořádalo občanské sdružení Dialog. Diskžokej Vlasta Vébr měl pro děti připraveno plno soutěží a písniček. My jsme se jich také zúčastnili.

Nás ale stejně nejvíc zaujal mechanický bizon, kterého si vyzkoušela nejodvážnější z nás, Maruška. Ti mladší dováděli na skákacím hradě a hráli si na novém dětském hřišti. Největší zážitek pro nás byla jízda v trucktrialovém voze Ural. Ti nejmenší se dokonce svezli v kabině s řidičem. Moc děkujeme sdružení Dialog za pozvání.

Redaktoři

Šestí v „Prevenci“

První říjnový víkend se konalo další utkání DD Cupu s názvem „Prevence proti nehodám“. Jako vždy jsme vyrazili již v pátek vlakem. V sobotu hned po snídani se začalo soutěžit.

Náš domov reprezentoval Fanda, Matěj, Láďa a Maruška. Soutěžilo se v jízdě zručnosti, průjezdem křížovatkou, silničním závodě a samozřejmě byl i dopravní test. Tento rok s námi jela teta Hanička, a ta nám určitě moc držela pěsti, protože jsme skončili na krásném šestém místě. Dostali jsme pohár a mnoho dáreků. Tato akce se nám vždy líbila, a proto se již těšíme na příští rok.

Redaktoři

Nové auto pro ostravské

Kluci a holky v ostravském domově Na Vizině mají radost z nového auta. Na výlety, sportovní akce nebo za kulturou je teď bude vozit nový mikrobús, který domov získal díky projektu Pomáháme dětem od společnosti A-B help. Ještě větší radost má jeden z kluků, který je na vozíčku a teď se může se svými kamarády díky novému autu vypravit kamkoliv...

(red)

Náš poník ELY

Celý letošní rok nás navštěvuje poník. Jmenuje se Ela, je moc krásná a hodná. Vždy nás vozí na svém hřbetě a my ji za to dáváme seno a vodu a podstrojujeme pochoutky, které má ráda. Vždy nás potěší, když se k nám poník staví na návštěvu, a jsme za to moc vděční.

Letos jsme se ale s poníkem rozloučili. Už pro ni bude zima. Na rozloučenou a jako příslib další návštěvy jsme jí věnovali víc než dvacet pytlů sena, které jsme u nás v domové prachě nasušili. Mockrát také děkujeme Rodinnému centru Kaštánek z Vavřinských Klobouk za jeho spolupráci a budeme se těšit příští rok na další návštěvu poníka, až se zase povozíme, protože svět je stejně z koňského hřbetu nejkrásnější.

Marie Křoková

JAK DOBŘE UTRATIT KAPESNÉ

Každý z nás dostává kapesné. Kolik - to víš sám. Někdo dostává celé a klidně ho hned uvalí za cigára. Nás se teta snaží naučit šetřit a hospodařit s penězi. Říká, že až se osamostatníme, taky si nejprve musíme zaplatit složenky. A tak každý měsíc větší část kapesného dáváme bokem. Dokonce má pro nás takovou vkladní knížku, kde nám přehledně zapisuje každou korunu, kterou si u ní necháme v úschovně. Za krátkou dobu jsme si každý (i tety) našetřili natolik, abychom mohli podniknout něco extrovního. A to vám povím, že to teda bylo něco.

Dohodli jsme se na výlet do Aquapalace Praha. Jistě jsou v republice aquaparky blíž, ale sami jsme si na to našetřili a chtěli jsme to nejlepší. Byli jsme připraveni zaplatit si i cestu, ale strejda ředitel spočítal, že autem je to levnější, a půjčil nám na výlet auto. Bylo to moc fajn, protože vodní svět je hned na kraji Prahy, a tak jsme nemuseli projíždět městem. Byla to pecka. Užili jsme si mořských vln,

obrovských skluzavek a vyzkoušeli jsme všechny tobogány - trychtýř; super rychlý tobogán; tobogán, kde se jezdí na nafouknutých „pneumatikách“; i ty další, které ani neumím pojmenovat. Nevím, kdo křičel víc, jestli tety nebo my - rozhodně ten, kde projíždíš tmou, stojí za to. Prťata zase vyzkoušela skluzavky na pirátské lodi a různé atrakce pro malé. A když jsem si chtěl odpočinout, vlezl jsem si do jedné ze čtyř vířivek, nebo vplaval do jeskyně.

Možná to vypadá, že se chlubím. Asi jo, ale ne cizím peřím. Chlubím se tetami. Že i když někdy taky nadávám a rozčiluji se, že chci utratit celé kapesné hned, tety nepovolí. Říkají, ať se naučím hospodařit. Asi radši zůstanu dítětem.

Martin Dvořák

Na hokej do Pardubic

Hokejisti z Pardubic nás pozvali na jeden ze svých zápasů. Zájezd se uskutečnil díky nabídce volných lístků pro naše sportovce a milovníky hokeje a bruslení.

Akce pod krycím názvem „PÁÁÁÁÁÁR-DUBICE“ začala odpoledne po odjezdu ostatních spolužáků na říjnové prázdniny. My, účastníci sportovní akce, jsme zůstali v domově a těšili se na kvalitní bojovný zápas proti týmu Rytíři Kladno. Všichni jsme se těšili a nominace na zápas proběhla podle zájmu a také podle chování ve škole za poslední období. Někteří již dříve vybraní dostali bohužel „STOPKU“, protože nedodrželi podmínky účasti.

Výlet se povedl. Po příjezdu do Pardubic jsme měli malinko času na prohlídku města, které se pomalinku zahaluje do nastávající vánoční pohody. Na zápas jsme se dostali přes vchod VIP a moc pěkné lístky v sedmé řadě, které nám zabezpečily super rozhled nedaleko hřiště.

Většina z nás na extralize ještě nikdy nebyla, a tak jsme vše pozorně sledovali a zdokumentovali na fotkách. Dokonce jsme se dočkali vítězství domácích Par-

dubic, které 9 vteřin před koncem zápasu vstřelily vítěznou branku a vyhrály 3:2. Společný výlet se nám moc líbil, pěkně jsme si užili fandění a prohlídku města. Vrátili jsme se až pozdě večer, což také bylo super.

Je nutné doplnit, že všichni účastníci zvládli tento náročný zápas a zejména fandění bez napomenutí. Za pěknou zábavu děkujeme HC ČSOB Pojišťovna Pardubice.

René Těthal

Jak si teta troufla na Šlukovsko

Podzimní prázdniny v domově? Děkuji, nechci. Prý pojedeme k Rumburku. Proboha, vždyť tam prý bijí a honí cikány. To si teda troufá!

Ráno vyjíždíme z Litoměřic za totální mlhy. Teta slibovala sluníčko a modrou oblohu, uvidíme. Kyjov u Rumburka byl naší cílovou stanicí. Skály Českého Švýcarska se ukázaly v plné kráse. Vyběhli jsme na rozhlednu Kinského, Solný potok a u Turistického mostu jsme posvačili. Tady jsme narazili na první turisty. Hned jsme dali řeč, kdo a co, odkud a kam. Po celý den jsme měli slibované azuro. V chatě Na fakultě nás přivítal s otevřenou náručí a připraveným obědem na stole Pepa Halík se svojí ženou.

Neviděli jsme demonstrace, rvačky ani hádky. „Bílí“ se k nám, tetě a osmi cikánatům, chovali velmi slušně.

Děti z 3. skupiny

DÝNĚ: STREJDA BEZ VÍKA, NAŠI PRVNÍ

Na sváteční den 28. října jsme byli pozváni na Novou Ves na akci s názvem Dlabání dýní. Atmosféra byla skvělá, byla tam opravdu sranda.

Strejda Honza hned první dýni trochu zkazil. Nevěděl, že dýně má mít víko, a tak ho vyřízl - chudák Evča a Lenka. Soutěžilo se nakonec s 22 dýněmi o pěkné ceny. Nejkrásnější podle poroty vyrobil náš Lukáš a Stelinka, kteří vyhráli 1. místo. Tato akce se opravdu velmi povedla.

NaBi - Dětská redakce

Beach: PŘÍŠTĚ VYHRAJEME!

V polovině září jsme se my a náš strejda vydali na turnaj v přehazované, která je součástí DD Cupu, takže jsme tam nemohli chybět. Jak už je zvykem, vydali jsme se do Dolních Počernic vlakem. Ve vlaku už na nás čekali strejda a děti z DD Vysoká Pec.

Hned po výstupu jsme si to namířili přímo do místního zámku, který teď slouží jako dětský domov.

Po malém turnaji ve stolním fotbálku jsme se uložili ke spánku v tělocvičně místního domova.

Ráno jsme zamířili do Beach klubu Ládví, kde se celý turnaj odehrával. Po náročných zápasech a s hřejivým pocitem desátého místa jsme odjeli do kempu, kde jsme strávili večer s ostatními účastníky turnaje. Ráno po vyhlášení jsme opět nasedli do příjemně houpajícího se vlaku a odjížděli s dobrým pocitem a touhou to příští rok vyhrát.

Redaktoři

POPRVÉ V ŽIVOTĚ POŘÁDNÝ HOKEJ

22. října jsme byli pozváni fanoušky ze sdružení ULTRAS Litvínov na přátelský zápas proti německým fanouškům z malého horského městečka SEIFEN. Náš dětský domov měl sestavit jednu celou pětku, proto nás osm chlapců - hokejistů - vyrazilo s touto Marcelkou na Zimní stadion Ivana Hlinky v Litvínově.

Po příjezdu jsme se rozdělili. My starší jsme hráli jako třetí „lajna“, mladší kluci ještě doplnili čtvrtou formaci. Zápas začal dobře, náš tým vstřelil první branku a vše probíhalo ve sportovním duchu. Celou dobu jsme vedli, ale nakonec jsme podlehli a prohráli 6:8. Po zápase se jely ještě nájezdy, ty naši kluci Martin a Honza proměnili. Na nájezdy jsme vyhráli 5:1.

Povzbudit nás také přišli i někteří hráči z „A“ týmu: Radim Skuhrovec, Vojtěch Kubínčák, Jakub Maxa, Petr Kousalík a Karel Kubát. Chtěli bychom tímto poděkovat našemu strejdovi Honzovi, který je jeden z hlavních představitelů Ultras Litvínov, a vůbec všem fanouškům za to, že jsme si mohli zahrát. Byl to pro nás zážitek, rádi bychom si to zopakovali.

MaKa - dětská redakce

SPLněný sen: Vítězná koule v Maďarsku

Na konci června se mi podařilo zvítězit ve finále Sportovních her v Příbrami ve vrhu koulí. V září jsem byla nominována na mezinárodní atletické závody do Maďarska. Do maďarského města Miškolc se mnou jel jako dozor strejda Pepa, ten měl na starost ještě další čtyři závodníky z Plzeňského kraje.

Tety by se divily

I když se do Maďarska jelo až v pátek ráno, my vyrazili vlakem do Dolních Počernic už ve čtvrtek. Přespali jsme v kempu, strejda mě pozval do čínské restaurace, což byl pro nás oba nový zážitek. V pátek časně ráno jsme autobusem vyrazili směr státní hranice. Protože jsem byla nadopovaná kinedrylem, cesta na hranice docela utíkala. Díky navigaci pana řidiče jsme projížděli centrem Budapešti, což bylo zajímavé, ale zdrželo nás to hodinu. Ke konci cesty už jsme měli autobusu plné zuby. Celá cesta nám trvala 12 hodin. Čekali jsme k večeru nějaké maďarské speciality, ale dostali jsme omáčku s bramborovou kaší jako doma. Ubytování na vysokoškolských kolejích nebylo z nekomfortnějších, naše tety by se asi divily při pohledu na úroveň „úklidu“ pokojů, sprch a WC. Ale my nepřijeli na soutěž miss, sportovci nejsou žádné fajnovky.

Nervozita a ...

V sobotu ráno jsme konečně vyrazili na atletický stadion, na něm jsme se poprvé setkali s našimi zahraničními soupeři. Kromě pořadajících Maďarů byli našimi soupeři ještě Slováci. Rumunské družstvo nedorazilo. Po slavnostním nástupu jsme se dali do boje. Se startovním číslem 1 jsem vstoupila do své disciplíny. Byla jsem šíleně nervózní. Ale hned první pokus za 8 metrů mě uklidnil. Během celé soutěže se žádná ze soupeřek svými výkony ke mně nepřiblížila. Moje nejtajnější sny se staly skutečností. Vyhrála jsem!!!

Češi celkově druzí

Pak už jsem mohla vychutnávat ostatní disciplíny, fandit a užívat si krásného počasí. Po skončení sportovní části proběhlo slavnostní vyhlášení výsledků.

I když jsem vrh koulí vyhrála, v celkovém pořadí jsme skončili na druhém místě za Slováky. Poté následovala diskotéka a v 11 hodin večer jsme vyrazili k domovu. Do Nepomuka jsme se vrátili v neděli odpoledne. Bylo to moc fajn.

Radka Palčová (16)

Pochod za Počáteckým puchýřem

I když už se na okně tvoří ledové květy a my jsme všichni natěšeni na blížící se Vánoce a plní očekávání z toho, co nám přinese nový rok, rádi bychom chtěli zavzpomínat na jeden proslulý podzimní den.

Hned 1. října jsme pořádali I. ročník Pochodu za Počáteckým puchýřem. Našeho dne se zúčastnila okolní zařízení a udělala nám tím velkou radost. Během 11 km dlouhé trasy, vedoucí z Počátek na nejvyšší vrch Českomoravské vysoči-

ny Javořici, na všechny soutěžící čekalo čtrnáct stanovišť s nejrůznějšími úkoly.

Den se nám vydařil, počasí přálo, žádná skupina nezabloudila a kromě skutečných puchýřů nedošlo ani k žádnému zranění. Na závěr na všechny čekalo opékání u ohýnku a milé ceny. Chtěli bychom poděkovat všem účastníkům, kteří nám pomohli svou dobrou náladou i ukázněností. Javořice a její okolí je turisticky i cyklisticky velice rušnou trasou a všichni lidé oceňovali bezvadné chování dětí, jejich nadšení i znalosti.

Na závěr patří velký dík našim sponzorům, bez jejichž pomoci by se tento den nemohl uskutečnit.

Díky a zaměstnanci

Dvě návštěvy z Novy

Do našeho domova zavítali známí herci z televize Nova, kteří si s námi popovídali o mnoha zajímavých věcech v jejich životech, ale hlavně o své kariéře či profesi. Jsou to herci, takže to znamená, že jejich úkolem je bavit lidi.

Zavítaly k nám během dvou měsíců dvě milé návštěvy, které jsou zároveň našimi patrony. 19. září se na nás přijel podívat oblíbený herec Jan Šťastný. Po krátkém pohoštění, které jsme mu připravili, jsme si dlouze povídali. Pak nám Honza rozdál dárečky, své fotky s podpisem a šel na prohlídku našeho zařízení. Šťěstí, že jsme měli všude uklizeno.

Moc se mu líbila naše herna, kde jsme „našeho“ kamaráda Honzu vyzkoušeli, jak hraje stolní tenis. Překvapilo nás, jak mu to šlo.

Jelikož měl před sebou dlouhou cestu do Prahy, tak se s námi večer rozloučil, popřál nám mnoho úspěchů ve škole, tetám trpělivost a slíbil, že se brzy přijede ukázat.

V úterý 18. října se za námi přijel podívat Saša Rašilov. Také velmi příjemný a sympatický herec. Po zajímavém rozhovoru, na kterém se rozpovídal o svých hereckých začátcích, dramatu, o svém známém dědečkovi, svých dcerách a o taneční soutěži, nám věnoval dárky a podepsal se dětem. I on si prošel náš domov a byl překvapen, jak máme všude čisto a uklizeno.

Také Saša nakonec skončil v herně a zahrál si s dětmi stolní fotbal, kulečnick a stolní tenis. To je zajímavé, jak to ti herci zvládají!? Rozloučil se s námi a slíbil, že se brzy objeví.

**Vojtěch Sivák
a Tereza Tichá**

MŮJ ŽIVOT JAKO PES

Teď už mám naštěstí BOUDU

Akce chrudimského Centra J.J. Pestalozziho pomáhají dětem z několika domovů.

Žiju v dětském domově v Moravské Třebové. Je mi 17 let a už jsem tady rok a něco. Do domova jsem se dostala kvůli rodině. Jako malého prcka mě oddělili od mámy prarodiče a od té doby celý můj život stál za prd.

Moje dětství už potom bylo jenom zařízením za zařízením a už mě to vůbec nebylo. Začala jsem být problémová - krádeže a útěky byly na denním pořádku. Nakonec mě dali do diagnostického ústavu v Hradci Králové, když mi bylo 14 let. Hodně mi tam pomohli a měli se mnou velkou trpělivost, a když jsem udělala chybu, tak mi vždycky dokázali ukázat tu správnou cestu, a za to bych jim moc chtěla poděkovat. Hlavně panu etopedovi Markovi a celému ODP. No ale nakonec i na mě přišla řada s loučením a přemístili mě do dětského domova v Moravské Třebové.

Ze začátku jsem si myslela, že to už v dalším zařízení nezvládnou, a chtěla jsem přestat bojovat, ale pomalu jsem si zača-

la zvykat a poznala jsem také super lidičky, kteří mi moc pomáhají. Dospělí nás nikdy nenechali na holičkách, ani v těch nejhorších situacích, a byli s námi vždy, když jsme je potřebovali. Také jezdíme různě na výlety, sami si vaříme a máme to, co potřebuje každé dítě. **BEZPEČNÝ DOMOV, KAM SE MUŽEME KDYKOLIV VRÁTIT.** A moc bych také chtěla poděkovat, že můžu jezdit na Pestalozzi, protože tam jsou také lidičky, kteří pro mě moc znamenají a jsou moje druhá rodina, které můžu kdykoliv věřit, a taktéž mi vždycky pomáhají, a to i v těch nejhorších situacích. Všem vám moc děkuji. Mám vás ráda, vy jste moje rodina.

Velké dík Pestalozzimu a dětskému domovu Moravské Třebové.

Marie Bednářová

Kájova Škola v PŘÍRODĚ: SKVĚLÝ KUCHAŘ a nepovedený VÝSTUP na Sněžník

Začátkem října se děti z Dětského domova ve Smolině zúčastnily akce své základní školy „Škola v přírodě“, a tak jsem vyzpovídala jednoho z jejích účastníků Karla Svobodu, který si moc přál napsat článek do Zámečku, ale sám by to nezvládl.

Kájó, kde jste to vlastně byli, někde na horách?

Ano, to místo se jmenovalo Dolní Morava a bydleli jsme na hotelu Sněžník. Malí bydleli v hotelu a my velcí na velké chatce společně s učitelkami.

Co se ti nejvíce ve Škole v přírodě líbilo?

Nejvíce se mi líbil pan kuchař s paní kuchařkou, kteří se o nás moc dobře starali, dopřávali nám samá dobrá jídla, já moc rád jím. Po obědě jsme vždy odpočívali, to se mi taky líbilo.

A co se ti ve Škole v přírodě nelíbilo?
Nelíbila se mi stezka odvahy, protože jsem se bál, ale potom už jsem se nebál a za statečnost jsem dostal lízátko.

Byl jsi také na Králickém Sněžníku?
Ne-e, byl moc daleko a já už jsem nemo-

hl, byla tam taky velká zima a nás už bolely nohy, tak paní učitelka říkala, že se vrátíme do hotelu.

Mrzí tě to?

Ano mrzí, příště, jak tam pojedeme, tak určitě vyjdu s panem učitelem až nahoru na Králický Sněžník.

Byli jste ještě na nějakém výletě?

Ano. Bylo to v úterý, to si pamatuju. Navštívili jsme městečko Králíky a muzeum. V muzeu bylo moc vycpaných zvířat a ptáků. Ve městě mi paní učitelka dovolila, abych si koupil v obchodě nutelu a brambůrky, tak mi to udělalo velkou radost.

A co učení, učili jste se někdy?

Ano, psali jsme do písanky, počítali matematiku a taky jsme měli tělocvik, hráli jsme tenis, fotbal a hodně jsme chodili - hlavně po okolí.

Vrátil by ses na Dolní Moravu?

Ano, bylo tam dobře, mám to tam moc rád.

A na co nejvíce vzpomínáš?

Na pana kuchaře, on nám, když jsme odjížděli, dlouho mával a moc hezky se s námi všemi rozloučil.

Chtělo se ti domů?

Chtělo.

A proč?

Bylo mi smutno po tetách a všech, co s námi nemohli jet.

Jak vás ve Smolině uvítali, když jste přijeli?

Dobře, s tetou jsme si dlouho povídali o tom, co jsme prožili. Byl jsem rád, že už jsem doma.

Karla Svobodu vyzpovídala teta Katka

PĚT POČÍTAČŮ PRO DDŠ KRÁLÍKY

Kluci z Králík dostali pět počítačů od společnosti ASEKOL. Ta se zabývá zpětným odběrem vysloužilých elektrozařízení a organizuje projekt Věnuj počítač, z něhož přístroje pocházejí. Více o projektu na www.venuipocitac.cz.

„Počítače budou dětem sloužit k vzdělávání, ale i zábavě, a jsou pro děti odměnou a motivací. Je pro nás pomocí, že existují takovéto projekty,“ uvedl ředitel Dětského domova se školou v Králíkách Ladislav Klíma.

Že se počítače dětem budou skutečně hodit, potvrdil i vychovatel Aleš Dvořák. „S počítačem dnes běžně pracuje úplně každý, proto je skvělé, že tuto možnost nyní mají i naše děti.“ A my v redakci Zámečku doufáme, že na nových počítačích budou vznikat další skvělé články od králíckých redaktorů.

(red)

SLOVÁCKÝ BĚH S ÚSMĚVEM

V neděli 9. října probíhal v Uher-ském Hradišti již 54. ročník Slováckého běhu, kterého se účastní běžci všech věkových kategorií i národnosti.

Do Hradiště jsme se všichni vydali vlakem. Za náš dětský domov se běhu zúčastnilo 15 dětí, malí i velcí. Po příchodu na Masarykovo náměstí jsme se zapsali do jednotlivých kategorií, od mini přípravky až po dorostence. A pak už jsme čekali na starty příslušných kategorií. Všechny děti běhaly s nadšením, plní energie a hlavně se všem podařilo doběhnout do cíle s úsměvem. Na medailové pozice děti nedosáhly, ale zasportovaly si a zasoutěžily. Ocenění jsme však nakonec byli všichni, získali jsme míč pro náš DD za třetí nejpočetnější skupinu Slováckého běhu. Ti, kterým ještě zbyly síly, si zaběhali v Lidovém běhu ulicemi Uherského Hradiště, zaběhali si i teta a strejda. Všichni jsme udýchaní vběhli do cíle a za odměnu jsme dostali na památku tričko a na posílení ovoce, které přišlo vhod. Na úplný závěr se děti setkaly s olympij-

skou vítězkou Danou Zátopkovou, na památku se s ní vyfotily a získaly podpis. Pro starší děti i pro nás dospělé to byl velký zážitek.

**vychovatelé Sylvie Zálešáková
a František Juříčka**

Honza a jeho sen - stát se WRESTLEREM

Vlevo je Honza, vpravo slavný wrestler John Cena (fotomontáž)

Tento příběh je o Honzovi, který je pro mě zajímavá osobnost s velkým cílem a nadáním. Je to můj jeden z nejlepších kamarádů, se kterým je sranda a není s ním nuda. Vypadá jako malý kulturista, na kterého holky jdou. Už se spolu známe spoustu let a zažili jsme hodně dobrých kamarádských chvil, ale také musím říct, že se dost hádáme, ale to je myslím u kamarádů normální. Honza je velmi chytrý, a abych vám mohl potvrdit jeho chytrost, tak si ověřte jeho výhru přírodovědné soutěže. Vyhral v okrese nad žáky gymnázia, to svědčí o tom, že je opravdu nadaný.

Oba jsme sportovci, Honza je velmi silný, tak dost silný, aby proběhl celé americké hřiště. A já jsem zase dost rychlý natolik, že mě nedožene ani Usain Bolt...

A každý z nás má jeden velký sen. Já bych chtěl docílit toho, abych měl co nejlepší školu, a co se týče Honzy, tak jeho sen je velmi velký, cílevědomý, jeho sen je stát se wrestlerem.

Wrestling místo fotbalu

Začalo to tím, že jsem byl jako každý den venku a hrál fotbal. Překvapilo mě, že tam nebyl se mnou Honza, který s námi vždy také hrál. Po fotbalu jsem šel domů a předsvědčil se o tom, jestli je v pořádku. Šel jsem za ním nahoru a byl opravdu v pořádku, neočekávaně až moc v pořádku. Viděl jsem, jak se kouká na nějaký pořad, u kterého je velmi zaujatý. Dalo se čekat, že ho asi od toho neodtrhnu, nechtěl jsem ho nějak otravovat, když si to tak užíval. Tedy moje otázka byla jen: „Na co se to koukáš?“ A hned vyprávěl, jaký dobrý po-

řad to je, byl to totiž wrestling.

Ten den se vše změnilo, tedy co se týče Honzy, ale ne o moc, jen větší čas trávil venku a zkoušel různé trky z wrestlingu. Za pár měsíců už znal všechny triky. Po chvíli si tento sport oblíbila spousta dětí z DD, dokonce s nimi i trénoval venku. Bylo to dost nebezpečné a tetám se to moc nelíbilo. Dokonce si děti koupily i hry na Playstation 2, to vše bylo úžasné, dokud je to přestalo bavit. Ale Honza měl pořád stejný cíl, stát se wrestlerem, a nic ho téměř neovlivnilo, aby přestal snít. Bylo mi ho docela líto a zjistil jsem, že opravdu to s tím smem myslí vážně, a tak jsem se rozhodl, že ho v tom budu podporovat.

Youtube: STICKER VS CHEKR

Jednou jsme jeli do Prahy a zrovna ten den byli slavní wrestleři v Praze v Tesle Aréně. Bohužel nemohl se tam dostat, jelikož jsme byli na DD akci, opět mi ho bylo líto, byl tak blízko svého snu vidět slavný wrestlery. Po chvíli jsem se do tohoto zábavného průmyslu vžil a začínal chápat, co ho vlastně nadchlo. Rozhodl jsem se, že bychom měli natočit nějaké video a dát ho na youtube. Tak jsme ho natočili a myslím, že se povedlo, dali nám k tomu komentář, ale nejvíc mě překvapila sledovanost. Pokud byste to rádi viděli, tak zadejte na youtube.com STICKER VS CHEKR. Je to naše první video, ale ne poslední, teď máme rozdělané další, a to je si myslím víc efektivnější. Díky wrestlingu jsme se naučili spoustu triků a akrobatických kousků jako třeba salto pozadu, popředu, přeměty a skoky ze střechy (doufám, že to nečtou tety a strejdové).

Každopádně chtěl bych se vrátit ještě k Honzovi. Musím říct, že k wrestlingu se dostává blíž a blíž. Dokonce našel asociaci wrestlingu, takže až mu bude 18 a bude mít peníze, tak doufám, že ho přijmou, a taky doufám, že ho uvidíme v televizi. Prosím podpořte Honzu tím, že se kouknete na naše video, bude jediné rád. Já mu to tedy moc v životě přeji, aby se tam dostal, a doufám, že to dotáhne až do konce.

Lukáš Grundza

youtube.com: STICKER VS CHEKR

Klifordáci mají svůj ranč v Kašperských Horách

Kluci a holky z DD v Kašperských Horách mají v posledních třech letech spoustu nových kamarádů. Jezdí za nimi tety a strejdové z firmy Clifford Chance, jednoduše řečeno Klifordáci.

„Poprvé jsme se vydali do Kašperských Hor na podzim 2008. Měli jsme obavy, jak nás děti přijmou, zároveň jsme se ale těšili,“ vypráví Jitka, jedna z Klifordáček.

**C L I F F O R D
C H A N C E**

První společnou akcí byl výlet na Hrad Velhartice. „Už nevím, jak jsme se představovali, ale pamatuji si, že po pár prvních minutách v autobuse jsem najednou vedle sebe měla nejdůležitějšího Péťu a taky Pavlíka, kteří mi o sobě začali všechno vyprávět a taky se vypyтали na

vše o mně. Brzy se prolomily ledy a večer u opékání špekáčků to vypadalo, jako bychom se znali odjakživa,“ dodává Jitka.

Za spoluprací stojí Mia Magenheimerová, její občanské sdružení Provázek a Nadace Terezy Maxové, kteří spoluprací na začátku podpořili, teď už vše funguje samostatně. „Většinou nás jede skupina od 5 do 10 a vždy máme nějaký plán, co s dětmi podnikneme. Někdy přijdeme s nápadem sami, jindy paní ředitelka nebo děti samotné. Myslím, že sponzorské dary jsou pro provoz dětských domovů důležité, ale akce tohoto typu, které nejsou pouze jednorázovou akcí spojenou s předáním darů, ale s časem věnovaným jednotlivým dětem, jsou pro děti a jejich současný a budoucí život důležité stejně tak,“ uzavírá Jitka.

(red)

Na plný plyn

Jednoho dne k nám do domova přijeli naši sponzoři z Prahy, začali jsme jim říkat Klifordáci. Jezdí k nám a vymýšlejí pro nás různé akce, abychom se nenudili. Vzpomínám si, že první náš společný zážitek byl takový, že jsme si hlavně povídali, společně si šli prohlédnout okolí a hráli jsme různé hry, abychom se lépe poznali. Večer nám nakoupili „dobroty“ a promítali jsme si filmy. Druhý den jsme vyrazili na lyže a my starší jsme mohli i na večerní lyžování, což bylo super. Kdo ještě měl chuť a sílu, šel hrát bowling. Program se vydařil a všem se moc líbil. Klifordáci k nám jezdí i nadále a pořád pro nás vymýšlejí nové a nové akce a moc nás to baví. DĚKUJEME!!!

Dominika P.

Klifordácké kino

Jeden krásný den k nám přijeli lidé z firmy Clifford Chance až z Prahy a my jsme je moc rádi poznali. Od té doby k nám pravidelně jezdí a vždy s nimi něco zajímavého podnikneme, jako např. lyže, boby, koně, bazén, bowling nebo pouť, a žádná návštěva se neobejde bez večerního „kina“ - promítáme si filmy a jíme popcorn, jako ve velkém kině.

Saša Č.

AFRIKA ve FULNEKU

Ve škole se učíme o cizích zemích a na mapě poznáváme cizí světadíly. Někdy je to zábava a někdy otrava. Ale minulý týden přijela za námi opravdová AFRIKA!

Dva mladí Afričané, kterým jsme mohli tykat a říkat Šaba a Solid, si přivezli právě africké bubny s kůží z antilopy a spoustu

malých bubínků pro nás. A pak to v jídelně spustili. Bubnovali a zpívali a za chvíli taky my s nimi. Pak nám pustili film o Africe, potom byla beseda. Říkali nám, jak se v Africe seznamuje kluk s holkou, odkdy spolu můžou žít, kolik žen může mít muslim a taky, jaký je režim v africké škole, že tam se musí pořád poslouchat a nikdo si na učitele nesmí dovolovat. A na závěr Solid bubnoval a Šaba nás učil tančit.

Bavili jsme se všichni, i náš malíčký Mário (3 a půl roku). Se Solidem jsou už kamarádi.

Mirek Boldi

CHORVATSKO: KOUKALI JSME NA DELFÍNY

Letos v červnu jsem společně s dalšími sedmi dětmi vyrazila za odměnu k moři do Chorvatska, konkrétně do města Nemira.

Každý den jsme plavali, a když byl večer, připlouvali blíž delfini, na které jsme koukali. Také jsme byli na raftech na řece Cetině. Občas jsme chodili na výlety do města Omiše.

Moc se mi v Chorvatsku líbilo! Nejvíc, jak jsme se koupali v moři.

Libuška Poláková (9)

VČELA = ŽIVOT

Pro náš projekt včela = život, který začal letos v květnu, jsme se rozhodli z důvodu malého množství včel v podhůří Orlických hor, konkrétně v obci Sedloňov. Cílem našeho kroužku je stabilizace chovu včelstev, podpora a udržení rovnováhy v naší přírodě. Tento cíl jsme naplnili zakoupením potřebného vybavení a pomůcek pro chov zdravých včelstev, která budou prospěšná našemu krásnému okolí.

Průběžně provádíme povinnou léčbu, abychom odvrátili případné onemocnění nebo napadení včelstev parazity. Naši snahou je vytvořit co nejlepší podmínky pro rozvoj včelstev v naší lokalitě. Odbornou pomoc nám poskytuje Český svaz včelařů v České Skalici. Naše aktivita neobnáší jen povinnosti, ale i odměnu v podobě zdravého medu, který budeme poskytovat našim dětem a kamarádům, vosku, který budeme používat pro výrobu svíček a propolisu, který má hojivé účinky na různá poranění, a proto se hojně využívá v různých mastích a kosmetických přípravcích.

První dva úly

Ale toto všechno bychom vám nemohli vyprávět, pokud by náš strejda Jiří Lovenc nepřišel s tímto nápadem, za který mu jsme všichni současní včelaři zde v DD vděční, protože je pro nás tento kroužek zajímavý a příjemně tím trávíme svůj volný čas. Také nesmím zapomenout na projekt „BAV SE A POMÁHEJ S ORIFLAME“, který nám pomohl v naší propagaci a také po finanční stránce, bez které bychom nemohli koupit nezbytné pomůcky a včelstva. Momentálně máme dva úly, které jsme připravili na zimu.

V kroužku jsou aktivně zapojené čtyři děti, zájem má i pátý, ale je bohužel alergik, takže ke včelám nechodí. Pomáhá nám alespoň s technickým zázemím, což obnášelo stavění základů pro úly, výrobu

rámeků, natírání úlů, krmení včelstev na zimu a léčbu.

Tábor se včelami

Letos jsme také byli poprvé na včelařském táboře, který jsme si sami organizovali. Uskutečnil se v Mečově, kde má strejda své úly. Mezitím, co jsme si týden užívali a poznávali nové věci,

tak jsme navštívili zkušenou včelařku, která nás také něco přiučila a pustila nám nádherný film o včelách, který mě opravdu nadchnul. Také nám vyprávěla historky, které se jí se včelami odehrály, občas se mi i tajil dech napětím. Ale všechno dobře dopadlo, a to je hlavní. Třeba já jsem dostal první žihadlo na včelařském táboře a možná jsem se i trochu bál, ale nakonec to nebylo nic hrozného. Akorát jsem pomalu odešel od úlů a žihadlo si vytáhl, navíc včelí bodnutí je zdravé a dokonce se využívá v akupunktuře. Náš strejda je už celkem ostřílený, protože nám vyprávěl, že mu hodně včel naletělo za krk a svojí vahou připláclý ochrannou síťku na jeho krk a několik včelíček ho trošku popíchalo, ale na druhou stranu bude hodně zdravý.

Myslím, že jsme vás seznámili s tím hlavním. Ale jestli se chcete na něco ohledně včel zeptat, napište nám na e-mail: ferdavojta@seznam.cz).

Filip Lorenčík a Vojtěch Sivák

BUDOUCNOST PRO PŘEMKA!?

Zámeček mapuje osudy dětí, kterým pomáhá zřejmě nejúspěšnější český projekt pro děti z DD podpořený Evropskou unií. Díky financím z Bruselu se mohou starší děti připravit na život ve startovacích bytech.

Nazdar Milane, už jsme se dlouho neviděli, naposled tuším na jaře na Po-levsku s posledním sněhem. A také si vzpomínám, že tam máte nového vlekafe. Ale je to nějaký mladšas, ne?

To ano. Ale už mu je 19 let a je moc šikovný, spolehlivý a hlavně zapálený pro věc.

A odkud přišel? Není to někdo z příbuzenstva?

I tak by se to dalo říci. Přivedla ho Markéta. Je to chlapec z Dětského domova Krompach. Ona tam totiž už 12 let pracuje jako vychovatelka. Tuším, že tam vlastně přišli s Přemkem ve stejný rok.

No dobře, ale je to přece jen 20 km sem a stejných 20 zpátky.

To ano, ale on teď bydlí v Novém Boru.

To mi vysvětli, snad ne u vás? Tomu nerozumím.

No to je jednoduché. Ale vlastně zase tak jednoduché to není.

Aah! Tak ven s tím, to mě zajímá. Po-vídej, co o tom víš. Jsem jedno velké ucho.

Tak poslouchej. Krompach je pohraniční víska v Lužických horách obklopená lesy, desítky kilometrů vzdálená od jakéhokoliv městského života. Dá se říci, že tam mají děti pravý ráj. Hřiště, lesy, žijí v přírodě a jistě mají důvody k všeobecné spokojenosti. Ale co až jim bude 18 let? Až budou chtít anebo muset opustit ono pomyslné lúno přírody? Neztratí se v městském ruchu? Budou se umět o sebe postarat? Nebudou volat SOS? Tyto obavy a zkušenosti z minulých let vedly vedení DD k rozhodnutí. Plnoletí budou mít ve mės-

tě cvičný byt.

To je ale skvělý nápad! To Markéta?

Ne tak docela, ona se o něj z pověření paní ředitelky Reginy Stiblíkové stará. Nápad je ale převzatý. Třeba Tomáš Kahan, ředitel DD ve Frydlantu a Markétin dlouholetý kamarád, provozuje cvičný byt už několik let a Markéta o této jeho aktivitě věděla, ale jak na to...?

No dobře, nápad je sice převzatý, ale realizace musela být obtížná.

To samozřejmě byla. Jak říká Markéta: „Starosti nad hlavu, ale pálo nám štěstí.“ V Chomutově totiž rozjeli, dá se říci, velkolepý projekt Budoucnost pro Samuela a nabídli i nám možnost zapojit se do jeho struktury. Je v něm zapojeno 5 DD z Usteckého, 3 DD z Karlovarského a 5 DD z Libereckého kraje. Rádi jsme se připojili. Zde jsme získali peníze na pronájem bytu pro plnoleté právě v Novém Boru.

A co Markéta? Je s prací spokojená?

Rekl bych, že velmi! Celým Samuelem žije, jezdí pravidelně na konzultace do Chomutova a velmi často o projektu doma mluví. Jinak bych o něm tolik podrobností nevěděl. I já naprosto chápu, že bez podpory a zkušenosti z rodiny nemusejí osmnáctiletí přechod do normálního dospělého života úspěšně zvládnout. Jenom hlupák může mít na danou situaci názor. „Hodit do vody, ať plave.“ A bez vesty? Neutopí se? Myslím, že projekt cvičných bytů je ohromný. Kdo jimi projde, ten se rozhodně „neutopí a ani o pomoc nebude volat“. Bude na život skvěle připraven.

Tak mi o novoborském bytu a jeho obyvatelích něco řekni, když jsi tak skvěle informován.

Proč ne? Byt byl pronajat před šestnácti měsíci a právě Přemysl byl jeho prvním uživatelem. Letos v červnu ukončil úspěšně SOU v České Lípě obor kuchařské práce a získal výtahový list. Zpočátku byl velice nejistý, chyběl mu kolektiv, na který byl z DD zvyklý. Samota jej ubíjela. Dlouho trvalo, než si v bytě zvykl. Naštěstí tu byla teta Markéta, která v Boru bydlí a byla mu takřka denně nápomocná. Ta ho jako dlouholetá závodnice a členka přivedla do lyžařského oddílu TJ Stadion Nový Bor k práci vlekaře, na brigády LO, do novoborského fotbalového mužstva, vozí ho do Krompachu za mladšími kamarády atd. Řeknete si, tak zase se o něho někdo stará. Ne tak docela.

Jak to má třeba s penězi?

Přemek dostává na všední den 30 Kč na autobus a normativ 50 Kč. Obědy má ve školní jídelně - ty mu platí DD Krompach. V sobotu a v neděli normativ 73 Kč na den. Z těchto peněz si musí nakoupit, uvařit snídani, večeři, svačiny. Není to jednoduché, ale je tu teta Markéta jako pedagogický průvodce v projektu **Samuel**, a ta mu všemožně pomáhá. Dones třeba na víkend brambory, maso, vejce, zeleninu ze zahrady, pomůže uvařit... Také mu pere prádlo, protože v bytě ještě není pračka, ale prý v dohledné době bude.

Na kulturu, koníčky a na radost ze života dostává Přemek 300 Kč kapesného měsíčně, případně + 200 Kč jako motivační bonus za plnění všech ujednání v bytě. Byt je prostorný (4 + 1), vybavený nábytkem ve všech místnostech. Nechybí ani lednička, mrazák a INTERNET (za 600 Kč měsíčně). Přemek zaplatí 200 Kč, zbytek dotuje pedagogický průvodce, případně přispívají další uživatelé bytu. Sedm měsíců tu bydlela Ilona (přispívala 100 Kč), protože jezdila na víkendy domů. Vyučila se podobně jako Přemek a dnes už pracuje v Praze u firmy SODEXO jako pomocná kuchařka.

Co je ještě tak zajímavého, s čím se cviční nájemníci mohou setkat?

S leccím. To závisí na dotazech a přáních a také na iniciativě pedagogické průvodkyně. Plní některé běžné úkoly patřící k životu. Učí se číst v jízdních řádech, vyplňovat platební příkazy, poštovní složenky a průvodky, manipulovat s kartou v bance a v bankomatu atd. A samozřejmě internet, pošta, adresy, korespondence. Od července bydlí v bytě ještě Petra. Je velmi spokojená. Oba mají k dispozici kolo a lyže.

A kam půjde Přemek teď, když je už vyučen?

Zůstane tu ještě aspoň 3 roky, protože se přihlásil na nový tříletý nástavbový učební obor Kuchař. Přemek je velice slušný, pořádný a vstřícný. S jeho chováním nejsou žádné problémy. Chodí poctivě do školy a má dobré výsledky.

Markéta říká: Byt je pro celý DD obrovským přínosem. Často se stává, že je přechodné (přes víkend) prázdný, a tak se snažíme střídavě aspoň s jednou rodinkou v něm hledat azyl. Děti přijdou do města (z lesa do civilizace), naučí se nakupovat v obchodech, prohlédnou si nádraží, svezou se vlakem, jdou na koupaliště, zúčastní se slavností, poutí, sportovních utkání apod.

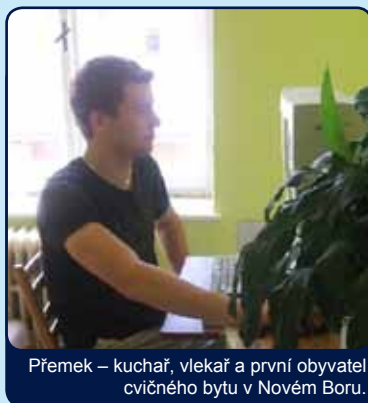
Jsem rád, že jsem se dověděl něco zajímavého o budoucnosti dětí z DD. Dcera se totiž také chystá na pedagogickou dráhu. Budu jí vyprávět. Měj se hezky a pozdravuj Markétu a vůbec všechny naše společné známé.

Rád vyřídím. Jsem rád, že jsem Tě zase po čase viděl. Tak zase v zimě na Polevsku na lyžích?

To si piš, že se přijdu sklouznout. Tak at' vám jezdí rolba a vlek!

Podle informací a vyprávění Markéty Jankové, pedagogické průvodkyně projektu Budoucnost pro Samuela, napsal

Milan Holubec

Přemek – kuchař, vlekař a první obyvatel cvičného bytu v Novém Boru.

Radost s ING a Terezou Maxovou

ING Bank Fond Nadace Terezy Maxové dětem děkuje všem účastníkům, kteří letos do malovací soutěže poslali 287 obrázků. Tématem letošní soutěže byla „RADOST“. Hlasování zaměstnanců ING Bank a Nadace Terezy Maxové dětem dopadlo takto:

Kategorie do 12 let:

1

2. místo 5.000,- Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Dětský domov Opava, Kamila, 11 let

2

3. místo 2.500,- Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Dětský domov Most, Daneček, 8 let

3

KATEGORIE DO 18 LET:

1.

1. místo 10.000,- Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Dětský domov Ostrava Hrabová, Libor, 15 let

2. místo 5.000,- Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Dětský domov Horní Čermná, Luboš, 15 let

3.

3. místo 2.500,- Kč pro celý dětský domov vítěze na využití sportovních a volnočasových aktivit

Výchovný ústav Velké Meziříčí, Kateřina, 17 let

2.

Petra Zapletalová

pracovník marketingu a provozu

Nadace Terezy Maxové dětem

Kontaktní adresa: Plzeňská 5b, 150 00 Praha 5

tel: +420 257 474 529

gsm: +420 725 663 014

fax: +420 257 474 531

Láska

Patrik Kirvej
VÚ Buškovice

Růže je modrá a pěkně voní
neboť mluvím jen a jen o ní.
Na tu já myslím nejradši,
je to má láska nejsladší.
Je to ta, kterou miluji
a pro kterou báseň spisuji.
Moc se mi líbí,
když jsem sám, hrozně mi chybí.

Láska je droga

Kristýna Horníčková (15)
VÚ Velké Meziříčí

Láska je cigareta,
kterou každý kouří.
Od narození se v tobě tvoří.

Láska je omamná látka,
dělá si se sebou, co chce,
a ty jsi pro ni pouhá loutka.
Je to alkohol, který piješ,
je to v tobě.
Cloumá a dělá, co chceš i nechceš.

Láska je touha.
Láska je závislost.
Je v tobě, je to jako opilst.
Láska je droga, kterou fetuješ.
Nejde to...
Nikdy se jí nezbavíš, nikdy ji nezabiješ!!!

Možná

Jarmila (14)
DD Chomutov

Sedím v lavici a přemýšlím o tobě,
mám takový divný pocit v sobě.
Že by láska? No to snad ne?!?!
Ale možná je to tak dobře.

Nevím, zdali má to ale cenu,
nemám city ani něhu,
možná, že jsi mě změnil,
možná, že je to tak,
možná, že jsi se vzdálil.
Tak mě to změnilo, fakt!

Rozloučení

Vojtěch Fišer
VÚ Buškovice

Z očí Ti tečou slzy,
nebreč, vždyť se zase sejdem brzy.
Slzy jsem jí utřel,
otočil se a šel.

Věděl jsem, že ji dlouho neuvidím
a její rty nepolíbím,
musel jsem to zkrátit
a do pastáku se vrátit.
Naposled jsem ji políbil,
a tím jsem ji ohromil,
přesto to bylo pro ni těžký,
že i její oči se leskly.

Život máme ještě před sebou,
vždyť já přijedu přece za Tebou,
chvilu to sice potrvá,
ale to snad setrvá.

Neboj se, vrátím se k Tobě,
a pak líbat budu Tě hodně,
nikomu Tě nedám,
vždyť pak svoji lásku Ti předám,
moje srdce ví, co říct,
prostě, že budu Tě jen chtít.

Proč já???

Kristýna Horníčková (15)
VÚ Velké Meziříčí

Jsem motýl s křídlem zlomeným,
jsem motýl, který létá světem veselým,
ale já sám jsem smutný...
Křídlo zlomené není jen tak,
drápy zaryl mi do křídla pták.

Je to jako začarovaná kružnice,
jako by mě zmrazila
kostka v mrazničce.
Mě a svět dělí vysoký plot,
ta kostka mi zmrazila život.
Chci se se životem procházet,
nechci se s ním scházet a zas rozcházet.
Tuhle báseň píšu špičkou pera,
srdce se jí otevírá.

Dejme dětem šanci nabízí šanci také TOBĚ

Občanské sdružení **Dejme dětem šanci** nabízí zajímavé projekty, do kterých se můžete zapojit. Zámeček přináší první podrobnosti.

PODPORUJ MĚ

- Spoření, které ti bude k dispozici po opuštění DD.
- Peníze na tvé spoření pravidelně posílá jeden sponzor, každý měsíc až do tvého odchodu z domova.
- Sdružení **Dejme dětem šanci** má právo schválit, na co peníze použiješ!
- Naspořená částka ti má usnadnit vstup do samostatného života, takže může být použita např. na úhradu nájemného, bytového vybavení, financování dalšího studia, nebo ti může být vyplácena postupně formou měsíční renty (kapesného).

NAJDI SI MĚ

- Kontakt s někým mimo DD (písemný kontakt, návštěvy v DD, hostitelská péče).
- Můžeš si s někým psát. Může za tebou někdo přijet (jezdít) na návštěvy do domova. Můžeš jezdit k někomu na návštěvy ty... (pokud to dovolí vedení domova a tvoje sociální pracovnice).
- Kamarádi mimo domov se mohou vždycky hodit.
- Navázaný kontakt můžeš samozřejmě kdykoliv přerušit, pokud ti nebude příjemný!

PŘÁL(a) BYCH SI

- Můžeš mít nějaké opodstatněné přání, například: spojené se studiem (učebnice, školné, pracovní pomůcky, autoškola, kurzy...), spojené s trávením volného času (sportovní potřeby, hudební nástroje...), zdravotní pomůcky nehraněné pojišťovnou (brýle, čokky, rovnátka...).

POMOC MI DO ŽIVOTA

Pomoc při odchodu z DD, určena pro ty, kteří v aktuálním školním roce opustí DD.

- Pomoc při hledání práce, ubytování a dalších kontaktů.

Máš zájem o zařazení do některého z projektů? Napiš o sobě pár řádek na e-mail info@dejmedetemsanci.cz.

Nejllepší bude, když se zároveň dohodneš se svojí tetou nebo svým strejdou. Více informací na webu.

WWW.DEJMEDETEMSANCI.CZ

nadace a organizace

The Kellner
Family
Foundation

ANGLICKÁ PŘÍBRAM

Předposlední říjnový víkend proběhlo celostátní setkání základních škol ČR, které se účastní mezinárodního projektu Connecting Classrooms. Zástupci škol se tentokrát sešli v historickém městě Příbram.

Beseda s neslyšícím

Během chladného odpoledne jsme se vrátili zpět do základní školy. Na řadě byla poslední část pátečního programu, a to beseda s neslyšícím Pepou, který v minulosti navštívil i Open Gate. Připravil si pro nás prezentaci, v níž nám představil historii neslyšících a vyvrátil veškeré mýty o neslyšících lidech. Přestože byla celá prezentace v českém znakovém jazyce, rozuměli jsme díky přítomné tlumočnici, která výborně tlumočila, každé slovo.

Film a GPS

V sobotu ráno jsme se opět sešli v základní škole. Vyrazili jsme poznávat hornické město Příbram, což jsme si zpřijemnili malou soutěží. Během navštěvování některých významných míst jsme měli za úkol natáčet film. Jelikož jde o anglický projekt, natáčelo se vše v angličtině. Každá skupinka měla souřadnice míst, jež měla navštívit, takže byla potřeba GPS navigace.

Jízda důlním vláčkem

Program byl skutečně nabitý. Po příjezdu do Příbrami a zahájení v jedné z místních základních škol jsme vyrazili navštívit největší hornické muzeum v České republice. Spolu s průvodcem jsme zamířili do dolu Anna. Nejdříve nám průvodce ukázal parní těžný stroj z první světové války. Dále jsme se přesunuli do Prokopské štol, kde nás čekala jízda důlním vláčkem. Posledním místem, které jsme navštívili, byla vodní štol Anna, pocházející z 16. století.

Dalším našim úkolem bylo vytvořit velký anglicko-česko-znakový slovník, na němž se podíleli úplně všichni, kteří se setkání účastnili. Během vytváření slovníku měli někteří z nás čas na střihání a celkové zpracování naší natočeného filmu.

Po karaoke show následovala prezentace o naší škole. Tou jsme se rozloučili se všemi, které jsme během setkání poznali. Věřím, že další víkend se super partou se uskuteční co nejdříve!

Lukáš Kotlár

STUDENTI Open Gate učí angličtinu v DD Pyšely

Škola Open Gate letos navázala kontakt s dětským domovem v Pyšelicích a domluvila se s tamním vedením na doučování angličtiny. Každý čtvrtek tak vyrazí parta studentů v doprovodu učitelky Jany Errington do malebné středočeské vesničky za dětmi, které nemají to štěstí být doma se svými rodiči, a od 17:00 do 18:00 se jim pilně věnuje.

První den patřil seznamování. Na úvod se všichni jeden po druhém vzorně představili. Obě strany si ujasnily, co od této vzájemné spolupráce očekávají. Následné cvičení, vyplňování pracovního listu, odhalilo úroveň angličtiny každého jedince. Vznikly tak tři skupiny – začátečníci, mírně pokročilí a středně pokročilí – po přibližně šesti dětech různých věkových kategorií. Studenti v rolích učitelů si skupinky rozdělili, každý odvedl svou partu do jiné části místnosti, v tomto případě jídelny, a pustil se do práce. Při odjezdu zpět do Babic už měli všichni doučující jasno v tom, co musí se svými svěřenci probrat a zvládnout.

Lekce si chystají studenti sami

Díky odkazu paní Errington na jednu vynikající stránku pro výuku angličtiny je příprava na doučování snazší. Před každou návštěvou Dětského domova Pyšely si studenti chystají materiály pro svou skupinku podle toho, co holky a kluci zrovna potřebují probrat. Mimo klasického učení slovíček a gramatiky jim pomáhají i s domácími úkoly či přípravou na test.

Kdo může, pomůže

Sestava dobrovolníků z Open Gate se občas trochu mění. To když student má moc práce, nestíhá, je nemocný, prostě se z různých důvodů doučování nemůže zúčastnit. Důležité a pozitivní je, že ochotných lidí je dost, takže o náhradníky není nouze. Všichni doufají a pevně věří, že tato spolupráce vydrží i nadále a

každotýdenní doučování angličtiny v dětském domově se stane tradicí.

Dětský domov Pyšely se nachází v rozsáhlém areálu zámku, který je rozdělen na dvě části. Zámek, ve kterém sídlí domov duchodců, a bývalý Útulek sv. Josefa, dnešní dětský domov. K dětskému domovu patří hřiště, zelinářská zahrada a sad. Celý areál obklopují travnaté plochy se stromy. V dětském domově žijí děti zpravidla ve věku od 3 do 18 let. V případě, že ještě studují, zůstávají zde až do ukončení studia. Domov nemá vlastní školu, děti docházejí do běžných škol. Děti jsou rozděleny do šesti rodinných skupin maximálně po osmi.

František Berger
DD Olomouc & Open Gate

nadace a organizace

Den otevřených dveří

Zveme vás do Open Gate na Den otevřených dveří:

18. ledna 2012 od 12:30 do 16:00 v Babicích u Prahy.

Přijímací zkoušky nanečisto pro žáky pátých tříd si můžete vyzkoušet během celého školního roku.

Stačí si domluvit termín na tel. **323 616 400** nebo e-mailem **kilianova@opengate.cz**

Jak získat stipendium od nadace?

Zjistíte to na www.kellnerfoundation.cz/opengate nebo nám zavolejte na tel. 224 174 439.

Bav se a pomáhej s Oriflame

Milí čtenáři,
v Zámečku jsem vás několikrát informovala o projektu **Bav se a pomáhej s Oriflame**. S koncem roku končí i projekty zapojených dětských domovů a musím říct, že byly všechny velmi úspěšné. Celkem bylo letos zrealizováno následujících 10:

- DD Hodonín – Bubnování pod širým nebem**
- DD Hora sv. Kateřiny – Jezeří**
- DD Jemnice – Úsměv ukrajinským dětem**
- DD Kostomlaty p.M. – Živá voda**
- DD Rovečné – Proměny DD v průběhu 50 let**
- DD Sedloňov – Včela=život**
- DD Staňkov – Žijeme mezi lidmi**
- DD Uherský Ostroh – Zábavné odpoledne plné her a soutěží**
- DD Veselíčko – Domov pro domov**
- DD Znojmo – Domov pro pejsky**

V listopadu jsme se všichni sešli na závěrečném setkání v Praze, kde jsme projekty vyhodnotili, probrali jsme závěrečné zprávy a předali drobné dárečky. Další program pak už patřil zábavě. Navštívili jsme muzikál Děti ráje, který se všem moc líbil a písničky si někteří zpívali ještě v tramvaji. Také jsme byli v kině na komedii Johnny English (v hlavní roli „Mr. Bean“) a výborně jsme se najedli v pizzerii.

Tak snad se zase někdy sejdem u nějakého projektu.

Přeji všem krásnou zimu.

Veronika Vrzalová, manažerka projektu

Projekt **Bav se a pomáhej s Oriflame** je společným projektem Nadace Terezy Maxové dětem a společnosti Oriflame, který realizuje Spolu dětem o.p.s.

POSTAV SE NA VLASTNÍ NOHY

Letošní ročník projektu Postav se na vlastní nohy je v plném proudu. Cílem projektu je pomoci mladým lidem posílit jejich znalosti a dovednosti a připravit je na životní situace, které je po odchodu z dětského domova mohou potkat.

Do projektu je zapojeno **32** mladých lidí a **8** vychovatelů z dětských domovů Jeseník, Nový Jičín, Ostrava, Kašperské Hory, Domino Plzeň a Česká Kamenice. V rámci několika denních víkendových setkání jsme se měli možnost dovědět něco o mezilidských vztazích, etiketě a zaměstnání. Zjistili jsme, jaký by měl být náš manžel / manželka, jaké to je na pohovoru a proč je dobré znát základy slušného chování. Aby nebyla jen samá práce a žádná zábava, zavítali jsme do Divadla Na Fidlovačce na představení Blboun.

*Jana Kučerová
Spolu dětem o.p.s.*

Co nás čeká? V průběhu nadcházejících měsíců jsou před námi neméně náročná témata. Jak se stavíme k vydělaným penězům? Jak s penězi zacházíme? Jak s nimi zacházet? Kde jednou budu bydlet? Na tyto a na mnoho dalších otázek se budeme snažit společně najít odpovědi na dalším setkání. Společným nelehkým úkolem také bude naplánovat naše další životní kroky.

Třešničkou na našem několika patrovém dortu bude závěrečné setkání, které se tradičně nese ve slavnostnějším duchu a jeho náplň je tak trochu ošetřena tajemství. Můžeme prozradit jen to, že proběhne vyhodnocení letních brigád či prací v rámci výpomoci v dětském domově. Více se dovíte až po samotné akci :)

Závěrem bychom rádi poděkovali všem finančním partnerům projektu, bez kterých bychom se nevidali. Díky Ministerstvu práce a sociálních věcí, Nadačnímu fondu Albert a ING Bank Fondu Nadace Terezy Maxové dětem a dobrovolnickému programu „ČSOB a ERA Pomáháme společně“.

Závěrem bychom rádi poděkovali všem finančním partnerům projektu, bez kterých bychom se nevidali. Díky Ministerstvu práce a sociálních věcí, Nadačnímu fondu Albert, ING Bank Fondu Nadace Terezy Maxové dětem a dobrovolnickému programu „ČSOB a ERA Pomáháme společně“.

Na přehlídce Terezy Maxové

Dříve jsem žila v DD Dlažkovice. Ráda se s vámi podělím o zkušenosti s Informačním střediskem Mikuláš. Vše začalo tím, že jsem ve 13 letech poslala článek do soutěže projektu Můj byt. Poté jsem našla v Zámečku článek, ve kterém se psalo o soutěžích pořádaných touto organizací. Každý měsíc byly 2 nové otázky a losoval se výherce. Odpovědi na otázky nebyly těžké. Stačilo si je umět vyhledat. Občas jsem vyhrála dárek, který jsem si vybrala. Většina se mi hodila. Já si vybírala spíše dárky praktické. Soutěže probíhají i teď, takže se můžete zúčastnit také.

Nečekaná odměna

Jednou mě napadlo, že bych i já mohla napsat svůj příběh a porovnat mé zkušenosti. A tak jsem napsala Evě. Přišla rychlá odpověď a dohodly jsme se, že od září 2010 budu každý měsíc posílat nový článek. Vyržela jsem psát do srpna 2011. Moc věcí jsem si uvědomila. Asi bych to neměla říkat, ale jsem moc ráda za svůj život, není nejlepší. Ale čím je člověk starší, tím více věcí mu dochází. Za to, že jsem vyržela psát, jsem dostala nečekanou a nádhernou odměnu. Byla jsem pozvaná na módní přehlídku Fashion for kids pořádanou Nadací Terezy Maxové.

Na molu se předvedla i Tereza

Přehlídka se konala 2. listopadu v Obecním domě v Praze. Snažila jsem se zjistit nějaké informace, ale na internetu jsem toho moc nenašla. Jen mě zaujalo, že to bylo jen pro VIP lidi a ne pro veřejnost. Takže jsem byla i ráda, že jsem se mohla takové krásné akce zúčastnit. Moderoval ji moderátor z proslavené soutěže Československo má talent, Martin Pyco Rausch. Na za-

čátku a na konci zpíval dětský sbor. Zpívali moc nádherně a dojemně. A pak tu byl ještě doprovodný program: pěvecká vystoupení Matthewa Rupperta a Terezy Černochové. A vynikající taneční akrobace bratří Bubeníčků. A to hlavní, nesměly chybět módní kolekce. Jsem sice dívka, ale o módu se zas tak moc nezajímám. Jinak řečeno, nenosím zrovna oblečení nejnovějších kolekcí atd. Takže mě moc příjemně překvapilo, že tam měla svou kolekci i Aňa Geislerová. Dále tam měli kolekci Klára Nademlynská a značka Missoni. Také se mi moc líbilo, že i Tereza Maxová předvedla nějaké modely. Moc jí to slušelo. A vypadala moc dobře.

Nečekaný dárek

Po skončení programu pro nás byl připraven raut. Měli to moc pěkně vymyšlené. Jídla a pití bylo od všeho dost (slané, sladké...). A navíc vše moc krásně vypadalo. Při odchodu z přehlídky jsme dostali dárkové tašky, což jsem ani nečekala. Myslím si, že tato akce byla velice vydařená a ještě dlouho na ní budu vzpomínat.

Chtěla bych moc poděkovat Nadaci Terezy Maxové, že takové akce dělá. Také bych moc chtěla poděkovat Informačnímu středisku Mikuláš, hlavně Evě Fossmannové a tedy i Tereze Sverdlinové za pozvání na tuto akci. Moc jsem si to užila a byla jsem velice spokojena. Moc děkuji za takovou příležitost. Ne každému se naskytne. A jsem vděčná, že jsem tam mohla být a také, že jsem mohla psát články. Navíc psaní příběhu mého života mi pomohlo ujasnit si spoustu věcí a je to pro mě další zkušenost, které si cením. A ráda využiji každé další příležitosti, která se naskytne.

**Vaše Lucka Hloušková
dříve DD Dlažkovice**

Na vlastní kůži aneb Život na ulici

Zámeček vám přináší druhou část příběhu o Pavlovi, který kvůli gamblerství skončil na ulici. „Zaujal vás Pavlův příběh, chcete o něm vědět víc? Sledujete www.mujbyt.cz a facebook Informačního střediska Mikuláš. Staňte se našimi fanoušky,“ vzkazuje koordinátorka projektu Eva Flossmannová. Více o Pavlovi na www.zamecek.net.

Na ulici žiji už skoro rok, nejtvrdší byla určitě první zima. Nejhorší bylo, že jsem na začátku vůbec nevěděl, kde spát, kde si najít jídlo nebo kde se umýt. Naštěstí jsem potkal takovou partičku punkeřů, kteří mi poradili, co a jak. Díky nim jsem zjistil, kde se vysprchovat, jak najít kurátora, poradit se a popovídat si, taky mi řekli, kde je charita. Tam pravidelně rozdávají jídlo a oblečení.

Ubytování jsem si našel úplně náhodou. Nejdřív jsem objevil opuštěnou chatku, kterou ale strhli, tak mi jedna známá ukázala další chatku v zahrádkářské kolonii. Tam teď bydlíme, já a ještě dva kluci, kteří jsou v podobné situaci. Neděláme žádný „bordel“, a tak nemáme problém s ostatními zahrádkáři.

Bez alkoholu a fetu

Moji spolubydlíci žijí jako punkeři, ctí svobodu, alkohol a holky. Já piji jenom příležitostně, aby se neřeklo. Automaty, které mě dostaly na ulici, samozřejmě taky nehraju. Od alkoholu mě nejvíc odrazují známí na ulici, kteří jsou alkoholicí. Nechci smrdět a otravovat lidi, navíc by mě to shazovalo na úplně jinou úroveň, než bych si přál. Kdybych šel třeba žádat o práci a smrděl by ze mě alkohol, tak by mě nikde nevzali. Mám svoje zásady a nechci prostě sklouznout k alkoholu nebo drogám.

Ted' už normální život

Partě, se kterou teď žiju, se líbí, že moc nepiju ani nefetuju, že jsem dokázal sám projít kus Evropy. Mám u nich respekt a obdiv. Rozhodl jsem se tehdy, že si dokážu, kde mám své hranice. Chtěl jsem zjistit, jestli jsem schopen využít svých schopností a dovedností, zjistit, co dokážu. Ted' už mě neláká procestovat znova Evropu úplně sám. Dokázal jsem to, co jsem chtěl. Otestoval jsem si sám sebe. Ted' už chci mít normální život, mít práci a partnerku, prostě usadit se. Plánuju založit rodinu, prostě žít normální život jako před tím, než jsem se dostal na ulici.

Jaký jsem?

Jsem společenský, komunikativní, s velkým smyslem pro humor, taky jsem úpřímny a otevřený, prostě romantický optimista. Myslím, že mám pozitivní přístup k životu a jsem pohodář.

***Pavlův příběh pro Zámeček zpracoval
František Berger***

Takhle by Pavel určitě nechtěl prožít celý život. (Ilustrační foto)

MÚZY DĚTEM PŘED VÁNOCI

Letos se Múzy rozhodly zpříjemnit předvánoční čas většímu počtu dětí z DD než kdy jindy.

Ještě před Adventem jsme navštívili DD Most a Mařtův a o těchto návštěvách jste se mohli dočíst jak na webu Zámečku, tak na www.muzydetem.cz, kde jsou také v rubrice Vrbička reakce mosteckých a mařtůvských dětí. Na Životě nanečisto www.zivotnanecesto.cz se setkaly kromě dětí z děcáků i odrostlejší děti z Klokánků, což byla pro všechny hodně zajímavá zkušenost, o které napíšeme víc příště.

Vánoční dárky od zaměstnanců ČSOB

K rozšíření našich předvánočních aktivit nám ovšem pomohla spolupráce se dvěma velkými partnery, kteří nás poprosili o pomoc s charitou. Na základě toho jsme zprostředkovali strom přání pro děti z Dlažkovic a Liptálu (stejně jako Ioni), ale nově i pro děti z Mařtova a Vrbna pod Pradědem. Všechny děti ze jmenovaných zařízení dostaly k Vánocům dárky podle svého přání v hodnotě do 500,- Kč od konkrétních zaměstnanců ČSOB.

Vaše výrobky šly na dračku

Další děti se ovšem o předvánoční finanční přilepšení zasloužily vlastnoručně. Vyráběly totiž šperky, svícný, vánoční ozdoby, svíčky, z proutí pletené misky, napaditá přáníčka a spoustu dalších překrásných předmětů, které se pak nadšeným zaměstnancům prodávaly na mikulášských bazárech ALBERTu v Olomouci, v Klecanech a v Praze. Do akce se naším prostřednictvím zapojily DD Benešov, Budkov, Česká Lípa, Dubá Deštná, Lichnov, Mařtův, Melč, Písek, Potštejn, Pyšely, Sázava, Senožaty. Solenice a DDŠ Hamr na Jezeře.

Výtvary dětí se minimálně vyrovnaly předmětům, které se prodávají na nejrůznějších vánočních trzích a v mnohých případech je jak krásou, tak řemeslným provedením ještě předčily! Také měly odpovídající odezvu u nadšených kupujících, kteří skupili vše, co děti do bazárků dodaly, jen se po tom zaprášilo! Radost byla všeobecná a my byli moc rádi, že jsme k ní mohli svým dílem přispět.

Nemenší radost jsme sdíleli s dětmi při třech předvánočních výjezdech Múz.

Potřetí v Opařanech

V PLD v Opařanech jsme byli už potřetí. Jezdíme tam hlavně proto, že se tam velmi často setkáváme s dětmi, které známe z návštěv v dětských domovech a tímhle předvánočním setkáváním se jím snažíme zpříjemnit zdejší nezavidělný pobyt. Každoroční všeobecné jásání a křepčení při vyvrcholení naší návštěvy v krásném sále někdejšího klášterního refektáře svědčí o tom, že dětem s námi bývá minimálně tak dobře, jako nám s nimi! Určitě se sem vrátíme i napřesrok.

Ve Zruči nevánočně

Do Zruče předvánoční jsme se vydali v tradiční múzy sestavě s kouzelníkem Paulem, bodypainterem Bobem, zpěvačkou, herečkou a tanečnicí Alžbětou a žonglérem Ondrou, ovšem posíleni navíc o kapelu Toxique s Klárou Vytiskovou a o Pavla Nového. O tom, co se tam dělo snad ani vyprávět nebudu, abyste nezavíděli! Bylo nám skvěle, ale trochu nevánočně, protože v gejzírech veselí a energie, která prolétala areálem domova, nezbylo na předvánoční rozjímání místo.

Toxique vystřídal Fénix

V Senožatech, kde jsme strávili i noc, to bylo trochu jiné, protože „Toxíky“ s Klárou vystřídala kapela Fénix, která hrála své vánoční písničky a vánoční atmosféra tak našla své místo i čas, ale nekonečný gejzír energie a veselí vytryskl i tady a zjistili jsme, že radost a její sdílení je nejkrásnější dárek, který jsme si mohli vzájemně pod stromeček nadělit.

Proto přejeme vám všem abyste si radosti a lásky nadělili co nejvíce nejen pod vánočním stromkem, ale aby vás provázela po celý příští rok a z očí ať se vám řinou jen slzy štěstí!

čtvernohá kamarádka Dixi

**Za Múzy dětem a všechny múzaky
Principál Karel a jeho (i vaše)**

WWW.MUZYDETEM.CZ

WWW.ZIVOTNANECISTO.CZ

IV. ročník Projektu SOS18 míří do finále

Předposlední listopadové setkání naší projektové skupiny mělo velmi bohatý program a tak čtyři dny v SAMOVCE utekly neuvěřitelně rychle.

Jak si udržet práci a Kde bydlet?

Dvě zásadní otázky, kterým jsme se věnovali v našich pracovních skupinách. S našimi kamarády herci jsme hledali způsob, jak překonat období, kdy se v práci nedaří a co udělat pro změnu takové situace. V mini projektu od 8 do 17 jsme navštívili zázemí dalšího reálného pracoviště a měli možnost vyptávat se „svého zaměstnavatele“ na detaily pracovního poměru a pracovní podmínky. Pro jistotu jsme zašli i na úřad práce. Když se při hledání práce nedaří, je dob-

ré vědět, v čem nám může pomoci a co čekat naopak nelze.

Vojta Dyk a End.ru - z očí do očí

Volnočasový program nabídl kromě oblíbeného kina jedinečnou akci v rámci festivalu Struny podzimu – experimentální projekt Spotlight – určený mladým nadějným umělcům, českým i zahraničním. Měli jsme možnost vidět našeho kamaráda En.drua v jeho profesionální roli, jak se „poměruje“ ve velmi netradičním battlu s pěveckou a divadelní hvězdou Vojtou Dykem.

Koncert Gostpoeta „vycházející hvězdy londýnské hip-hopové scény, nám zase nabídl možná méně známou – poetickou – podobu rapu. Určitě nás také zaujalo, co o sobě sympatický a asi skromný rapper prohlašuje: „Jsem jen šíšlající kluk, co chce říct pár příběhů.“ Ze by šance i pro nás ostatní???

Další dílna SamARTovka

V rámci programu SamARTovka, v němž spolupracujeme se skupinou mladých umělců, jsme si za odměnu zařadili při designování mikin. Nedávná výroba originálních triček účastníky tak nadchla, že jsme si dopřáli reprízu. O skvělé výsledky se zasloužila jednak naše kreativita, ale určitě také Matěj Hájek, který připravil pro dílnu kvalitní materiál a krásné grafické motivy.

Soutěž „Kamarád do deště“ V PROSINCI VRCHOLÍ!

Naše nová diskusní soutěž na webu www.sos18.cz „**Kamarád do deště**“ je v plném proudu! Soutěž je určena pro nejlepší příspěvatele a příspěvatelky na diskusním fóru a celá se točí okolo tématu „můj nejlepší kamarád/kamarádka“. Všichni soutěžící pilně a zajímavě odpovídají – držíme palce a přejeme ještě trochu vytrvalosti – **v prosinci vás čeká ještě poslední a finální kolo! Autoři nejlepších příspěvků o svém nejlepším kamarádovi se můžou těšit na krásné ceny!**

VELKÁ VÁNOČNÍ SOUTĚŽ na www.sos18.cz

Určitě i Vy znáte odpovědi na otázky: **Kde bydlí Santa Claus?**
Jaká zvířata táhnou jeho spřežení?

Zapojte se bez váhání do soutěžení, krásné vánoční ceny mohou být právě vaše.

Velké poděkování Jirkovi a Sabině

Úplně na konci prázdnin přišla do našeho dětského domova šťastná a do sebe zamilovaná dvojice mladých lidí a donesla našim dětem neuvěřitelné množství nejrozumnějších dárečků.

Mezi dárky převažovali plyšová mazlíčci. Toto obrovské množství dárků přivezli ve velkých

taškách a veřejnou dopravou. Zprvu cestovali vlakem z Ostravy do Opavy, potom autobusem z Opavy do našeho domova.

Je to moc hezký a hlavně překvapivý počín, že si Jirka Kašpar vzpomněl na děti našeho dětského domova, které neměly tolik štěstí jako on a jeho bratr Kuba, které si maminka před pěti lety vzala zpět k sobě domů.

Jirka společně se svou dívkou Sabinou a za vydatné pomoci její maminky společně posbírali ve Vřesině a Ostravě velké množství různých dáreků, které poslední den prázdnin rozdali našim dětem v domově.

Mám z Vás velkou radost a ještě jednou velké díky, Jirko a Sabinu.

Jaromír Burda, ředitel

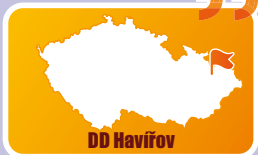
Nesmrtelná Teta

Vzpomínky jsou jediný ráj, ze kterého nemůžeme být vyhnáni. K našim životům potřebujeme jen tři věci. Slunce pro krásný den, měsíc pro krásný život a Tebe pro náš život.

Čtyři roky tady jsem, však připadá mi to jako věčnost. Já děkuji ti za tvou vděčnost! Málo, opravdu málo stačilo, že svět se změnil maličko. Pro mě se změnil opravdu moc. Já místo v srdci mám a pro Tebe ho schovám. Já pocítím má, že to uteklo jako jenom jeden rok, a proto poslouchej tyhle slova, ať víš, co pro mě znamenáš! Máš můj dík za všechno a hlavně za sebe!!!

Klára Zemanová

Teto Alenko, děkuji!

Je to nedávno, co naše teta odešla z naší skupinky. Zнала mě odmalička, již od mých pěti let, a celkem tady pracovala 19 let. Věděla o nás všechno a věděla, jak na nás, její trpělivost neznala mezí. Tento článek je moje poděkování za všechnu tu její práci.

Teto Alenko, nevím, jestli si toto někdy přečteš, ale chci ti moc poděkovat za tvou trpělivost s námi. A velmi ti děkuji za rady do života. Byla jsi fakt super teta. Moc děkuji, pořád na tebe myslím.

Děkuji!

Tvoje Marie Křoková

Když mi bylo necelých 17 let, musela jsem být i se sestrami umístěna do dětského domova. Je nás pět sester a já jsem z nich nejstarší. První pocity ze změny prostředí nebyly moc příjemné. Střídal se pocit strachu, úzkosti a beznaděje. Ale vše, co nám život přinese, nás někam směřuje. Jak se říká, všechno zlé je pro něco dobré. Díky domovu máme školy, vzdělání a spoustu přátel.

Ale proč vlastně píše tento článek? Je vám všem asi jasné, že mám v plánu někomu veřejně poděkovat. A tou osobou je pro mě ředitelka Dětského domova v Uherském Hradišti teta Ivana Lacková. Moc mi pomohla v mé těžké a složité životní situaci. Jak se říká, v nouzi poznáš přítele. Když bylo nejhůř, sedla na kolo

a v noci pro mě a malého přijela. Pomohla mi se vším, co jen šlo. Člověk může koupit drahý dar, ale já vyslovím: „Děkuji, teto, moc si vážím Vaší pomoci.“

Teta je člověk na správném místě. Pomáhá všem dětem, není sobecká a je upřímná. Záleží jí na její práci, bere ji jako poslání. Má ráda květiny, přírodu, což jen vypovídá o tom, že má srdce na pravém místě.

*Lucka,
bývalá chovanka
dětského domova*

TŘI PŘÍBĚHY DĚTÍ Z DOMOVŮ, KTERÉ SILNĚ OVLIVNILO Centrum Sámovka

Sámovko, děkuje!

Gracián

Pracuji v pražské společnosti PROe.biz na oddělení marketingu, firma se zaměřuje na elektronické aukce. V současnosti studuji druhý ročník Univerzity Jana Ámose Komenského v Praze, obor sociální a mediální komunikace. Zároveň jsem byl dlouhé roky redaktor, nyní však šéfredaktor v časopisu Zámeček. Letos jsem s mými kamarády uspořádal v Jemnici charitativní koncert „Usměv ukrajinským dětem“, jehož výtěžek putoval na podporu dětí v sirotčinci v Mukačevu. Následně se nám podařilo zorganizovat výpravu českých dětí z domovů na Ukrajinu, kde jsme strávili 14 dní. Byl to úžasný zážitek.

Měl jsem to štěstí potkat Sámovku, která mi pomohla najít vhodné ubytování. Teď bydlím v bytě

ve Vršovcích a platím symbolický nájem. Přiznám se, že mi Sámovka v minulosti i teď hodně pomáhá. Člověk by si měl zapamatovat tyto dobré skutky. Chtěl bych poděkovat Sámovce a hlavně paní Daně Malé za její laskavost.

Gracián Svačina (21), DD Jemnice

Ondra

Můj život se ubíral podobným směrem jako ten Graciánův, protože mne po odchodu z domova pomohlo Centrum Sámovka a poskytlo moc pěkný byt. Bydlení se nachází na Kubánském nám. v pražských Vršovcích. Platím zvýhodněné nájemné, díky čemuž to mám o dost snazší. Sámovko!, moc ti děkuji za tvou péči a naději, kterou jsi do mě vložila.

Vystudoval jsem bakalářský program na pražské Vysoké škole manažerské informatiky a ekonomie, obor ekonomie a management obchodu. Pracuju v České spořitelně v Praze 5 na

pozici bankovního poradce.

Podporuji aktivity časopisu Zámeček a ve volném čase rád běhám, hraji squash a příležitostně chodím do kina a občas si přečtu zajímavou knihu. Velice rád, když to jde, pobývám v Café Rozmar a bavím se s jinými „dětmi“ z domovů. Zajímám se o osudy ostatních dětí. Kéž bych měl tolik sil a možností pomáhat jiným lidem, jak to dělá paní Malá ze Sámovky.

Ondra Troiak (26), dříve DD Česká Lipa

Miloš

Z dětského domova jsem odešel před čtyřmi lety, je to už dlouhá doba. Jsem rád, že se také mohu pochlubit upřímnou podporou od paní Dany Malé a jejího týmu Centra Sámovka. Paní Malá mi v roce 2008 v tíživé situaci srdečně pomohla a nabídla mimofádně zařízený byt. Nájem v tomto bydlení je po celou dobu velice nízký, pouhé tři tisíce korun měsíčně. Dnes mám byt v krásné lokalitě v Praze Bubenči. Jsem už 10 let dobrovolníkem v časopisu Zámeček.

Pracuju na Úřadě městské části Praha 1, na oddělení dopravně-komunikačním. Stal se ze mě úředník.

Úspěšně jsem dokončil bakalářské studium na Metropolitní univerzitě Praha, obor mezinárodní vztahy a evropská studia. V současnosti pokračuju na magisterském stupni a zbývá mi poslední rok.

Paní Malá a ostatní ze Sámovky, jste přátelé dětí z domovů, kterým pomáháte účelně a adresně v tom nejrizikovějším momentě - když se právě chystají opustit domov a nevědí si rady. Mockerát děkuji.

Miloš Nguyen (25), dříve DD Krásná Lipa

ŠTÍRE,

o co horší budeš mít začátek nového roku, o to lepší bude jeho druhá polovina!

VÁHO,

kohezní postavení Saturnu a Marsu na přelomu roku pro tebe znamená, že tě každý první den v měsíci pokáská holub.

STŘELČE,

podle hvězd se ti bude v novém roce lepit smůla na paty. Vlastně to nebude na paty, ale na boty, a nebude to smůla. No co... Jsou i horší věci, že jo?

BLÍŽENČE,

risk je zisk. A příští rok to bude platit dvojnásob!

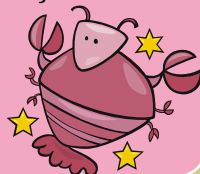
RYBO,

díky vzácné konstelaci Venuši a Jupitera budeš v roce 2012 k neporažení v pískvorkách.

RAKU,

chce to nějaký nápad, jak nový rok pořádně nakopnout. Zkus něco vymyslet, protože ostatní spoléhají na tebe!

BERANE

vyber si na ulici lampu a ze vzdálenosti dvaceti kroků se do ní zkus trefit sněhovou koulí.

Máš deset pokusů. Kolikrát se do lampy trefíš, tolikrát se v roce 2012 zamiluješ.

VODNÁŘI,

v novém roce poznáš spoustu nových kámošů. Dej ale pozor, ať nezapomeš na ty staré, protože nové staré kamarády už nenajdeš!

KOZOROHU,

v souhvězdí Draka vidím, že se ti už brzy splní tajné přání. Ale pouze tehdy, když každou neděli ráno zazpíváš z okna českou hymnu.

BÝKU,

podle toho, co ukazují hvězdy, tě čeká bááááječný ale opravdu bááááječný rok 2012.

LVE,

jak se tak brouzdám dalekohledem po hvězdách, slyším spoustu lidských přání. Některá se týkají tebe. Proto se snaž, aby se v novém roce vyplnila nejenom tvá přání, ale aby jsi i ty někomu udělal radost.

PANNO,

zrovna, když jsem chtěl pozorovat hvězdy, aby mně prozradily tvůj osud v roce 2012, zatahla se obloha a hvězdy zmizely. To nejspíš znamená, že tě nečeká nic. Anebo všechno?

PRO TEREZU MAXOVOU A ALBERTA OD KLUKA Z JEMNICKÉHO DĚČÁKU

Jmenuji se Gracián a od svých deseti let vyrůstám v Dětském domově Jemnice. Není to tam tak špatný, člověk si navíc zvykne. A za těch jedenáct let, už je navyklý tak, že mi přijde zvláštní spíš klasická rodina. U nás v domově moji kámoši nechodí moc studovat. Já jsem to zkusil. Nejprve do Znojma a teď jsem v Praze. Studuji Univerzitu Jana Amose Komenského.

Chtěl bych moc poděkovat dvěma kamarádům, bez kterých by to nešlo. Terezce a Albertovi. Abych byl přesný - Nadaci Terezy Maxové dětem a Nadačnímu fondu Albert. Už dlouho jsem přemýšlel nad tím, že Tereza Maxová je moc krásná a navíc dělá pěkné věci pro děti z dětských domovů. Alberta jsem nikdy neviděl, tak nemůžu říct, jak vypadá. Znáám jen jeho prodejny. Ale ať je kdekoli ten lišák jeden, dělá radost spouště klukům a holkám z dětských domovů, třeba já můžu chodit na vysokou školu. On ten Albert posílá do svých prodejen Bertíky, a když si někdo koupí u Alberta něco malého nebo i velkého, tak může pomoci nám v dětských domovech. Alberte a Terezko, jste moc hodní. Nejde Vám o vánoční dárky, myslíte na nás celý rok. Díky!

Za všechny kluky a holky z děčáků
Gracián

Básnička

*Tlusté špalky sladkých pryží
Naskládáme do nádoby
pro všechny, kdo k nebi vzhlíží
zazpíváme na tři doby:
O hvězdách, co vesmír křídí
o sněhu, co na nás drobí
O tom, že se svátky blíží
a že Santa zapřáhá soby
pro starší má páry lyží
a těm menším veze boby*

Helmut

ZÁVĚREM

Když se blíží zima, začnu se chovat jako pštros. Ten strčí hlavu do písku, když se blíží nebezpečí, protože si myslí, že nejde vidět, když on sám nikoho nevidí...

Já dělám něco podobného. Každý rok na konci léta doufám, že zima nepřijde. Říkám si, že třeba zrovna letos se ve vesmíru něco pohne a slunce do nás bude pořád pálit jako na Floridě.

A tak jako pštros strká hlavu do písku, já stejně bláhově odháním zimu. Odmítám nosit zimní oblečení. Ještě na začátku listopadu chodím v teniskách a mikině a doufám, že tentokrát nechám ležet zimní bundu a sněhule ve skříni na půdě.

Ještě čekáte nějakou veselou pointu, tak marně. Jak sami moc dobře víte, zima přišla i tenhle rok - a vánoce nevánoce - záznaky se nedějou. Alespoň ne s počasím.

Takže i letos to u mě dopadlo jako každý rok... Nachladil jsem se, mám chřipku a až se z toho dostanu, tak se začnu shánět po klíčích od půdy...

Helmut

Helmut

předposlední

www.zamecek.net

Zámeček podporují

Nadace ČEZ

Nadace Terezy Maxové dětem

MŠMT ČR

Nadace Educa

AGROFERT HOLDING, a.s.

Kateřina Matějková, Praha

Ing. Jaroslav Šimáček, Praha

Tomáš Etzler, Peking

BLX Consulting, s.r.o.

Ján Lučan, Praha

FK Šardice, a.s.

Respekt Publishing, a.s.

Ing. Miroslav Drozda, Praha

Strojní omítky, s.r.o.

The Kellner
Family
Foundation

Zámeček

Vydává Duha Zámeček – Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi za přispění Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Nadace Terezy Maxové dětem a dalších partnerů.

Cena: pro DD zdarma
Adresa redakce: Zámeček – Vladislav Sobol
Střední 6, 736 01 Havířov
Telefon: 725 595 417, 596 884 052
E-mail: redakce@zamecek.net

Šéfredaktorka: **Veronika Vargová** – 732 367 706
veronika.vargova@zamecek.net
Šéfreportér: **Gracián Svačina** – 739 735 569
gracian.svacina@zamecek.net
Levá ruka: **Ondřej Polák** – Helmut
ondrej.polak@zamecek.net
Pravá ruka: **Ivana Sobolová**
ivana.sobolova@zamecek.net
Grafika: **Dalibor Antonín**
dalibor.antonin@zamecek.net
Redaktoři: **Miloš Nguyen**
milos.nguyen@zamecek.net
Aleš Dvořák
alesdv@seznam.cz
Šéfredaktor webu: **Franta Berger**
frantisek.berger@zamecek.net
Šéf redakční rady: **Vladislav Sobol – Flik**
vladislav.sobol@zamecek.net

Redakční rada: **Vladimír Bystrov (Bison&Rose)**
Nadě Dittmannová (Spolu dětem)
Kateřina Fingalová (DD v pohybu)
Nora Fridrichová (Česká televize)
Roman Hruza (RHA Agency)
Jan Klusáček (Cyberfox)
Martin Komárek (MF Dnes)
Radim Koreš (DD Pisek)
Ivan Lamper (Respekt)
Martin Lánský
Vlastimil Mrva (Žnojensko)
Václav Senjuk (R MEDIA)
Terezie Sverdlínová (Nadace T. Maxové dětem)

Dětská redakce: Sandra Pikartová DD Mašťov
sandrapikartova@seznam.cz
František Miker DD Mikulov
mikerf@seznam.cz
Jakub Pěkný DDŠ Býchory
Lukáš Pěkný DDŠ Býchory
Jana Machalová DD Čeladná
Kristýna Čonková DD Fulnek
Kristýna Mikulová DD Kroměříž
Denisa Mikulová DD Kroměříž
Dagmar Vaculová DD Potštejn
Katka Polášková DD Tišnov
Pavel Lukáš DD Uherský Ostroh
Lukáš Kotlár DD Uherský Ostroh
Petr Šmíd DD Uherský Ostroh
Štefan Jozefčák DD Vizovice
Jolana Košíková DD Záběh na Moravě
Anna Marčíková DD Zlín
Rajko Balog DDŠ a VÚ Králíky
René Těthal DDŠ a VÚ Králíky

www.zamecek.net